ECO IDEOLOGIA - ECO FINANCIA

BIBLIA MILENIULUI III

P A N D E M I A

C R I Z E I

C A P I T A L I S T E

" Români ,unde sunt banii voştri ?"

DUPĂ 24 ANI

DE ERĂ CEAUŞISTĂ

CAPITALISM

GLOBALIZARE

„Patroni şi Proletari din toate ţările, uniţi-vă !"

“Cetățene contribuabil,
Pentru tine
este mai ieftin să cumperi cartea schimbării decât să o faci tu !
Dar nu uita să o îmbunătățeşti,
ca tu însuți să performezi, dovedind că eşti omul potrivit la locul potrivit !
Doar a critica şi nu face nimic în viață pentru că nu ai bani şi doar idei,
nu înseamnă că eşti mai bun!”

Prezenta carte
a fost scrisă după NOTELE N.C. şi schița volumului
“ NEOCOMUNISMUL EPOCII DE AUR”
România
2000

Volum pe care, din păcate doar l-a schițat, iar eu a trebuit să-l adaptez prezentului, cu scuzele de rigoare

Schițe pentru care mulțumesc şi pe această cale,
dnei (ex) Elena Bărbulescu sora Preşedintelui , ca de altfel pentru întreaga bibliotecă de volume comuniste,
pentru că numai astfel am putut omagia
cei 24 de ani (1965 -1989) de eră ceauşistă
prin comparație cu cei 24 de ani (1989 - 2013) de eră capitalistă

“România, Europa şi toate națiunile, deşteptarea !”

Dinel Staicu

PANDEMIA CRIZEI CAPITALISTE DUPĂ 24 ANI DE ERĂ CEAUŞISTĂ

ECO IDEOLOGIA - ECO FINANCIA
BIBLIA MILENIULUI III

Editura SITECH
Craiova, 2013

Corectura aparţine autorului.

© 2013 Editura Sitech Craiova
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii. Orice reproducere integrală sau parţială, prin orice procedeu, a unor pagini din această lucrare, efectuate fără autorizaţia editorului este ilicită şi constituie o contrafacere. Sunt acceptate reproduceri strict rezervate utilizării sau citării justificate de interes ştiinţific, cu specificarea respectivei citări.

© 2013 Editura Sitech Craiova
All rights reserved. This book is protected by copyright. No part of this book may be reproduced in any form or by any means, including photocopying or utilised any information storage and retrieval system without written permision from the copyright owner.

Editura SITECH din Craiova este acreditată de C.N.C.S. din cadrul Ministerului Educaţiei şi Cercetării pentru editare de carte ştiinţifică.

Editura SITECH Craiova, România
Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter
Tel/fax: 0251/414003
E-mail: editurasitech@yahoo.com; sitech@rdslink.ro

MOVEMENT ROMANIAN FOR QUALITY
Certificat Nr. 342
ISO 9001

ISBN 978-606-11-3724-4

În loc de PREFAȚĂ

ELECTORULE CONTRIBUABIL,

Dacă dorești să te convingi de:

1. ***Inutilitatea banilor și a băncilor, a dobânzilor și a creditelor bancare;***

2. ***Inutilitatea multitudinii de taxe și de impozite, inclusiv T.V.A;***

3. ***Inutilitatea profitului alcătuit din bule speculative, denumite plus-valoare;***

4. ***Inutilitatea partidelor politice și a votului democratic sedentar;***

5. ***Inutilitatea instituției contabilității, veche de 500 de ani și a instituțiilor anticorupție, ce apără interesul sistemului bancar perimat;***

Te rog studiază prezenta lucrare și vei găsi singur soluția la probleme ce privesc:

- Noutăți vis-a-vis de brevetarea BANULUI FISCALIZAT – care va deveni cu adevărat banul marfă, prestatorul barterului de odinioară, pe când banul era acoperit în aur.

- CREDITUL FISCALIZAT obținut în baza ipotecii fiscale și nu a ipotecii bancare.

- CARDUL DE IDENTITATE FISCALĂ ce va concura cardul și banul bancar.

- VOTUL ACTIV REPREZENTATIV LA PURTĂTOR ce va înlocui actualul vot sedentar nereprezentativ al electorului contribuabil.

- Înlocuirea alegerilor simultane de masă cu alegeri individuale, legalizate prin intermediul acțiunii în constatare la instanța teritorială.

Cu multe alte noutăți inspirate și redate din
PROGRAMUL „EPOCII DE AUR”
Sursa – notițele personale strict secrete
ale celui ce a fost Președintele R.S.R.(1965 – 1989)
executat în numele democrației capitaliste.

"Nu este un semn de sănătate să fii bine adaptat la o societate profund bolnavă."
-J. Krishnamurti

Your whole banking system's utterly corrupt. Your lending institutions loused up the system.
But there's nobody out there telling you what's wrong with it. So it looks okay to you.
Jacque Fresco..
www.thevenusproject.com

Sistemul e corupt (...)dar nimeni nu-ți spune unde e greșeala.

Războiul, sărăcia, corupția, foametea, mizeria, suferința umană nu se vor schimba într-un sistem monetar de tip totalitarist.

Adică, nu pot fi schimbări importante în regulamentul jocului, pentru că "CINE ÎMPARTE, PARTE-ȘI FACE".

Va trebui să reproiectăm cultura noastră, valorile noastre și trebuie să aibă legătură cu capacitatea de susținere a Pământului, nu cu vreo opinie umană sau vreo noțiune a unui politician despre cum ar trebui să fie lumea. Sau vreo noțiune a unei religii despre comportamentul uman.

Declarații de culise:

"În primul rând, cuvântul "corupție" este o invenție de interes monetar, acel comportament aberant, comportament care e distructiv, discreționar pentru bunăstarea oamenilor.

Avem de-a face cu un comportament uman și comportamentul uman pare a fi determinat de mediu. Au stabilit un punct de vedere care funcționează și intenționează să îl perpetueze.

De fapt, toate societățile sunt în schimbare, nu prestabilite.
Astfel se luptă cu ideile noi care ar interfera cu stabilimentul.

Guvernele încearcă să perpetueze ceea ce le ține la putere.
Parlamentarii nu sunt aleși pentru a schimba lucruri.
Sunt puși acolo pentru a menține lucrurile așa cum sunt.

Baza corupției este în societatea noastră (...) toate națiunile sunt fundamental corupte fiindcă tind să mențină instituțiile existente puse în slujba cartelurilor financiare legalizate.

Diferența majoră între o economie bazată pe resurse și un sistem monetar este că o economie bazată pe resurse este într-adevăr preocupată de oameni și de bunăstarea lor, pe când sistemul monetar a devenit atât de distorsionat, încât problemele oamenilor sunt pe plan secundar, dacă sunt luate în seamă.

Produsele scoase pe piață sunt pentru câți bani pot să scoată și pe baza cărora să stoarcă cât mai mult plus produs.

Dacă există o problemă în societate și nu se poate câștiga vreun ban din rezolvarea problemei, nu va fi rezolvată.

Economia bazată pe resurse nu este apropiată de nimic ce a fost încercat până acum.

Cu toată tehnologia din ziua de azi putem crea abundență.

Ar putea fi folosită pentru a îmbunătăți stilul de viață al tuturor.

Ar fi abundență în toată lumea, dacă am folosi tehnologia cu înțelepciune și păstrăm mediul înconjurător.

Este un sistem foarte diferit și este foarte greu să se vorbească despre el, pentru că publicul nu este destul de bine informat cu privire la starea tehnologiei.

De aceea am încercat să brevetăm noi și simple principii de conservarea plus produsului la producător și nu la cămătarul bancar de tip politic oligarh.

CAPITALISMUL este BAN
și
BANUL ESTE CAPITALISM

Și, cum banul „bancar" este o marfă falsă susținută artificial prin forța legii, el nu poate fi și regulatorul pieței și nici nu se va putea vinde la infinit contra produse, pentru că a inflamat piața și a disturbat ecosistemul, a creat o dependență nenaturală omului și o falsă umanitate.

Toată lumea fură și corupe din cauza banului, piedestalul schimbului de mărfuri, dar care niciodată nu a fost marfa perfectă, ci doar momeala și capcana pentru care oamenii, în fiecare dimineață, pleacă de acasă.

CAPITOLUL I

PANDEMIA OLIGARHIEI FINANCIAR–BANCARE

privind capitalismul occidental ce a avut și are la bază politici federale americane nedemocratice de proliferarea crizei și inflației, politici transferate spre infestarea globalizării uniunilor continentale europene, africane, asiatice ș.a., sufocate și ele de suveranitatea dolarului și a câtorva monede ce au acaparat puterea financiară a lumii.

"Un lucru este clar.

Ceva este greșit și, indiferent dacă suntem conștienți sau nu, ceea ce ține în viață toate instituțiile și implicit societatea, este BANUL.

Din nefericire, economia este deseori privită cu confuzie și plictiseală. Șiruri nesfârșite de rugăciuni și jargon financiar intimidează oamenii în încercările de a o înțelege.

Complexitatea asociată cu sistemul financiar este doar o mască, special concepută pentru a ascunde una din cele mai paralizante structuri pentru societate suportată vreodată de umanitate(...).

Nimeni nu este mai înrobit decât cel care crede în mod greșit că este liber."

- Johann Wolfgang von Goethe

CAPITALISM

GLOBALIZARE

MADE OCCIDENT

Pe modelul propovăduitorilor de evanghelii ai liderilor religioși care prin autoritarismul dictonului "crede și nu cerceta" au întipărit omenirii Geneza Creației Pământului în 7 zile din nimic, la fel a procedat și sistemul bancar al Rezervelor de Stat americane, ce a furat startul și a creat, din nimic, pentru omenire, banul virtual, deghizat cu multă putere de cumpărare tipărită sub forma dolarului electronic, sau papirus.

Dolar ce ne-a fost dat nouă tuturor, spre îndestulare cu produse americane, sub jurământ de credință că-l vom returna înzecit cu dobândă și multă recunoștință.

Ei, având tiparnița unei valute legitimate internațional, au acaparat libertatea pieței și, cu puterea lor nelimitată de tipărire, au devenit finanțatorii marilor bănci și burse, au devenit formatori de noi "societăți", sisteme, prețuri, dumping și monopol, condiție *sine qua non* a macroeconomiei occidentale de piață.

A luat naștere un sistem financiar de control economic denumit Sistemul Rezervelor de Stat, instituție exclusivist americană, prin care băncile și piețele de pe fiecare continent interacționează la această dependență prin intermediul net-*ului* și al burselor;

Comunicațiile permit forței capitalului să acceseze instantaneu noile oportunități și resurse umane, economice, financiare, etc.

EXEMPLE DE LA RĂDĂCINA ȘI ORIGINEA CRIZELOR

Legea Rezervelor Federale scrisă de bancheri cămătari și nu de legiuitorii națiunii (În prima jumătate a secolului al XVIII-lea, breasla cămătarilor din Amsterdam s-a transformat în bancă, apoi a urmat Hanovra și, rând pe rând, toate celelalte).

***Revenind la timpurile moderne, J.P. Morgan**, considerat public un stâlp financiar la acea vreme, s-a folosit de popularitatea sa și **a răspândit în presă zvonul cum că o bancă din New York n-ar fi fost solvabilă și ar fi falimentat,** știind că aceasta ar cauza o isterie în masă, care ar afecta și celelalte bănci.*

Așa s-a și întâmplat.

Frica populației de a nu-și pierde economiile a dus imediat la retrageri masive, ca o consecință, băncile au fost nevoite să-și recupereze împrumuturile silindu-i pe clienții lor să-și vândă proprietățile și astfel s-a declanșat spirala falimentărilor, a abuzurilor de proprietate și a haosului.

Comisia condusă de Aldrich a recomandat implementarea unei bănci centrale pentru a nu se mai repeta ce s-a întâmplat în 1907.

Aceasta era scânteia de care aveau nevoie bancherii internaționali pentru a-și pune planul în aplicare. În 1910, la proprietatea lui J. P. Morgan din Insula Jekyll - coasta Georgiei, avea loc o întrunire secretă.

Acolo a fost concepută acea declarație a băncii centrale numită Legea Rezervelor Federale. Ulterior, declarația a fost înmânată reprezentantului lor politic, senatorul Nelson Aldrich, ca să o supună spre aprobare Congresului, și în 1913, având susținere politică puternică din partea bancherilor, Woodrow Wilson a devenit președinte, acesta fiind de acord să semneze Legea Rezervei Federale în schimbul sprijinirii sale în campania electorală.

Mulți ani mai târziu, Woodrow Wilson scria, cu regret:

"Marea noastră națiune industrială este controlată de propriul sistem de credite, sistemul nostru de credite este, în mare parte, concentrat în mâini private. Dezvoltarea națiunii și toate activitățile noastre se află în mâinile câtorva oameni care, automat, chiar din cauza numărului lor limitat vor descuraja, vor stopa și vor distruge veritabila libertate economică.

Am ajuns să fim unul din cele prost conduse, unul din cele mai controlate și dominate guverne din epoca modernă, un guvern fără opinie liberă, un guvern aflat la discreția și sub presiunea grupurilor de interese ale oamenilor."

Un sistem bancar mondial se pune la cale acum, prin dominarea uniunilor, ce la rândul lor trebuie să domine națiunile.

Un superstat controlat de bancherii internaționali prin intermediul uniunilor și alianțelor politice care colaborează pentru a înrobi lumea după bunul lor plac".

Profesorul M. Bătrânu, în lucrarea *"Manifest - Va fi revoluție*" arată:

"Globalizarea înseamnă formarea unei piețe unice, prețuri unice, reguli unice, marfă unică, furnizori unici prin decizie unică - comunionismul realizat prin globalizare este un dictat și creează un sistem sclavagist.

*Declarativ este „*binele cu forța*".*

Globalizarea are un mecanism de tip guvernamental fără însă a fi declarat drept guvern mondial și fără a avea instituții proprii.

Se operează decizional prin:

- *FMI – Fondul Monetar Internațional,*
- *WB – Banca Mondială,*
- *WTO – Organizația Mondială a Comerțului, care a înlocuit la 1 ianuarie 1995 Acordul general asupra tarifelor și comerțului (GATT),*
- *Trilaterala - (The Trilateral Commission).*

Interesul este stăpânirea lumii .

Mijlocul utilizat este "creditul virtual."

SCLAVAGISMUL ECONOMICO-FINANCIAR

începe cu istoria dobânzii
***propovăduită de* George al III-lea**
George William Frederick
(4 iunie 1738 – 29 ianuarie 1820)
Regele Angliei care a scos în afara legii banii liberi de dobândă (dovadă că se putea), pe care coloniile îi emiteau și îi foloseau în tranzacțiile dintre ele. În schimb, le-a obligat să împrumute bani de la Banca Centrală a Angliei cu dobândă, îndatorând imediat coloniile în cauză.

Modelul a fost preluat, dezvoltat și perfecționat de americani sub denumirea "Sistemul Rezervelor Federale", apoi de frații Perrie prin dezvoltarea creditului imobiliar. De altfel, Benjamin Franklin scria mai târziu:

"Refuzul Regelui George al III-lea de a permite coloniilor să opereze un sistem monetar onest, care elibera omul de rând din ghearele manipulatorilor financiari, a fost și este cauza inflației și crizei".

În 1783, America și-a câștigat independența față de Anglia, lupta ei împotriva ideii de Bancă Centrală, împotriva oamenilor lacomi și corupți care erau reprezentanții, abia începuse. *Cu istoria Băncii Centrale și a Sistemului Rezervelor Federale definim în detaliu suveranitatea dolarului american asupra economiei reale din întreaga lume. Părintele fondator Thomas Jefferson, în 1816 s-a opus cu vehemență înființării unei Bănci Centrale în SUA, afirmând, într-o scrisoare adresata lui J. Taylor:* ***"Cred foarte sincer că instituțiile bancare sunt mai periculoase decât două armate care se află una în fața celeilalte și ca principiul cheltuirii unor bani ce urmează a fi plătiți de posteritate sub numele de acordare de împrumuturi, nu este decât o escrocherie pe scară largă pe seama copiilor tăi, de aceea, cred că puterea de a emite moneda ar trebui retrasă băncilor, și redată suveranității poporului, căruia îi aparține de drept".***

Practic, dolarul american a furat statul dar și startul economic și a creat imperiul financiar demn de invidiat și de către cei mai iscusiți tacticieni interesați de cucerirea lumii prin arta războiului. **Istoria ne-a demonstrat în nenumărate rânduri că nu este greu să cucerești lumea, greu este să o poți controla după ce ai cucerit-o. Exact acest lucru l-au reușit bancherii americani din spatele cortinei capitaliste, prin alcătuirea imperiului financiar, model care probabil va fi importat și de Uniunea Monetară Europeană și alte Uniuni Continentale pentru a se elibera de suveranitatea dolarului american.**

Cu alte cuvinte, ce nu au reușit generali și mari împărați ai lumii, precum Napoleon, sau Alexandru cel Mare, ș.a., au reușit bancherii de pe *Wall Street* cu **monopolul bancar financiar care a pus stăpânire, simplu și eficient, doar pe „puterea de cumpărare" a lumii, adică pe tot, inclusiv pe pluralismul politic democrat franțuzesc, nemțesc, englezesc, asiatic, etc.**

Restul este vax democratic și politic, atunci când vorbim de suveranitate, independență, sau națiune. **Vă mai întrebați de ce, cea mai bogată țară din lume are și cele mai mari datorii din lume și cel mai mare deficit bugetar din istoria lumii? Pentru că, pe conceptul datoriei au fost creați bani și cheltuiți bani**. **Dar, cum dolarul american a furat startul valutelor occidentale și a devenit banul monarh – fiind primul venit, primul servit în puterea valutelor occidentale (virtuale) non valoare, America a fost și a rămas singura mare țară (țară-continent) privilegiată de suveranitatea dolarului.**

Greșit, analiștii și politrucii din România și alte țări îl critică pe N. Ceaușescu pentru efortul României de a-și plăti datoriile externe, dându-ne exemplul Americii. Ceaușescu știa că România nu are privilegiul Americii, ca în contul datoriilor să-și pornească propria tiparniță valutară pentru achitarea datoriilor. La un moment dat, Ceaușescu a comparat dolarul american și valutele marilor imperii cu clasici universali (scriitori de seamă), în sensul că aceștia au rămas în analele istoriei și literaturii tocmai datorită faptului că au fost primii care au așternut pe hârtie valorile spirituale. În zadar au mai făcut-o și alții ulterior, atât în privința valorilor spirituale, dar și în privința valorilor materiale (bani). De aceea au fost foarte puțini bani care au putut depăși granițe naționale ca valută forte, în fruntea clasamentului rămânând de departe, dolarul american. Dolarul american fiind cel care gestiona schimburile de mărfuri și servicii cele mai inechitabile, evident că America a devenit cea mai bogată țară a lumii și cea mai de temut putere militară. Datoriile țărilor aliate din jurul puterii militare americane în alte valute inferioare dolarului american ca supremație și suveranitate, erau onorate de tiparnița americană prin sistemul rostogolirii creditelor condiționate de preluarea tehnologiilor militare americane uzate moral și fizic, și astfel, luau ființă pe glob noile baze militare americane susținute de dolar și invers. Cu starea de teamă a bazelor militare americane se instaura în lume suveranitatea dolarului american – sufletul și cancerul economiei mondiale. De aceea, acum, americanii de rând au cel mai mult de suferit de pe urma banului virtual și a nomadului tezaur ambulant, denumit și „BANUL MONARH”.

I.1. FENOMENUL GLOBALIZĂRII

Globalizarea a încurajat o explozie regională a bogăției și un ritm al progresului tehnologic pe care nicio epocă anterioară nu și le putea imagina, bazându-se pe interdependență, bursa marilor carteluri a contribuit la formarea prețurilor de monopol și, implicit, la subminarea statului național – unic determinant al bunăstării unei națiuni. Sau altfel spus, producția este transfrontalieră, creditul este internațional, iar piața este globală. Deci acest fenomen nu se mai produce între state și

nu mai este, așadar, internațional cu alte state, ci pur și simplu "mondial" cu toată lumea și cu toate statele la un loc.

În lucrarea *“Globalizarea, afacerea perfectă”* prof. M. Bătrânu afirmă:

„Mondializarea este un fenomen normal și presupune extinderea la scară planetară a intereselor sociale și economice! Extinderea ar putea fi naturală ,dar unii au ales un procedeu invaziv al mondializării, un război de altă natură, numit Globalizare! Realizat instantaneu prin intermediul uniunilor și alianțelor politice (..) Atunci când politicul, finanțele și economicul s-au unit și au determinat «interesul unic», s-a distrus mecanismul economiei de piață. Asta a însemnat Piața Unică!”

Economia de piață funcționează la cota de avarie pentru că adevăratele “pârghii ale economiei de piață” azi sunt datoriile de mii de miliarde și care nu mai pot fi rostogolite sau convertite în creanțe, obligațiuni, derivate sau restructurate, nu mai pot fi absorbite de un stat sau altul, de la debitorul actual, iar confuzia și incertitudinea încasării banilor care nu există, au devenit certitudini.

Lumea s-a aflat și se află într-un continuu război economico-financiar, război ce a devenit cutuma concurenței neloiale, dat fiind faptul că în spatele cortinei stau cei care fac “cărțile financiare”. Ei le scriu, ei le taie, ei le împart – adică, cei puternici, cei ce știu să facă spionajul economic și să inspire starea de teamă în rândul concurenței - fie cu arsenalul blocurilor militare, fie cu materiale compromițătoare obținute prin tehnologiile moderne de ascultare sau alte surse de racolare, ademenire, investigare.

Astfel, lumea este oricând la discreția și la un pas de genocidul economico-financiar, pentru că el, terorismul economico-financiar fiscalizat, este cauza net superioară a terorismului militar internațional – ce îndeobște este motivat din punct de vedere religios, sau pe fondul unei revendicări teritoriale minore, ori de altă natură.

În aceste condiții, statele datornice, nu mai pot vorbi de independență și suveranitate națională în politicile economico-financiare, dacă nu se acceptă compromisul unei amnistiții generale a datornicilor, concomitent cu introducerea creditelor sociale fiscalizate, ceea ce ar consolida pacea mondială, și așa destul de fragilă.

Lumea a fost și este guvernată, de mult, de personaje foarte diferite de cele pe care electorii le cunosc – adică, de mercenarii financiari ai cartelurilor aflați de cealaltă parte a cortinei.

Aspectul real al problemei este acela că, guvernele lumii sunt dominate prădalnic dar “democratic” de banul monarh, prin intermediul elitei politice, de elementele financiare invizibile ale marilor grupuri, de mai bine de 300 de ani și toate tentativele legislative de-a lungul

vremurilor au eșuat în fața intereselor acestor carteluri. Banul virtual a devenit un fel de alba-neagra "asta are, asta n-are ".

John Adams scria în anul 1811*:*

"Am urât dintotdeauna din tot sufletul sistemul nostru financiar-bancar în întregul său și voi continua s-o fac până mor. ***Urăsc*** *fiecare bancă de scont, fiecare* ***bancă prin intermediul căreia trebuie plătită dobândă sau trebuie realizat profit de orice fel de către cel ce împrumută bani, căci asta este corupție pe față, iar publicul este taxat în beneficiul și pentru profitul unui număr mic de persoane(...)"***

"Cu toate adversitățile și pe sistemul de ce ți-e frică nu scapi", Sistemul Rezervelor Federale se fondează în anul 1913, bancherul Frank A. Vanderlip, unul dintre întemeietori și ulterior președinte al National City Bank din New York, declarând: "(...) am acționat într-un secret profund, furișându-mă atât de bine, ca orice conspirator ce se respectă. Nu cred defel că este deplasat să vorbesc despre expediția noastră secretă pe insula Jekyll (insula privată de odihnă a lui J.P. Morgan), cu ocazia punerii la punct a statutului de funcționare a ceea ce a devenit mai târziu, Sistemul Rezervelor Federale".

Cel care întinde o mână de ajutor creării acestui sistem, ca soluție la panica financiară, este președintele Universității Princeton (viitor președinte al SUA), Woodrow Wilson:

"Toate acestea ar putea fi evitate dacă am numi un comitet alcătuit din șase sau șapte bărbați care sunt oricând gata sp se pună în slujba marelui public, ca de exemplu J.P.Morgan, pentru a se îngriji de problemele financiare ale țării noastre".

Astfel, W.Wilson, cel care se învârtise timp de 20 de ani în cercurile financiar-bancare de pe Wall Street, devine candidatul ideal al bancherilor pentru funcția de președinte al SUA. Tactica aleasă a fost bine gândită, deoarece **instituția nou creată a fost concepută ca o agenție comercială a guvernului SUA, evitându-se pronunțarea cuvintelor Centrală sau chiar Bancă** (...).

În 1913, congresmenul Lindbergh spunea:

"Sistemul Rezervelor Federale înființează cel mai gigantic trust de pe planetă. Atunci când președintele va semna această lege, conducerea invizibilă a țării de către cercurile financiar-bancare puternice va fi legalizată.

Această nouă lege va crea inflație de câte ori trusturile bancare o doresc. De acum încolo, recesiunile economice vor fi create în mod științific".

Puterea cartelurilor poate genera, accelera sau modifica sensul schimbării în toate planurile, banii virtuali generează un tip de relație specială între actori, anume cea de dominație, iar cel mai periculos și nociv produs al puterii financiare și militare este terorismul ca subprodus.

Problema este foarte gravă, în diferite proporții ea există la nivel planetar, **PENTRU CĂ AȘA S-A DORIT de către clasa politică ce a practicat terorismul ideologic.**

"**Stabilimentul religios și politic a fost forțat să găsească o nouă metodă de a acționa în cazul celor care se împotrivesc sistemului.**

Așa s-a născut teroristul.

Termenul "terorist" este o definiție goală care desemnează orice persoană sau grup care alege să se împotrivească stabilimentului.

Nu trebuie să fie confundat cu ficționalul "Al Qaeda", care a fost de fapt numele unei baze de date a Mujahedinilor susținuți de SUA în anii '80.

Adevărul este că nu există o armată islamică sau grup terorist numit Al Qaeda și orice ofițer informat al serviciilor de informații știe asta.

Dar este o campanie de propagandă pentru a face publicul să creadă în existența unei entități identificate - țara din spatele acestei propagande este SUA."

- Pierre-Henry Bunel - serviciul de inteligență francez

Terorismul este și nu este exact ca democrația exportată de americani, sau ruși și unii și alții, sunt partizanii unei lupte, unei idei sau religii, de aceea, locul generalilor și sergenților a fost luat de mega-oligarhi bancari, viitori diplomați ai "bunăstării".

Scandalul ascultărilor de ultimă oră din birourile Consiliului și Comisiei Europene poate fi calificat oricând act terorist, dar și un act de vigilență democratică; sigur nu avea în vedere terorismul și nici democrația, ci doar spionajul economico-financiar cu strategii și oportunități pe termen scurt și lung.

Revenind la războiul financiar invizibil, și el un rezultat al spionajului economic, arătăm:

"În anul 2007 Departamentul de Apărare a primit 161,8 miliarde de dolari pentru așa zisul război global cu terorismul. După Centrul Național Contra Terorismului, în anul 2004 aproximativ 2000 de oameni au fost omorâți în lume din cauza unor presupuse acte teroriste (din acei oameni, 70 erau americani). Folosind acest număr ca medie generală, care este foarte generos, este interesant de observat că de două ori mai mulți oameni mor anual din cauza alergiei la arahide decât din cauza actelor teroriste. Bolile coronariene sunt cauza cea mai importantă de decese în America, omorând aproximativ 450.000 de oameni în fiecare an. În 2007, guvernul a alocat aproximativ 3 miliarde de dolari cercetărilor în acest domeniu. Asta înseamnă că guvernul SUA, în 2007 a alocat de 54 de ori mai mult pentru prevenirea terorismului decât pentru prevenirea bolilor coronariene, care omoară de 6600 ori mai mulți oameni anual, decât terorismul.

Adevărații "teroriști financiari" ai lumii poartă costume de 5000 de dolari și lucrează în cele mai înalte poziții ale finanțelor, guvernelor și afacerilor.

Deci, ce facem?

Cum oprim un sistem de lăcomie și corupție, care are atâta putere și elan?

Cum oprim acest aberant comportament de grup care nu simte compasiune pentru milioanele de oameni măcelăriți în Irak sau Afganistan pentru că, corporatocrația să controleze resursele de energie și producția de opiu pentru profitul de pe Wall Street?

Înainte de 1980 Afganistanul producea 0% din opiumul din lume.

După ce Mujahidinii sprijiniți de SUA/CIA au câștigat războiul dintre URSS și Afganistan, până în 1986 au ajuns să producă 40% din heroină din lume. Până în 1999 au ajuns să producă 80% din heroină de pe piață.

Apoi, talibanii au ajuns la putere și până în anul 2000 au distrus majoritatea culturilor de opiu.

Producția a scăzut de la peste 3000 de tone la doar 185 tone, o reducere de 94%.

Pe 9 septembrie 2001, planurile de invazie a Afganistanului erau pe biroul președintelui Bush.

Două zile mai târziu au avut și motivul.

Astăzi, Afganistanul controlat de SUA produce 90% din heroină din lume și sparge noi recorduri de producție de la an la an."

Cum oprim un sistem de lăcomie și corupție care condamnă populațiile sărace, ce conspiră în spatele ușilor închise pentru a controla elementele politice, financiare, sociale și de mediu ale vieților noastre?

Pentru a afla răspunsul, trebuie mai întâi să găsim cauza adevărată care stă la baza problemei (*..).*

-Bernard Lietaer -fondatorul sistemului monetar european

TOTUL DESPRE BANII PLANETEI
SISTEMUL REZERVELOR FEDERALE
cea mai importantă anomalie
chiar în miezul democrației reprezentative a lumii civilizate.

Sistemul Rezervelor Federale controlează națiunea americană și nu numai.

Pentru a descifra tainele acestei mașinării, trebuie să știm că ***banii de hârtie sau electronici sunt bani virtuali deghizați în bilete la ordin prin care se conferă încrederea de piață cumpărătorului transnațional privilegiat, banii, în fapt fiind creați prin intermediul garantului legiuitor corupt.***

Bani la fel de valoroși ca și mărfurile sau serviciile pe care le înlocuiesc dar la care are acces doar clientela elitei politice ce controlează companiile transnaționale formatoarele prețurilor de monopol"=

I.2. POLITICILE FINANCIARE FEDERALE ȘI UNIONALE

a). *În deceniile anilor 1970 și 1980,* ***băncile mici locale au fost cumpărate de către bănci mari în cadrul fiecărui stat din Statele Unite: apoi acestea au fost la rândul lor cumpărate de suprabănci din New York, astfel încât o mână de bănci deține absolut toată averea.*** *În 12 state, de exemplu, de la New England până la South Carolina, 3 suprabănci din New York dețin 85% din toata averea băncilor.*

b). Dar toată averea națiunii este controlată de Banca de Rezervă Federală (Federal Reserve Bank). *Opt dintre principalii proprietari ai acestei suprabănci care stăpânește America sunt: Băncile Rothschild din Londra și Berlin; Banca Frații Lazard din Paris; Banca Israel Moses Seif din Italia; Banca Warburg din Hamburg și Amsterdam; Banca Frații Lehman, Banca Kuhn Loeb, Banca Chase Manhattan și Banca Goldman Sachs, toate din New York. Banca Chase Manhattan îi aparține lui Rockefeller;*

c). Grupul Bilderberg cu cei aproximativ 100 de membri ai săi, recrutați din vârfurile puterii financiare, a fost finanțat masiv de către fundațiile Rockefeller și Ford. *Prima lui realizare a fost Piața Comună Europeană (...).*

d). O altă organizație-soră este grupul de la Roma*, înființat în 1968; sarcina grupului de la Roma este unificarea întregii lumi (...). La 17 septembrie 1973 un raport al acestui grup arată că globul pământesc a fost împărțit în 10 regiuni administrative, care se află deocamdată în stare de flux și nu corespund cu niciun fel de granițe naționale (...).*

e). Politicienii conving oamenii că naționalismul și patriotismul sunt cauza tuturor relelor și numai renunțarea la suveranitatea națională va aduce pacea în lume, sub un guvern mondial, într-o nouă ordine mondială (...) *se străvede adevărul despre grupul de la Roma și toate organizațiile surori:* ***"scopul este schimbarea fundamentală în distribuirea averii și a venitului"*** *(...)* ***distribuirea averii și-a venitului nu va mai fi pe baza liberului schimb, unde producătorul își vinde munca și produsele la prețul pieței și este plătit după cât valorează oferta lui pe piața liberă.***

În Noua Ordine Mondială omul va fi sclav total și perpetuu al guvernului mondial care-i cere maximum de efort și în schimb îl hrănește, îl îmbracă și-l cazează câtă vreme este productiv, adică "viața umană"; iar când nu mai este productiv, urmează eutanasia și eliminarea lui cu blândețe dintre cei vii".

- Mankind at the Turning Point - Omenirea la Răscruce", p. 147

În urmă cu aproximativ un deceniu Banca Centrală a Statelor Unite, Rezerva Federală, a emis un document intitulat "Mecanica Modernă a Banilor*".*

Scopul acestei broșuri este de a descrie procesul de bază al creației banilor într-un sistem bancar cu rezervă fracționară.

Traducerea "mecanicistă" suna cam așa: "Guvernul Statelor Unite decide că are nevoie de niște bani, luând legătura cu Rezerva Federală cere 10 miliarde de dolari.

Rezerva Federală răspunde spunând: desigur, vom cumpăra 10 miliarde în bonuri guvernamentale de la voi".

Guvernul ia niște hârtii, pune niște desene oficiale pe ele și le numește bonuri de trezorerie.

Apoi pune o valoare pe aceste bonuri pentru a însuma 10 miliarde de dolari și le trimite la Rezerva Federală.

Cei de la Rezerva Federală scot și ei niște hârtii impresionante, doar că de această dată le numesc bancnote de Rezervă Federală atribuind de asemenea o valoare de 10 miliarde de dolari setului de hârtii; apoi, Rezerva Federală ia aceste bancnote și le schimbă pe bonuri (ipoteci imobiliare producătoare de impozite).

Odată ce s-a făcut schimbul, guvernul ia cei 10 miliarde de dolari și îi depune într-un cont bancar, și, cu acest depozit, bancnotele devin în mod oficial mijloc de plată legal, adică bani, adăugând 10 miliarde de dolari la banii aflați în circulație și asta e tot, zece miliarde de dolari noi au fost creați.

În realitate, această tranzacție are loc electronic, fără să fie folosită hârtie, sau o altă formă de exprimare a valorii bazei materiale existente dobândită, la rândul ei, cu bani și muncă.

Doar 3% din banii aflați în circulație în Statele Unite există sub formă de bancnote. Celelalte 97% există doar în calculatoare.

***Bonurile guvernamentale sunt proiectate pentru a fi instrumente de îndatorare**.*

Din păcate, pe acest model caută să se dezvolte toate celelalte uniuni monetare, făcând astfel infrastructura necesară funcționării sistemului global cu tainele lui de culise – care vin să "înnobileze" alianțele politice câștigătoare ce fac și desfac guverne, fără ca politicienii să-și dea seama că interesele Uniunii monetar-bancare se calează pe calul câștigător și nu pe cel perdant.

***"Când Rezerva Federală cumpăra aceste bonuri cu bani pe care i-a creat din nimic, guvernul promite să returneze acei bani Rezervei Federale. Cu alte cuvinte, banii au fost creați din îndatorare"**.*

Acest paradox stupefiant al banilor virtuali creați din datorie sau obligație va deveni mai evident de-a lungul explicației:

Deci, schimbul a fost făcut și acum, 10 miliarde de dolari stau într-un cont al unei bănci comerciale.

De aici devine interesant.

După practica rezervei fracționare, acei 10 miliarde de dolari depuși devin imediat o parte din rezervele băncii, la fel ca toate depunerile - și, în privința cerințelor pentru rezerve, după cum scrie în "Mecanica Modernă a Banilor": "O bancă trebuie să-si mențină rezervele cerute de lege egale cu un procent prescris din depozitele sale". "Sub legile în vigoare, rezervele obligatorii pentru majoritatea tranzacțiilor sunt de 10%".

Asta înseamnă că, la un depozit de 10 miliarde de dolari, 10%, sau 1 miliard este păstrat ca rezervă obligatorie, în timp ce restul de 9 miliarde de dolari este considerat rezervă excesivă și poate fi folosit pentru împrumuturi. Este logic că acești 9 miliarde de dolari ies din depozitul existent de 10 miliarde de dolari.

Totuși, nu este așa, ceea ce se petrece de fapt este că cei 9 miliarde sunt creați din nimic peste depozitul existent de 10 miliarde de dolari. Astfel banii aflați în circulație se înmulțesc.

După cum scrie în "Mecanica Modernă a Banilor":

*"**Desigur, ele "băncile" dau împrumuturi din banii pe care îi primesc ca depozite, iar dobânzile dintotdeauna au fost plătite cu bani ce în fapt, la originea "creației" monetare ei nu există decât din punct de vedere contabil - și atunci, la ce bun dobânda și contabilitatea?***

Ceea ce fac când dau împrumuturi este să accepte cambii - contracte de împrumut, în schimbul creditelor - bani, puși în contul celui care împrumută.

Cu alte cuvinte, cele 9 miliarde pot fi creați din nimic doar pentru că există cerere pentru un astfel de împrumut și pentru că există 10 miliarde de dolari depozit pentru a satisface nevoia de rezervă obligatorie.

Cineva în această bancă împrumută cei 9 miliarde de dolari disponibili - cel mai probabil vor lua acei bani și îi vor depune în propriul cont bancar, apoi procesul se repetă pentru că acel depozit devine o parte a rezervei băncii. Procentul de 10% este izolat și, în schimb, 90% din 9 miliarde, sau 8,1 miliarde sunt disponibili ca bani nou creați pentru împrumuturi (pot fi împrumutați și redepuși creând în plus 7,2 miliarde, apoi 6,5 miliarde apoi 5,9 miliarde."

Declarații de culise

Acum că am înțeles cum sunt creați banii prin acest sistem bancar de rezervă fracționară apare în minte o întrebare logică dar iluzorie:

"Ce le dă valoare acestor bani nou creați?"

Răspunsul: industria contabilă cu ipotecile noastre imobiliare și afacerile noastre private sau publice și banii virtuali din hârtie (sau mai nou, în format electronic) care există deja.

Banii noi, emiși în cantități infime, practic fură valoarea de la banii aflați în circulație și nu invers, atât timp cât cele două bancnote circulă în paralel.

Banii din circulație sunt înmulțiți independent de cererea pentru bunuri și servicii. Volumul de bani și cererea definesc echilibrul, astfel prețurile cresc, diminuând puterea de cumpărare a dolarului.

Aceasta este inflația și inflația este o taxă ascunsă – tributul și prețul prostiei umane.

Ei nu spun: "depreciați moneda", nu spun: "devalorizați moneda", nu spun: "înșelați oamenii".

O scurtă privire la valorile istorice ale dolarului reflectă acest lucru, relația inversă este evidentă. Un dolar în 1913 are aceeași valoare ca 21,60$ în 2007. Este o devalorizare de 96% de când Rezerva Federală a fost înființată. Dacă această realitate a inflației inerente și perpetue pare absurdă și înfrângătoare economic așteptați puțin. Absurd este puțin spus cu privire la modul cum operează de fapt sistemul financiar.

În sistemul financiar banii sunt datorii și datoriile sunt bani, cu cât sunt mai mulți bani, cu atât sunt mai multe datorii. Cu cât sunt mai multe datorii, cu atât sunt mai mulți bani, mai multe locuri de muncă, mai multe impozite, prețuri mai mici - altfel spus, fiecare dolar din portofelul nostru este datorat cuiva de către cineva.

Amintiți-vă: singurul mod de a crea bani este prin împrumuturi. Dacă toți oamenii din țară ar putea să-și plătească toate datoriile, inclusiv guvernul, nu ar fi niciun dolar în circulație. "Dacă nu ar fi datorii în sistemul nostru monetar, nu ar mai fi bani."

-Marriner Eccles-guvernatorul Rezervei Federale.

Numai că "logica" lor nu este și "logica" noastră. Dacă Mr. Obama aborda problema creditului social fiscalizat nu trebuia să mai cerșească bani Congresului american pentru salariile bugetarilor.

Ultima dată în istoria Statelor Unite, când datoria națională a fost plătită în totalitate a fost în 1835,după ce președintele Andrew Jackson a închis banca centrală care a precedat Rezerva Federală. Întreaga platformă politică a lui Jackson se rotea în jurul promisiunii de a închide banca centrală. Jackson a spus la un moment dat:

„Eforturile îndrăznețe ale băncii actuale de a controla guvernul sunt doar premoniții ale sorții viitoare a americanilor dacă vor fi manipulați în perpetuarea acestei instituții sau înființarea unei alte bănci ca aceasta."

Din nefericire acest mesaj a avut viața scurtă și bancherii internaționali au reușit să înființeze altă bancă centrală în 1913, Rezerva Federală - atât timp cât există această instituție, datoria perpetuă este garantată".

Revenind în anul 1913, Legea Rezervei Federale nu a fost singurul act neconstituțional înaintat abuziv în Congres.

Au procedat la fel cu **Legea Federală de Impozitare a Veniturilor.**

Cetățenii lumii, pe modelul neoliberalismului american **plătesc dobânda indusă fraudulos de către Banca Rezervelor Federale**, un sistem care nu ar trebui să existe deloc. Banii pentru care munciți 3 luni pe an se duc la propriu în buzunarele bancherilor internaționali, care dețin B.R.F. Și patru, chiar cu pretinderea că taxa e legală a Guvernului, nu există niciun statut, nicio lege care vă cere să plătiți această taxă.

(**În România** un muncitor lucrează 6 luni pe an pentru stat și bancă și 6 luni pentru sine, asta nu înseamnă că noi suntem mult mai conștiincioși decât americanii).

Desigur că există o lege.

Dacă americanii și întreaga lume ar ști că dobânda este o fraudă globală impusă cetățeanului și investitorului onest în complicitate cu pluralismul politic, ar pica suveranitatea dolarului și odată cu ea, Banca Mondială, Fondul Monetar International – instrumente prin care S.U.A controlează lumea politică și economia financiară mondială. Impozitul pe venit nu e decât înrobirea întregii țări și lumi pentru plata dobânzilor statale cu salariile bugetarilor incompetenți și corupți la fel ca și partidele ce îi promovează - și invers, le promovează.

FEDERAL RESERVE NOTE
THE UNITED STATES OF AMERICA
THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ALL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE
B 05040302 Y
WASHINGTON, D.C.
B 05040302 Y
ONE DOLLAR

Banii sunt creați din datorii prin împrumuturi bazate pe rezervele băncilor și rezervele sunt derivate din depozitele ipotecilor.

(Paradoxul este creditul descoperit al companiilor transnaționale acordat în baza Biletelor la Ordin, dar și a creditului de consum descoperit care este înzecit mai mare decât creditul ipotecar).

Prin acest sistem de rezerve fracționare orice depozit poate crea de nouă ori valoarea originală, devalorizând moneda și crescând prețurile.

Având în vedere că toți acești bani sunt creați prin îndatorare și circulați aleatoriu prin comerț, oamenii devin detașați de datoriile originale și există un dezechilibru unde oamenii sunt forțați să concureze pentru muncă, pentru a putea să ia destui bani din rezervele de bani, pentru a-și acoperi costul vieții de zi cu zi.

Oricât de disfuncționale și de-a întoarselea pot părea toate acestea, mai este un lucru omis din această ecuație.

a). Elementul structurii care relevă cu adevărat natura frauduloasă a sistemului: aplicarea dobânzii - când guvernul împrumută bani de la Rezerva Federală sau când cineva împrumută bani de la bancă, trebuie să fie plătiți aproape întotdeauna cu dobândă. Dar, dacă toți banii sunt împrumutați de la Banca Centrală și sunt repartizați prin bănci comerciale prin împrumuturi doar ceea ce ar putea fi numit "principal" este creat în banii aflați în circulație.

b). Așadar, unde sunt banii pentru acoperirea dobânzilor cerute?

Nicăieri. Acei bani nu există.

Ramificațiile acestui lucru sunt șocante.

Cantitatea de bani datorată băncilor va depăși întotdeauna cantitatea de bani aflată în circulație.

De aceea inflația este constantă în economie și crizele sunt ciclice.

c). Noi bani trebuie creați constant pentru a acoperi deficitul perpetuu inerent sistemului cauzat de nevoia de a plăti dobânzile.

Ceea ce mai înseamnă că, matematic, neachitarea plăților și falimentul sunt inerente sistemului și întotdeauna vor fi buzunare sărace ale societății care vor avea ghinion. Acesta este scopul - transferă invariabil bogăția adevărată de la persoană la bancă pentru că, dacă nu îți poți plăti ipoteca, îți vor lua proprietatea (...).

În 1969 a fost un caz la curtea de judecătorie din Minnesota, implicând pe un anume Jerome Daly care contesta confiscarea casei sale de către banca ce-i făcuse un împrumut pentru a o cumpăra.

Argumentul său a fost că, contractul ipotecar cerea ca ambele părți, adică el și banca, să pună câte o formă legitimă de proprietate pentru schimb. În limbaj legislativ aceasta se numește posesiune.

Dl. Daly a explicat că banii nu erau, de fapt, proprietatea băncii pentru că au fost creați din nimic imediat ce contractul de împrumut a fost semnat. (...) Se spunea în "Mecanica Modernă a Banilor" despre împrumuturi - ceea ce fac, când fac împrumuturi, este să accepte cambii în schimbul creditelor.

Rezervele sunt neschimbate de către tranzacțiile de împrumut, dar creditele depuse sunt noi adaosuri la depozitele totale ale sistemului bancar.

În alte cuvinte, banii nu ies din depozitele existente.

Banca îi inventează, nepunând altceva decât o teoretică răspundere pe hârtie.

Președintele băncii admitea că, în combinație cu Rezerva Federală a creat banii și creditele completând un registru.

Banii și creditul au apărut când ei le-au creat. (...)

O proprietate legală trebuie să existe și să fie mijloc de plată pentru a susține contractul.

Juriul a ajuns la concluzia că nu există proprietate legală și eu sunt de acord. A mai adăugat în mod poetic: *"Doar Dumnezeu poate crea ceva de valoare din nimic".* Odată cu această descoperire, curtea a respins cererea de confiscare făcută de bancă și Daly și-a păstrat casa.

Implicațiile acestei decizii ar fi imense și apocaliptice în contextul unei practici judiciare unitare”. **Construcția a fost ridicată cu bani, bani pentru care reclamantul și-a plătit impozitele.**

Ca atare, ea, casa, reprezintă plus produsul și nu noile hârtii ale băncii pentru care banca nu a plătit impozite de valoare.

Dacă veți verifica data emiterii banului din mâna dumneavoastră, observați o vechime (anul emiterii).

Fiscul nu are în baza sa impozabilă acele valori, de aceea totul este simplu și scandalos de simplu.

De fiecare dată când împrumutați bani de la o bancă, fie că este un împrumut ipotecar sau un împrumut pe card, banii împrumutați nu sunt doar contrafăcuți, sunt o formă ilegitimă de proprietate și astfel anulează contractul fiindcă banca nu a avut de la început banii ca proprietate în baza fiscalizată a Trezoreriei.

Din nefericire, astfel de descoperiri legale sunt suprimate și ignorate.

Jocul transferului de bogăție și îndatorarea perpetuă continuă.

Asta ne duce la întrebarea finală:

“De ce , domnilor politicieni? ”

Tot sistemul bancar ce guvernează Rezerva Federală americană a pus la punct și dezvoltat criza cardului debit – credit *overdraft,* cunoscută sub denumirea crizei cardului descoperit, criză în care instituțiile bancare din America au raportat împrumuturi cu probleme în valoare de

21 miliarde de dolari doar pentru prima jumătate a anului 2008, practic, un nou motiv de a porni tiparnița pentru acoperirea creditelor rămase descoperite, o nouă sumă cu un nou val de inflație, urmat de o nouă criză ce atinge și infestează toate uniunile.

Este cert că omenirea are nevoie de un nou lubrifiant de circulația mărfii, care sigur va fi unul electronic, dimensionat automat la puterea de cumpărare instalată direct pe cardul de identitate fiscală (pașaportul și cartea actuală de identitate picând în desuitudine, la fel ca și banii defiscalizați).

I.3. NAȘTEREA ASASINULUI ECONOMIC ȘI CREAREA IMPERIULUI FINANCIAR GLOBAL

"Sunt două metode de a cuceri și de a înrobi o națiune.
Una este prin sabie. A doua este prin îndatorare."
-John Adams

Următoarea unealtă pentru profit și control e războiul.

Încă de la crearea Rezervelor Federale în 1913 a început un număr mai mare sau mai mic de războaie, cele mai cunoscute fiind: Primul Război Mondial, Al doilea Război Mondial și Vietnam. În 1914 războiul european a spart centralismul din jurul Angliei și a Germaniei. Americanii nu voiau să aibă de a face cu acest război. În public, Președintele Woodrow Wilson a declarat neutralitatea. Totuși, administrația SUA căuta orice scuză ca să intervină. Într-o altă observație, Secretarul de Stat William Jennings relata: ***"Uniunile bancare sunt foarte interesate de război, datorită multelor oportunități și a profiturilor mari; important e să înțelegem că cel mai lucrativ lucru pentru bancheri, e războiul - pentru că forțează țara să împrumute și mai mulți bani cu dobândă de la B.R.F"*.**

Primul consilier al lui Woodrow Wilson a fost colonelul Edward House, un om cu legături strânse cu bancherii internaționali care voiau război.

Într-o conversație dintre colonelul House, consilierul lui Wilson și Sir Edward Grey, Secretarul pentru Afaceri Externe al Angliei cu privire la cum să atragă America în război, Grey întreabă: *"Ce-ar face americanii dacă nemții ar scufunda un vas de pasageri american?"*

House răspunde*: "Cred că asta ar fi flacăra care străbate America și ar fi suficientă pentru intrarea SUA în război"*.

Pe 7 mai 1915 la sugestia lui Sir Edward Grey, nava numită Lusitania a fost trimisă deliberat în apele controlate de către germani, unde se știa că vor fi navele germane. După cum se aștepta, submarinele germane au torpilat-o, muniția stocată explodând și ucigând 1200 de persoane. Pentru înțelegerea

viitoare a naturii acestei înscenări, ambasada germană a făcut anunțuri în New York Times, spunând oamenilor că dacă se îmbarcă pe Lusitania o fac pe propriul risc. Fiind o navă ce făcea cursa America-Anglia printr-un teatru de război, după cum se anticipase, scufundarea Lusitaniei a cauzat un val de mânie în rândul americanilor. Și America a intrat în război, la scurt timp după.

Primul Război Mondial a costat America 323.000 de morți. J.D. Rockefeller a făcut 200 de milioane din el. Cam 1.9 miliarde după standardele actuale**.** Ca să nu mai spunem că războiul a costat America **30 de miliarde de dolari - mare parte împrumutați de la BRF cu dobândă, aducând profit bancherilor internaționali.**

Pe 7 decembrie 1941 Japonia a atacat flota americană la Pearl Harbor, declanșând intrarea SUA în război. Președintele Franklin D. Roosevelt a declarat că atacul a fost *"o zi ce va trăi în infamie".* O zi a infamiei, într-adevăr, dar nu datorită atacului surpriză de la Pearl Harbor.

După 60 de ani de cercetare a informațiilor, e clar că nu doar atacul de la Pearl Harbor a fost dorit și provocat. Roosevelt, a cărui familie făcea parte dintre bancherii din New York încă din sec. XVIII, al cărui unchi, Frederick, făcuse parte din primul Consiliu al BRF, era foarte înțelegător față de interesul bancherilor internaționaliști - interesul era să intre în război pentru că, după cum am văzut, nimic nu e mai profitabil pentru bancheri, decât războiul. În jurnalul Secretarului de Război, H. Stimson, pe 25 noiembrie 1941, redă o conversație pe care a avut-o cu Roosevelt. ”Întrebarea era cum să-i facem să tragă primul foc”. Era de dorit ca japonezii s-o facă primii, ca să nu existe dubiu că ei sunt agresorii. În lunile dinaintea atacului de la Pearl Harbor Roosevelt a făcut tot ce-a putut ca să-i înfurie pe Japonezi și să-i pună în postura de agresori. A stopat importul japonez de petrol american, a poprit toate bunurile japoneze din America. A făcut public împrumutul acordat Chinei și a furnizat ajutor militar Britanicilor, amândoi inamicii Japonezilor, ceea ce este în totală contradicție cu regulile internaționale de război. Pe 4 decembrie, cu trei zile înainte de atac, serviciile secrete australiene i-au spus lui Roosevelt că o unitate japoneză va înainta spre Pearl Harbor. Roosevelt i-a ignorat. După cum s-a sperat, pe 7 decembrie 1941 Japonia a atacat Pearl Harbor, ucigând 2.400 soldați. Înainte de Pearl Harbor 83% din publicul american nu vroia să fie implicat în război. După Pearl Harbor 1 milion de oameni s-au oferit voluntari.

E important de știut că **efortul german de război a fost susținut de două organizații: una numită I.G. Farben -** I.G. Farben producea 84% din explozivii germani și chiar Zyklon B folosit în lagăre pentru uciderea a milioane de oameni. **Un partener secret al I.G. Farben era compania lui Oil Company din America.** În fapt, aviația germană n-ar fi putut opera fără aditivul special patentat de către Standard Oil. Drastica bombardare a

Londrei de către germani a fost posibilă datorită combustibilului de 20 de milioane vândut lui I.G. Farben de către Standard Oil Company.

Acesta e doar un mic punct în acest subiect, cum s-au fondat afacerile americane în război, de ambele părți.

O altă organizație trădătoare care merită pomenită, **e Union Banking Corporation din New York.** Nu numai că a finanțat diferite aspecte ale venirii lui Hitler la putere, fiind și banca unde naziștii își spălau banii și în cele din urmă a fost demascată că are în seifurile ei milioanele de dolari naziste. **Union Banking Corporation din New York a fost acuzată pentru violarea Legii Schimbului cu Inamicii.** Ghiciți cine era director și vice-președinte al Union Bank? P. Bush, bunicul lui Bush junior președinte și, bineînțeles, tatăl fostului președinte.

Declarația oficială de război a SUA cu Vietnam în 1964 a survenit după un incident în care două distrugătoare SUA au fost atacate de submarinele nord-vietnameze în golful Tonkin. Acesta a rămas cunoscut ca **incidentul de la Golful Tonkin**. O situație singulară a fost pretextul care a catalizat desfășurarea masivă de trupe și războiul sângeros. Totuși, e o problemă. Atacul asupra distrugătoarelor n-a avut loc niciodată. A fost înscenat pentru a avea o scuză de a intra în război. Fostul Secretar al Apărării, Robert McNamara a declarat după un an că, incidentul de la Golful Tonkin a fost o greșeală. În timp ce alții din interior și ofițeri au mers și mai departe, spunând că a fost o farsă și o minciună totală.

Odată început războiul, acesta a devenit o afacere ca de obicei.

În octombrie 1966 Președintele Lyndon Johnson a ridicat restricțiile schimburilor cu blocul sovietic, **știindu-se că Sovietele furnizau 80% din proviziile vietnamezilor.** Drept consecință, **Rockefeller a finanțat fabricile din URSS în care sovieticii produceau echipament militar și-l trimiteau în Vietnam**. Finanțarea ambelor părți din acest conflict era doar o față a monedei. În 1985 Regulile de Luptă în Vietnam au fost desecretizate.

Acolo era detaliat ce au voie și ce nu, să facă trupele americane în război, incluzând absurdități gen: niciun sistem de rachete antiaeriene nord-vietnamez nu poate fi bombardat, până când nu e dovedit că e complet operațional; niciun inamic nu va fi urmărit dacă trece granița cu Laos sau Cambodgia; și cea mai relevantă dintre toate: cele mai importante ținte strategice nu vor fi atacate până nu vor fi aprobate de înalții ofițeri. Pe lângă aceste restricții absurde, Vietnamul de Nord a fost informat de aceste restricții și, prin urmare, și-au bazat întreaga strategie pe limitările forțelor americane. De aceea războiul a durat atât.

Și finalul e acesta: **nu s-a intenționat niciodată câștigarea războiului. Doar întreținerea lui. Profitul războiului a fost: 58.000 de americani morți și 3 milioane de vietnamezi.**

Deci, unde suntem acum? **9/11 septembrie a fost începutul brusc a accelerării planului unei elite nemiloase.** A fost pretextul perfect pentru război, deloc diferit de scufundarea Lusitaniei, provocării Pearl Harbor și a minciunii de la Golful Tonkin.

Următoarele legi, *"Patriot Act, Homeland Security, Military Tribunals Act"* sunt **total create și concepute pentru distrugerea libertăților civile și limitarea dvs. de a riposta împotriva a ce va veni**, ca să vă poată fi perchiziționată casa fără mandat, fără să fiți acasă, puteți fi arestați fără a vi se aduce la cunoștință vreo acuzație, deținuți pe perioadă nedefinită și torturați legal. Doar sub bănuiala că ați putea fi terorist. Dacă aveți nevoie de un tablou a ce se întâmplă în această țară, să recunoaștem că istoria se repetă.

În februarie 1933**, **Hitler a pus în scenă un atac fals,** incendiind Parlamentul German, clădirea Reichstagului și dând vina pe teroriștii comuniști. În câteva săptămâni **a promulgat Legea de Împuternicire care a eradicat total constituția, distrugând libertatea cetățenilor.

*Apoi **a început războaiele justificate ca necesare** poporului german **pentru menținerea "securității naționale***".

Un rău exista și amenința în mesajul: *"Inamicii noștri sunt rețelele teroriste și guvernele care îi sprijină. E timpul să ne trezim".*

Cei de la putere se asigură mereu ca lumea să fie manipulată. Percepția realității la majoritatea oamenilor, mai ales în arena politică, nu e a lor. **Le este impusă fără ca ei să știe**. De exemplu, publicul larg crede că **destabilizarea Irakului** e exact ce vor oamenii din spatele Guvernului. **Războiul e susținut ca regiunea să poată fi divizată și de a obține dominația asupra petrolului, profituri continue pentru contractorii din apărare și, cel mai important, stabilirea de baze militare permanente folosite ca rampă de lansare a altor atacuri împotriva țărilor neconformiste ca Iran sau Siria.**

Viitoarele implicări în război și destabilizarea, sunt intenționate.

În 2005 doi ofițeri de elită britanici din SAS, au fost arestați de către poliția Irakiană, după ce au fost prinși că trăgeau asupra civililor, deghizați în arabi. După ce au fost arestați și duși la închisoare în Basra, Armata Britanică le-a cerut eliberarea imediat. Când guvernul din Basra a refuzat, tancurile britanice efectiv i-au scos din închisoare.

”Dacă ai vrea să distrugi o zonă, cum ai face?” Ei bine, există două căi: **te duci acolo și bombardezi, dar nu e foarte eficient, cel mai bine e să-i pui pe localnici să se omoare între ei și să-și distrugă propriul teritoriu**, propriile ferme și așa s-a făcut în această zonă.

Exact așa s-a făcut și în România post-decembristă. Deci, modul în care distrugi legătura de sânge, e să-i pui să se distrugă singuri, întorcându-i unul împotriva celuilalt.

Acest lucru se face prin legi, gen art.19 (să denunți un corupt, ca să scapi tu), art.16 (să denunți un drogat ca să scapi tu) și altele. Alimentezi ambele tabere, infiltrezi agenți în ambele tabere inflamând ambele părți până se arestează între ei și apoi fac creditele penitenței pentru îndatorarea României pe toate căile.

E timpul ca unii dintre noi să se trezească la realitate și să înțeleagă de ce oamenii creează și mențin imperii financiare - fac asta prin manipularea oamenilor pe care vor să-i cucerească financiar.

Declarații de culise

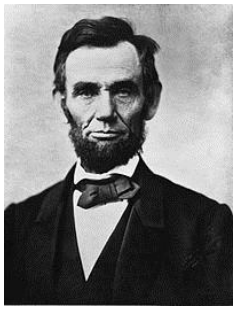

“În timpul războiului civil american, președintele Lincoln a decis să evite împrumuturile cu dobândă mare oferite de băncile europene și a decis să facă ceea ce au susținut fondatorii țării: să creeze o monedă independentă și inerent lipsită de datorii.

Se numea "Greenback".

La scurt timp după ce s-a luat această măsură, un document intern circula între băncile private britanice și cele americane în care scria:

"Nu putem lăsa Greenback să existe pentru că nu o putem controla."

Practica rezervei fracționare aplicată de Rezerva Federală care și-a răspândit practicile la marea majoritate a băncilor lumii este de fapt un sistem modern de sclavie economico-financiară*. Gândiți-vă, banii sunt creați din îndatorire.*

Ce fac oamenii când au datorii? Se supun angajării ca să le plătească. Dar dacă banii pot fi creați doar prin împrumuturi, cum poate fi societatea lipsită de datorii? Nu poate - și acesta este și scopul sclaviei moderne. În efect, alimentează un imperiu în care beneficiarii sunt doar elita din vârful piramidei*.*

Până la urmă, pentru cine lucrați de fapt? Pentru bănci.

Banii sunt creați în bancă și invariabil ajung înapoi la bancă.

Ei sunt adevărații stăpâni, împreună cu corporațiile și guvernele pe care le sprijină.

Sclavia fizică necesită asigurarea adăpostului și a hranei. În sclavia economică oamenii au grijă de ei înșiși.

Este una din cele mai ingenioase înșelătorii pentru manipularea socială create vreodată.

Și la baza ei este un război invizibil împotriva populației.

Îndatorarea este o armă folosită pentru a cuceri și a înrobi societăți, dobânda este principala muniție.

În timp ce majoritatea nu este conștientă de această realitate, băncile în colaborare cu guverne și corporații continuă să-și perfecționeze și să-și extindă tacticile de luptă economică dând naștere la noi baze, cum ar fi Banca Mondială, Fondul Monetar International și astfel inventează un nou tip de soldat.

Asasinii economici *suntem de fapt* ***responsabili pentru crearea primului imperiu global,*** *lucrăm în multe moduri diferite dar, probabil cel mai frecvent este să găsească o țară care are resurse (cum ar fi petrol) și apoi să aranjeze un împrumut uriaș acelei țări de la Banca Mondială sau una din celelalte organizații de acest tip.*

Dar banii nu ajung cu adevărat în acea țară.

De fapt ajung la marile corporații pentru a construi proiecte de infrastructură în acea țară (centrale electrice, parcuri industriale, porturi, etc.) lucruri de care să beneficieze corporațiile occidentale și câțiva oameni bogați din acea țară.

Datoria atât de mare încât nu pot să o plătească și asta face parte din plan, să nu poată să o plătească.

Asasinii economici merg înapoi acolo și le spun: "Ascultați, ați pierdut mulți bani, nu vă puteți plăti datoriile așa că vindeți petrolul ieftin la companiile noastre petroliere; lăsați-ne să construim o bază militară la voi în țară; trimiteți trupe și susțineți-le pe ale noastre într-un loc cum ar fi Irak, sau votați-ne la următoarele alegeri ONU."

Majoritatea oamenilor din lume nu știu că azi trăim de pe urma unui imperiu clandestin" construit pe baza monopolului și suveranității dolarului american.

În fapt, noi trăim ca să muncim și muncim ca să trăim – din păcate, ambele variante sunt esențiale existenței noastre ca ființe umane, *este rău cu rău, dar este mai rău fără de rău!*

Problema noastră este disconfortul creat de lăcomia semenilor și distrugerea ecosistemului.

Poate vă întrebați de ce întreaga cultură e groaznic de saturată de mass-media, de divertisment, în timp ce sistemul educațional din lume continuă să scadă stupefiant, pentru că ei nu vor ca să gândiți prea mult.

De aceea în țara noastră și în lumea noastră a proliferat distracția, mass media, show-urile televizate, parcurile de distracție, drogurile și alcoolul și orice fel de distracție care ține mintea umană ocupată, așa încât să nu vă interpuneți în calea oamenilor importanți, gândind prea mult.

Ați face bine să vă treziți și să înțelegeți că există oameni care vă conduc viața, oameni pe care nici măcar nu-i știți. Suntem într-un mare necaz! Religia și biserica au fost captivate de fenomen și ușor, ușor, integrate, deoarece în fond, religiile au fost scrise de oameni și bisericile sunt conduse ca și partidele, ca și băncile – tot de oameni. Suntem cu toții intrați și incluși în ecuația acestui cerc vicios.

Televizorul este Evanghelia! Ultima noastră revelație.

Aceasta poate face sau distruge Președinți, Papi, Prim-Miniștri.

E cea mai puternică forță din întreaga lume și fără de Dumnezeu, cele mai mari companii financiare din lume controlează cea mai teribilă forță de propagandă și invers.

Televiziunea nu e adevăr! Televiziunea e un parc de distracții ce maschează cartelul financiar blestemat! E un circ, un carnaval, o trupă ambulantă de analiști, acrobați, academicieni, povestitori, dansatori, cântăreți, scamatori, ciudați, preoți, vindecători, fotbaliști și animatoare, etc.

Asta e plictiseala care ucide umanitatea, și încet, încet, omenirea.

Și voi, stând aici zi după zi, noapte după noapte, de toate vârstele, culorile, credințele - începeți să credeți că televizorul e realitate și că viața voastră nu e reală. Faceți doar ce vă spune televizorul. Vă îmbrăcați ca la Tv, mâncați ca la Tv, vă creșteți copiii ca la Tv și chiar credeți ca la Tv, condamnați ca cei de la Tv, faceți sex ca cei de la Tv.

Asta e nebunie în masă, iar noi suntem iluzia!

Ultimul lucru pe care îl vor oamenii din spatele cortinei e conștiința, inteligența, publicul informat capabil de critică și soluție.

Ceea ce este o continuă și frauduloasă insomnie a timpului transmisă prin religie, mass media și sistemul educativ.

Oligarhia încearcă să te țină neatent, să fii naiv - și se descurcă de minune!

Acesta nu e un acord de schimb, oamenii din spatele acestei mișcări sunt aceiași oameni din spatele mass mediei importante, de aceea nu vi se spune ce nu trebuie să știți.

Uniunea Nord Americană e același concept ca Uniunea Europeană, Uniunea Africană și, în curând, Uniunea Asiatică.

Același gen de oameni cu viziuni de lideri sunt în spatele tuturor acestor uniuni și când va fi momentul potrivit, toate aceste uniuni se vor uni realizând ultima parte a planului la care se lucrează de peste 60 de ani: un guvern mondial care există și astăzi pe același concept de Uniunea Sovietică.

Ar trebui să avem un guvern mondial, că ne place sau nu.

Singura întrebare e dacă va fi pus prin cucerire sau prin consimțământ unional.

Dar lumea este mult mai sofisticată și mai puțin pregătită pentru o guvernare mondială pe bază de voință politică națională, unională, etc.

Suveranitatea internațională a unei elite intelectuale și a băncilor mondiale este clar preferabilă autodeterminării naționale, cum era în secolele trecute *David Rockefeller,* o singură bancă, o singură armată, un singur centru de putere.

Și dacă am învățat ceva din istorie, e că puterea corupe.

Și puterea absolută corupe absolut.

Întreaga lume a fost implicată în războiul crizelor și terorismului, avem deci un război împotriva unui dușman inventat și invizibil – de aceea lumea vorbește despre cum e să ai un război împotriva crizei și terorii, pe care nu-l vei câștiga niciodată pentru că e un război etern, așa încât poți restrânge mereu libertățile economice și cetățenești la nesfârșit.

Microcipuri implantate - *Declarații de culise*

(...) "De ce faceți asta? Care este rostul? ***Aveți toți banii din lume, aveți toată puterea. Să faceți rău oamenilor, nu e un lucru bun",*** **(...).** *"Care e scopul final? "Scopul final e ca oricine din lume să aibă cip-ul RFID. Să aibă banii și tot ce doresc ei pe cip-urile alea. Și dacă cineva protestează împotriva a ceea ce facem, îi oprim cip-ul."*

În 2005, Congresul, sub pretextul controlului imigrației și a așa-zisului "Război împotriva Terorismului" a trecut Legea Actelor de Identitate care prevede că până în mai 2008 vei fi obligat să deții un card federal de identificare care include un cod de bare cu informațiile personale. Acest cod de bare e doar pasul intermediar înainte ca acest card să fie prevăzut cu acel cip, ***modulul de urmărire RFID*** *care* ***va folosi frecvențe radio, pentru a-ți urmări fiecare mișcare pe planetă;*** *cip-ul de urmărire RFID e deja în toate noile pașapoarte americane, cum veți convinge oamenii că au nevoie de bănci prin media (...). Și pasul final este implantarea cip-ului și mulți oameni au fost deja manipulați, sub diferite pretexte. S-au oferit voluntari pentru a fi primii echipați cu cip-uri de identificare implantate în corp: "După 9/11 am fost foarte îngrijorată de siguranța familiei mele. Nu mă deranjează să am ceva implantat permanent în brat care să mă identifice".*

În final, toți vor fi închiși într-o mașinărie de control monetar în care orice lucru ai face e înregistrat.

Și dacă ieși din linie, îți vor opri cip-ul, sau pot să-ți bage în cap tot ce vrei și ce nu vrei.

Și din acel moment fiecare aspect al societății va interacționa cu aceste cip-uri.

Aceasta este imaginea viitorului, dacă deschideți ochii s-o vedeți, sigur o veți și auzi.

O economie mondială centralizată, unde mișcările fiecăruia și tranzacțiile fiecăruia sunt monitorizate, urmărite și toate drepturile, ușor, ușor încătușate".

Cel mai incredibil aspect din toate: aceste elemente totalitare nu vor fi forțate, ci oamenii le vor cere, mai ales pentru un mic favor financiar - obiectivul țintă al bancherilor internaționali "DE LA BANCA CENTRALĂ LA CIP - ul GLOBALIZĂRII " va fi atins.

Declarații de culise

"În ziua de azi e mai multă sclavie în *lume decât a fost vreodată și trebuie să te întrebi:* ***dacă este un imperiu, cine este împăratul?***

În mod evident, președinții SUA nu sunt împărați, ***împărat e "dolarul monarh" care nu e ales, nu are mandat limitat și nu dă socoteală nimănui****. Deci, nu putem clasifica președinții în acest mod, dar avem ceea ce consider a fi echivalentul monarhului.* ***Este ceea ce eu numesc corporatocrație.***

Corporatocrația este un grup de indivizi care conduc cele mai mari corporații și se comportă ca împărații acestui imperiu. Ei controlează mass-media fie prin conducere directă fie prin publicitate. Controlează majoritatea politicienilor noștri pentru că le finanțează campaniile, fie prin corporații, fie prin contribuții personale care provin din corporații, nu sunt aleși, nu au mandat limitat, nu raportează nimănui.

În vârful corporatocrației, nu-ți mai poți da seama dacă persoana lucrează pentru o corporație privată sau pentru guvern pentru că se mișcă tot timpul dintr-o parte în alta. Deci, ai un tip care într-un moment este președintele unei mari companii de construcții, cum ar fi Halliburton și în următorul moment este vicepreședintele SUA sau președintele care este implicat în afaceri cu petrol. Acest lucru se întâmplă indiferent dacă sunt la conducere republicani sau democrați. Se mișcă dintr-o parte în alta, pe ușa care se învârte. Într-un fel, guvernele sunt invizibile și imprevizibile de multe ori. Politicile lor sunt îndeplinite de corporații pe un nivel sau altul și de fapt, politicile guvernului sunt create de corporatocrație și prezentate guvernului, este o relație foarte strânsă. ***Nu este ceva de genul "teoria conspirației", acești oameni nu trebuie să se întâlnească și să comploteze pentru a face lucruri.***

Cu toții lucrează având un singur scop: maximizarea profiturilor indiferent de costurile asupra societății și asupra mediului - proces de manipulare de către corporatocrație prin îndatorare, mituire și înlăturare

politică, numit GLOBALIZARE - de la manipularea socială a societății, trecând prin generarea de frică și disperare, oamenii au fost desprinși total de sensul puterii și al realității. Acest proces a început de secole și nu de decenii. Religie, patriotism, rasă, sănătate, clasă și celelalte forme de identificare separatistă cu care am fost de acord, a servit la controlul populației pentru a o face maleabilă în mâinile păstorilor de suflete.

I.4. Acutizarea și cronicizarea crizei mondiale

Lumea a fost totdeauna în criză. Istoria însăși este o derulare de crize, iar academicienii și clasa politică ne explicau lapidar că acestea stau la baza progresului și nu la cheremul băncilor.

Astăzi, economia mondială se îndreaptă spre o criză fără precedent, soluțiile politice și nonpolitice salvării devin din ce în ce mai puține, iar pe măsură ce pacea socială va începe să fie amenințată, atât din interior, cât și din exterior, gen revolte sau catastrofe naturale de ordin local sau regional, acestea vor deveni și mai imposibile din cauza numărului mare de suflete și dependenței acestora de civilizație.

Criza nu mai este criză, este pandemia inflaționistă a guvernelor prădalnice asociate "Guvernului mondial", ce au dezvoltat în văzul lumii atât de bine mecanismele autodistrugerii, încât nobilele idei ale democrației și libertății economice ale salvării umanității și planetei au devenit utopia și depresia propriei megalomanii.

Ca atare tovarăși, **pârghiile economiei de piață de tip capitalist sau comunist, sunt insuficiente pentru reglajele economice naturale, atât timp cât intervine din ce în ce mai des subiectivismul politicienilor prin intermediul corpului legislativ și al corporațiilor bancare financiare ce lucrează voluntar la "Guvernul mondial din umbră", dirijând resursele din spatele frontului, prin politicile Băncii Mondiale, F.M.I., sau noua Uniune a Europei Bancare ș.a. Așa că toate politicile și instituțiile naționale au devenit din ce în ce mai dependente și mai lipsite de independență, libertate și suveranitate economico-financiară.**

Dar ce este o bancă centrală? O bancă centrală este instituția care emite moneda națională a unei țări. Bazat pe precedentul istoric, **practica băncii centrale a moștenit în numele independenței două puteri specifice: controlul ratelor dobânzii și controlul masei monetare, adică inflația. Banca centrală nu sprijină, pur și simplu economia statului cu bani, ci doar îi vinde mascat – banii, chipurile, ți-i dă sub formă de împrumut cu dobândă**, dobânda fiind adaosul comercial perceput de banca comercială sau banca de investiții.

Prin alternarea măririi și micșorării rezervei monetare, banca centrală regularizează valoarea monedei pe care o emite, care nu este raportată la avuția fiscalizată pentru care s-au cheltuit "x" bani.

Este esențial să înțelegem că întreaga organizare a acestui sistem nu poate avea ca efect pe termen lung decât un lucru: datoria - atât timp

cât el ignoră valoarea reală a bazei materiale existente ridicată cu bani și sudoare, pentru că scopul băncii este să te aibă permanent dator și înfometat, crezul lui, al sistemului, fiind profitul și să profite el gratis de avuția naturală a contribuabilului.

Dacă nevoia bazei materiale mobiliare și imobiliare nu ar exista, nici bani nu ar exista – de aceea, nu banii sunt valoarea, ei sunt mijlocul prin care statul ne asigură limbajul comunicării și încrederii între noi, comercianții.

Statul amețit de politicieni și cumpărat el însuși de bănci, a cedat acest privilegiu, de bună voie sistemului bancar și s-a transformat în *bodyguard*-ul acestuia, ținându-i la respect pe cetățeni prin legi ticăloșite, favorabile băncilor. Statul complice se face că nu vede și lasă banca să ne vândă hârtii fără de valoare, ba, culmea culmilor, le cumpără și statul și apoi devine dependent și condus de bancă. De aici rezultă impozite mărite, amestec în treburile interne, subvenții diferențiate, prețuri de monopol, corupție, evaziune, spălare de bani, etc.

Nu trebuie să fii foarte inteligent ca să le înțelegi ticăloșia.

Fiecare leu, dolar sau euro, emis de banca centrală este împrumutat cu dobândă. Asta înseamnă că **fiecare dolar sau euro, în realitate înmulțește scriptic masa monetară cu un anumit procent de datorie pentru acel dolar**.

Având în vedere că numai banca centrală emite moneda întregii națiuni și împrumută fiecare dolar sau euro împreună cu un procent de datorie, **de unde vin banii cu care să poată fi plătită această datorie compusă din dobânzi și comisioane?** Nu pot veni decât de la industria contabilă perversă și perimată. Asta înseamnă că banca centrală trebuie să-și suplimenteze neîntrerupt provizia de bani pentru a acoperi temporar, pe de o parte datoria creată, pe de altă parte dobânda și comisioanele încasate în mod repetat, ceea ce duce (dat fiind că și noii bani sunt împrumutați și dați tot cu dobândă), la crearea unei inflații și mai mari. **Rezultatul final al acestui joc financiar alcătuit exclusiv din pierderi acoperite de contribuabili, este sclavia, pentru că este imposibil ca guvernul și populația, să acopere datoria aceasta auto-generantă, rezultată prin separarea trezoreriilor naționale de băncile centrale**.

Părinții fondatori ai acestui sistem au fost perfect conștienți de acest lucru și perfect conștienți de faptul că cetățeanul a fost scos astfel de sub tutela suveranității naționale și lăsat la discreția liberului arbitru, *“Instituțiile bancare – care sunt mai periculoase decât armatele invadatoare (...)”.*

Dacă poporul va permite băncilor private să controleze, în continuare moneda, **băncile și corporațiile din jurul lor vor spolia oamenii de avutul lor și copiii lor vor ajunge ai străzii, pe pământul strămoșilor.** *“Dacă vreți să rămâneți sclavii bancherilor și să plătiți costurile propriei voastre sclavii, lăsați-i în continuare să facă bani și să controleze creditul întregii națiuni.”*

- Citat Sir Josiah Stamp (1880 – 1941)

I-am lăsat și am văzut!

Revenind la super bogații lumii, le transmitem:

"Când liniștea socială nu va mai exista, nici voi, bogații planetei și odraslele voastre, nu vă veți mai putea bucura de aventura financiară și averea acumulată".

Dovada, gripa și SIDA săracilor care ajunge și la masa îmbelșugată a bogaților. Banii virtuali, sigur vor rămâne așa cum sunt tipăriți, fără de valoare, întrucât simbioza apocalipselor financiare energetice și alimentare, este derulată de bula speculativă prin programele informatice moderne, bulă ce va deveni bomba mileniului, mult mai periculoasă decât bombele de la Hiroshima și Nagasaki, ea, bula speculativă, generând triliarde de baloane de săpun, panică, neîncredere și haos cu efect imediat pentru întreaga omenire, iar pentru declanșarea răzmeriței nu trebuie 7 miliarde, ci doar 70.000 x 10 = 700.000 pe seară, simultan din fiecare țară.

Cât despre criza și datoria globală, să se și dorească ca mâine să fie restituite de către marii și micii datornici (state, primării, persoane fizice sau juridice), arieratele, tehnic nu se poate, pentru că ele sunt de câteva sute de ori mai mari decât întreaga masă monetară a globului, iar azi omenirea plătește dobânzi la bani care nu există fizic, iar ca valoare, nici atât. În atare condiții, lumea mondială rămâne în insolvabilitate, pe veci amanetată și nu doar pentru câteva decenii, cum pare astăzi, ci pe secole.

Aveți în vedere ca marea majoritate a marilor datornici sunt cei mai mari creditori ai cercului vicios alcătuit din concerne bancare transnaționale și fonduri monetare internaționale, care mai de care acționar unul la altul, creditor și debitor – după care, invers, debitor sau creditor la acționar.

Astfel am pășit în democrația sclavagismului modern și am creat o lume a durerii și a disperării, de care trebuie să ne vindecăm exclusiv democratic și transparent.

De binefacerile neocomunismului se pot bucura laolaltă și bogații și săracii planetei, mai puțin politicienii, cartelurile și corporațiile bancare ce vor pierde privilegiul controlului împărțirii banului public cu monopolul încasării taxei pe circulația mărfii, sub forma de dobânzi și comisioane, sau peșcheșuri.

Noutatea este că, **statele suverane, pe baza prezentului Program adoptat votului popular își vor adjudeca singure, la inițiativa cetățenilor, noi legi și instituții, care să permită trezoreriilor locale și naționale emiterea de instrumente destinate circulației mărfurilor și serviciilor, precum și economiei reale în ansamblu.**

Prezentul PROGRAM este un extenso al economiei de piață la societatea umană devenită subiectul și obiectul de consum al acesteia.

Noile instrumente pot fi, pe lângă banii suverani," leul și banul fiscal", polițele euro-ipotecii fiscale, "euro-fiscal", care au la bază ipoteca fiscală imobiliară a contribuabilului "găzduită" la Trezoreria de domiciliu sau timbre valorice emise de bursele de mărfuri, abonamentele ipotecare emise de casele de amanet mobiliar ale rezervelor de stat din localitate, certificatele de depozit, etc - raion sau arondisment pentru bunurile ce exced consumului propriu al întreprinderii O.N.G. sau persoanelor fizice autorizate.

Când spunem ban fiscalizat (Leu, Euro, Rublă, Dolar, etc.),automat gândim că are la bază un bun real fiscalizat și că, retragerea totală din piață a banului fiscalizat, nu poate fi făcută de bănci, atât timp cât regula este ca acești bani să fie depozitați de Trezoreria emitentă. La fel și cardul de identitate fiscală al deținătorilor are contul monitorizat.

Trezoreria poate constitui un grafic-clasament permanent al deținătorilor banului fiscalizat observând blocajul, frauda, acumularea excesivă, etc., poate interveni cu lejeritate pentru absorbție și constituire rezerve.

Va fi separată economia financiară, pe care o denumim economia viciului și bulei speculative, de economia reală, aceasta din urmă creatoare de locuri de muncă fiind singura în măsură să gestioneze producția bunurilor de larg consum, dar și bunăstarea socială în ansamblu și să protejeze cetățenii.

Instituțiile multinaționale precum băncile corporatiste ce se plâng că au fost păgubite și acum, tot ele primesc în disprețul cetățeanului, sute și mii de mld. euro ajutor de stat, uită că tocmai ele sunt cele care au înșelat de-a lungul istoriei, de comun acord cu politicieni, au creat legi, cu iz cămătăresc, numai că, tot ei care și-au tras caimacul acum, pe mână cu elita politicii de vârf își primesc însutite sponsorizările electorale.

Iar tiparnița financiară "federală" înglobează națiunile și le preia controlul și resursele.

Proletarii și patronii din întreaga lume, demult ar fi trebuit să se întrebe:

- De ce nu avem o democrație reprezentativă?

- Ce logică democratică sau deosebire poate exista între libertatea economică "a unui cămătar liber profesionist" și a unei bănci?

Logica și, deosebirea era că în bancă lucrau din ce în ce mai mulți cămătari fabricanți de bani, legal și mână în mână cu clasa politică, ce pot încasa dobânzi și comisioane mult mai bine organizat și mult mai mari pentru cea mai disputată hârtie" papirus".

Cui folosește logica democratică a votului meu și al tău, atât timp cât noi rămânem neputincioși în fața răului social, iar votul nostru democratic a devenit simplu indicator de partid în fața snobismului financiar "democratic" importat din Occident?

Avem nevoie de un vot cu democrație reprezentativă la nivelul localității, în momentul când puterea votului a depășit granița localității, cetățeanul localității nu mai este reprezentat, iar supercentralizarea naște monștri.

Toate problemele democrației au fost și vor fi și problemele omenirii.

Democrație înseamnă „Putere Populară".

În secolul VIII î.C., în Cetatea Greciei existau două clase: cei bogați, și săracii.

Întrucât cei bogați dețineau mari domenii, iar cealaltă clasă avea puțin pământ, Solon a fost cel care s-a gândit să soluționeze problema. În felul acesta, se gândea el, se vor asigura, încetul cu încetul, egalitatea drepturilor civile și politice pentru toți cetățenii Cetății.

Democrația a fost de fapt, puterea exercitată de către poporul cetățenilor.

Democrația instituită de Solon avea să se confrunte în continuare, cu noi frământări.

În jurul anilor 40 .î.C., guvernează la Atena, cel mai strălucit orator al epocii, un bărbat de o ținută ireproșabilă, cel ce a ridicat Atena la apogeul ei economic, politic și cultural, PERICLES.

Frumusețea legii va face să domnească pretutindeni Ordinea și Onoarea. Grație ei, este pace între oameni, înțelepciune.

Solon era „enthuziast", „Primul Om de stat al Europei" a cărei legislație a durat până în secolul IV, influențând și alte cetăți grecești, găsindu-și mai târziu ecoul în Legea celor XII Table de la Roma.

Democrația lui Pericles este o democrație dirijată. Pericles va fi ales strateg pe o perioadă de aproximativ treizeci de ani.

În viitor trebuie ca puterea votului să rămână la nivel local și prin ea se va controla permanent, interesul de ordine publică al comunității.

Demografia și ocuparea forței de muncă vor fi politici sociale gestionate permanent de primari și consilieri tehnocrați aleși în primă fază electorală, consilieri ce vor patrona din punct de vedere executiv un întreg palat administrativ zonal – pentru a cărui conducere și-au depus candidatura.

Primarul supervizează și corelează activitățile interioare dintre consilieri și exterioare dintre localități și regiune, în plus, devine mandantul voturilor primite de la consilieri și în baza lor, reprezentantul localității și cetățenilor ce-i reprezintă cu dreptul de a vota pe cale ierarhică cu cel mult numărul voturilor cu care a fost ales.

CAPITOLUL II

EXEMPLUL VIU CEL MAI RECENT DIN ISTORIA CRIZELOR

A. ***„Cauzele crizelor financiare globale - perpetuarea lor, duc la repetarea acestora (...)”.***

Mr.WilliamWhite,
Președintele
Comisiei pentru Dezvoltare Economică a OCDE

B. ***Mai nou și mai precis, autogenerarea crizelor „se relansează pe modelul alegerilor electorale, o criză la fiecare 4-5 ani”. Acum crizele au intrat în cutumele economiei de piață și au la bază legea cererii și ofertei pluralismului politic și religios. Ele, crizele, reprezintă pandemia societății capitaliste, ele reprezintă disperarea societății umane, depresia și chiar sinuciderea contribuabilului.***

D.S.

La cinci ani de la prăbușirea băncii americane de investiții Lehman Brothers și declanșarea crizei financiare globale există pericolul grav al amneziei colective legate de cauzele și consecințele turbulențelor, ceea ce poate slăbi puterea reformelor și face posibilă o nouă criză în cinci ani, consideră Michael Barr, profesor de drept la Universitatea Michigan.

În același timp, Banca Reglementelor Internaționale, cunoscută ca banca băncilor centrale, avertizează că toate formele extreme de exces al creditului au atins și în unele cazuri chiar au depășit nivelurile de dinaintea colapsului Lehman Brothers. *„Sectorul financiar face în continuare lobby pentru condiții de afaceri mai permisive și pentru blocarea reformelor din sistemul financiar și dacă nu forțăm ne-am putea trezi în cinci ani, întrebându-ne de ce ne confruntăm cu o nouă criză”.* Rădăcinile crizei declanșate în 2008 sunt adânci și au crescut în anii de exces nerestricționat de pe Wall Street, trecut cu vederea de Washington și de capitalele financiare din întreaga lume. *„Creșterea shadow banking-ului a sectorului format din intermediarii financiari nonbancari care asigură servicii financiare similare băncilor comerciale, tradiționale, a permis sectorului financiar să se angajeze fără suficient capital (virtual) într-o cursă a instrumentelor financiare riscante bazate pe datorii și finanțare pe termen scurt a căror tranzacționare era lipsită de transparență”.*

Companiile mari au devenit mai mari, mai interconectate și mai dependente de finanțarea pe termen scurt din tranzacțiile de tip repo, de produse financiare derivate sau de la fondurile de investiții, iar o parte semnificativă a riscului s-a mutat din partea reglementată a sistemului bancar în cea care permite cu ușurință profituri mai mari.

Portițele legislative și deficiențele autorităților de control au permis firmelor să evite supravegherea. Sub deghizarea inovației, sectorul financiar

a riscat tot mai mult, fără a avea un capital real de acoperire, recompensele pe termen scurt pentru produsele financiare noi pe pieţele cu creşteri rapide i-au copleşit sau i-au orbit pe traderi, firmele şi sistemele de supraveghere proprii ale sectorului privat şi au prăbuşit acele părţi ale sistemului care ar fi trebuit să acopere riscurile. Protecţia consumatorului şi investitorului a fost şubrezită în numele pieţei libere, iar populaţia şi-a asumat riscuri, pe care adesea nu le înţelegea.

Nu domnule profesor, populaţia este turma, conduce politicul pentru că invers stau lucrurile după implozia bulei în 2007-2008 şi îngheţarea pieţelor financiare - au urmat reforme în SUA pentru mărirea rezistenţei sectorului financiar şi protecţia consumatorului. Astfel de planuri au fost iniţiate şi în alte regiuni cu pieţe financiare dezvoltate. Însă deznodământul lor nu este clar încă, atât timp cât criza este ciclică.

Banca Reglementelor Internaţionale a atenţionat că, în căutarea de profit ridicat, investitorii s-au orientat în masă spre instrumente foarte riscante *„un fenomen care aminteşte de exuberanţa de dinaintea crizei financiare globale", scrie The Telgraph.* Dar, cine a reglementat şi legiferat acele instrumente riscante, cui servesc ele? Aceasta se întâmplă în condiţiile în care Rezerva Federală a Statelor Unite se pregăteşte să retragă stimulentele economice şi lichidităţile în dolari de pe pieţe.

„Îmi pare rău că se repetă 2007, doar că de data aceasta este chiar mai rău." Toate dezechilibrele anterioare sunt încă acolo, nivelul datoriilor publice şi private este cu 30 de puncte procentuale mai mare, raportat la PIB în economiile avansate şi am adăugat o nouă problemă cu bulele de pe pieţele emergente" spunea William White, fost economist-şef al Băncii Reglementelor. El este acum Preşedintele Comisiei pentru Dezvoltare Economică a OCDE.

Sursa: http://www.zf.ro

DIALOGUL CIVILIZAŢIILOR

Ne naştem într-o lume necunoscută. Treptat, va trebui să o cunoaştem şi să ne minunăm de tainele ei. Dialogul Civilizaţiilor dă posibilitatea oricui, la orice vârstă, să pătrundă în lumea celor ce au făcut şi trăit o istorie într-o continuă transformare.

Dialogul Civilizaţiilor nu poate lipsi din Viaţa şi Cultura noastră.

Dar el, Dialogul Banului, la timpul trecut, prezent şi viitor, ce presupune ca şi valoarea, atât timp cât ne-a creat o dependenţa fără de precedent – odată cu apariţia monedei, va produce o mare transformare în viaţa oamenilor de pe întreg pământul. Dacă până atunci, comerţul nu se practica decât prin troc (vin în schimbul cerealelor, ulei în schimbul metalului brut, etc), în curând, fiecare ţară va trebui să-şi inventeze propria monedă.

Moneda a fost inventată în Epoca fierului (705-681 î.Hr.) În Lydia, fost regat neo-hitit cu vechea denumire Maeonia, regiune antică, actuala Anatolia, străbătută de râul Pactolos, se găseau grăunciori de aur. Cetăţile greceşti au răspândit invenţia în lumea întreagă. Astfel, la Atena se dezvoltă rapid

industria și comerțul. Pentru a lichida cu trecutul, Solon din Atena (unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei) dă o lege prin care este împiedicată revenirea unor astfel de situații în viitor. Reforma monetară pe care Solon și-a propus să o desăvârșească, și a reușit acest fapt, a avut o influență deosebită asupra întregii Cetăți. Solon a fost nevoit, pentru ca lucrurile să meargă pe o linie de plutire, să retragă nașterea nobilă, privilegiul oricărui magistrat. Nașterea nu mai hotăra nimic de acum, ci numai averea va fi cea care va avea rolul cel mai important. Obstacolele ridicate în fața avântului popular, vor dispărea curând.

Banul fără de acoperire este magia virtuală, este banul nere-cunoscut oficial de legiuitor ca marfă, deși practică adaos comercial ca cea mai prețioasă marfă, inclusiv sub formă de dobândă la dobândă, dar, nicio altă marfă nu practică adaos comercial la adaos comercial.

Dar cum el, acest ban "ca marfă" este un *nimic* material, automat este și un *nimic* valoric – exact pe aceste două feluri de "nimic" a fost construită credibilitatea lumii financiar – bancare și astfel osteneala acestor minți luminate a fost răsplătită cu mega controlul micilor și marilor comunități.

A trebuit să treacă secole bune pentru a ne putea da seama că, de fapt, cele două nimicuri, BANUL și DOBÂNDA – necreând plus produs în economia reală, vin și contabilizează în permanență un profit fals, alterat, ce din punct de vedere tridimensional (ban – dobândă – profit), apare precum un conglomerat de bule speculative și baloane de săpun ce se transformă unele în altele.

Această imitație economică-financiară asigură mercenarilor financiari colectarea mascată a tributului natural real, mecanism tolerat de pluralismul religios și politic ce, împreună cu democrația și lumea financiar-bancară - producătoare de crize și inflație, prin intermediul creditului și al dobânzii, a fost creată una dintre cele mai longevive escrocherii intelectuale ale mileniului II, care a servit, în exclusivitate, exploatării omului de către om și statelor mici de către statele mari, după care, a urmat inevitabilul - acapararea și exploatarea economică a statului, fie el mare, sau mic.

Lumea financiar-bancară, democrația cu pluralismul religios și politic a fost o lume capitalist-exploatatoare, special construită *cu susul în jos (adică, cu fundul în sus),* **pentru ca tocmai cei puțini să-i poată controla (exploata) pe cei mulți, atât fizic, cât și intelectual.**

După abolirea sclavagismului și încetarea politicilor de expansiune, prin intermediul războaielor și coloniilor s-a construit cea mai evoluată formă de exploatare academică-financiară, pluralist-democratică prezentată omenirii drept "Lumea Nouă" și fără de cusur.

Ei, mercenarii lumii financiar-bancare fiind martorii "inocenței" cu doctrinele cele mai sofisticate ale minții umane, special concepute de mafia politică legalizată, *"Mafia gulerelor albe"* din care fac parte

oameni politici organizați în partide și asociații, botezați *în numele Domnului*, și nu în cele din urmă, finanțiștii cu titluri academice ai tuturor statelor și lumii bancare, burselor, fondurilor, etc. – cu cât au "crezul" mai mare, cu atât de mare au și titlul de profesor, conferențiar, doctor honoris cauza, ș.a.m.d.

II.1. DEMONTAREA ESCROCHERIEI INTELECTUAL-ACADEMICE, în termeni populari

Concret, Banca Centrală "x" finanțează direct de la monetăria Rezervelor de Stat pentru 25 de ani, banca privată "y", pentru acordarea unui credit de 1.000.000 $USD, cu dobânda 5% pe an;

a. 1 .000.000 $ x 25 de ani rezultă 1.500.000$ dobândă; după 25 de ani, creditul de 1 milion $ este restituit și banca eliberează ipoteca imobiliară (garanția); Acesta este cazul cel mai fericit de credit și dobândă, atât pentru client, cât și pentru bancă.

b. Mergând pe raționamentul dreptului bancar, după ce a fost restituit, creditul de 1 milion $, acesta a fost scos din piață și distrus. Ce se întâmplă totuși cu dobânda de 1,5 mil. $, pentru că el, clientul bancar, nu are posibilitatea de a produce bani virtuali, ca și banca, el a vândut produse în natură și a plătit bani doar din punct de vedere contabil. (Mai concret, dacă prin absurd toți banii mapamondului ar fi fost doar un milion de dolari, de unde putea proveni dobânda și apoi, dobânda la dobândă, comisionul la comision, ș.a.m.d.?) Exploatarea am observat că se face doar în natură, banul bancar fiind doar instrumentul.

c. Piața financiară a fost inflamată scriptic, cu 1,5 mil. $, dar această sumă încasată ca dobândă, a fost acordată și ea cu 5% (pe 25 de ani) și a mai produs încă o dobândă de 1,5 mil. $;

d. Clientul "2", de bună credință, după 25 de ani restituie și el conștiincios, creditul (1,5 mil. $) și i se radiază ipoteca imobiliară.

Banca de acum nu mai are bani de restituit Rezervei de Stat și lasă în piață 3 mil. $ - bani ce nu există decât din punct de vedere contabil, deci, banii contabili care de acum și ei sunt bani virtuali și ajung să producă bani virtuali, ș.a.m.d. Evident că economia de piață, un timp funcționează în virtutea inerției, după care se panichează, iar banul existent se erodează.

Acum, după ce ați observat cui servește industria și contabilitatea, vom prezenta calcule mai complexe cu privire la subdiviziunile lunare și anuale ale dobânzilor încasate – care în interiorul celor 25 de ani, ele au produs alte dobânzi, dublând în cei 50 de ani dobânda de 3 mil. $ - dobândă plătită în plus produsul industrial, agricol, etc.

Suma de 6 mil. $ este "minimul legal" de sumă virtuală produsă de prezumtivul milion de dolari acordat "legal" cu 50 de ani în urmă de către Sistemul Rezervelor de Stat – rețineți, acordat din nimic, ca un credit virtual,

oricărui sistem privat bancar și de aici, producătorului sau comerciantului de rând și, nu în cele din urmă, statului decapitalizat.

Dacă în locul unui milion de dolari punem un trilion de dolari, în 50 de ani am creat din dobânzi, șase trilioane de dolari – bani legali, dar falși din punct de vedere al economiei reale, pentru că, așa cum explicam la început, din punct de vedere contabil al profitului, dobânda se comportă ca și adaosul comercial al oricărei alte mărfi participative în conglomeratul diviziunii muncii, păstorit de economia de piață.

Ea, dobânda (adaos comercial) banului, nu ar exista în piața de schimb marfă (bani și bani-marfă) dacă el, banul, nu ar avea îndeletnicirea și comportamentul mărfii.

Diferența, strigătoare la cer, o face faptul că marfa și serviciile sunt produsele economiei reale de piață, iar banul și dobânda sunt produsele legiuitorului pervertit la democrație și pluralism, artizanul *uiumului* inflaționist legalizat pe care, ei, corifeii mercenari ai lumii financiare, datorită mega creditelor, informației privilegiate și practicării prețurilor de monopol știu perfect când și cum să-l transforme în tribut natural real.

În momentul când ei, corifeii, planifică declanșarea, acest mecanism complex ingenios, practic se declanșează criza și inflația, iar ei, nu numai că nu pierd nimic, dimpotrivă, câștigă enorm, mai precis, tot ceea ce de fapt cei mulți au pierdut din acest joc perfid, îngăduit tacit de legiuitor.

Practic, în momentul declanșării crizei, corifeii clientelei politice din spatele cortinei financiar-bancare erau “balonați” cu principalele produse deficitare deținute în baza certificatelor de depozit, iar prostimea deținea banii lor virtuali supuși devalorizării.

În urma scandalului financiar intervine legislativul, face noi corecții de apreciere și re-apreciere a monedei, prin noi emisiuni monetare racordate la noua realitate a pieței.

Corifeii revin, absorb banii sănătoși și se reia jocul ciclicității monopolului, crizelor și trilioanelor, triliardelor de bani virtuali, etc.

Dacă la triliardele bancare adăugăm triliardele Fondurilor și Burselor, unde actorii pieței se înșală unii pe alții cu USD, prin transferul bulei speculative, și la ele adăugăm trilioanele lirei sterline, ale monedei euro și câte puțin de la monedele asiatice – vom observa cu ochiul liber cât de sufocată este economia reală creatoarea bunurilor de consum și servicii; aceasta din urmă, fiind fără de ajutorul statului, efectiv nu are pârghiile reale necesare, ale unei economii naturale de piață echitabile antitrust și anticredit virtual.

De aceea, lanțul uman al contribuabililor onești, producători de servicii și bunuri de consum, trebuie să se coalizeze pentru ruperea alianței politice pluraliste cu sistemul financiar bancar de tipul politico-mafiot.

Astfel, creditul bancar virtual vine în fapt ca o aprobare și autorizație de mare și mică investiție, pe care, clientul-stat și clientul-

contribuabil o va putea obține numai condiționat de acordul tacit al operatorului transnațional acceptat de banca hegemonică.

Creditul virtual pleacă de la banca creditoare, ajunge, prin intermediul clientului stat (primărie, etc.), în contul constructorului transnațional de schimb la banca creditoare, fie sub formă de depozit, acțiuni sau chiar obligațiuni de capitalizare bancară, fie prin dublarea sau triplarea investiției clientului stat (prin dobânda de 5-10% pe an) contractant de obicei pe termen *à la long* (10-30 de ani).

Pe acest principiu tip suveică (credit-dobândă), banca poate onora 100% creditul clientului-stat - de trei, patru ori mai mare decât propriul capital, amăgit și păcălit de creditul virtual clientelar, statul plătește înzecit astfel, creditul acordat.

Prețul produsului nu mai reflectă realitatea, competiția și concurența sunt viciate, iar economia de piață devine nefuncțională.

Acolo unde creditele bancare au dublat, triplat investițiile private, automat au dublat, triplat derivatele de amortisment și impozitele fiscale, ce se plătesc la valoarea de recepție, întrucât în cheltuieli au cuprins inclusiv dobânda.

Recunoaștem utilitatea banului bancar, nu și a dobânzii inflaționiste practicate „ilegal” și abuziv, de aceea, numai statul, care suntem noi, trebuie să transforme dobânda-taxă – „bani marfă”, respectiv infrastructura socială de grup. De aici, necesitatea unei noi voințe populare – voință prin care să putem elabora o nouă Constituție, cu o nouă legislație electorală și bancară, prin care leul bancar să primească o ripostă concurențială serioasă din partea leului fiscalizat de stat.

Actualul ban bancar, cu structura lui funcțională credit-dobândă, ipotecă, comision, etc., este cea mai egoistă și longevivă escrocherie intelectuală a umanității.

Datorită lui s-a perfecționat criminalitatea economico-financiară și s-a multiplicat tributul omenirii pe diviziunea muncii, iar, acolo unde el a fost obținut cu prea multă ușurință, s-a dezvoltat viciul uman, snobismul - și astfel, au apărut diferențele de clasă cu extravagantele dictaturi minoritare – protejate în numele democrației, prin voința tacită și perversă a legiuitorului propovăduitor de inechități sociale ce abundă cu sărăcia din belșug a celor mulți.

Astfel, oamenii au devenit sclavi moderni ai băncilor și supuși unor state în care nu se mai regăsesc, la propriu și la figurat, fiind practic executați tacit în numele bunăstării colective și democrației exclusiviste.

Este o certitudine că actualul ban bancar (leu, dolar, euro, etc) **este un ban virtual deghizat și artificial creat, ce a dat naștere unui sistem economic inechitabil pe care s-a bazat și se bazează în continuare, statul capitalist,** iar raționamentul leului fiscalizat de stat este unul destul de simplu și anume: dacă până în prezent, leul bancar tipărit fără de acoperire în aur a putut contribui ca vehicul pentru circulația mărfurilor și serviciilor,

constituind soclul consolidării bazei materiale impozabile - procesul se poate relua oricând și invers.

Azi este mult mai benefic pentru societate ca baza materială impozabilă să reia procesul invers – și anume, de a emite și obține în baza existenței acesteia, leul de stat fiscalizat acoperit, ban ce astfel, nu va mai putea fi bântuit de crize și inflație.

Numai astfel, contribuabilul persoană fizică și juridică ce acționează în economia reală, permanent are un beneficiu real al creditului social în procent de 60% cu dobândă(taxă) de doar 3% pe an din averea proprie, pentru care și-a onorat impozitele la zi.

Noua lege va prevede ca și statul – în locul multitudinii de taxe și impozite, să beneficieze de 40% din procentul leului fiscalizat de stat – bani ce, obligatoriu, lună de lună îi va reintroduce în derularea proiectelor naționale de infrastructură socială.

Astfel se va asigura un număr constant de comenzi și de locuri de muncă și o permanentă îmbunătățire a infrastructurii sociale, ce va contribui la dezvoltarea pe orizontală a industriei private și publice.

Numai după se va renunța la legea contabilității profitului și la scoaterea dobânzilor bancare private în afara legii, vor dispărea natural, abuzurile, evaziunea, înșelăciunile, corupția, ș.a. pentru că atunci oamenii nu vor mai avea motivația actuală a banului" creator de dobândă și profit", singura motivație va fi plus produsul și averea impozabilă, întrucât numai averea legal impozitată este recunoscută și menținută ca proprietate.

Doar acest produs va emana puterea de cumpărare necesară reluării dezvoltării producției selective.

Banul fiscalizat, ca și cash va fi un produs perisabil, ce expiră la fiecare patru luni, pentru a i se găsi trebuința este necesar a fi transpus în plus produs - astfel, economia subterană fiind activată fiscal cu 40%.

Cei buni vor prospera, cei neperformanți vor capota și vor deveni angajații celor performanți. Important este faptul că noua entitate financiar-fiscalizată a L.B.F și C.S.F nu pretinde și nu asigură dobânzi contribuabilului pentru că nici contribuabilul, la rândul său, nu plătește dobânzi (ci doar taxe) la capitalul „încrederii" fiscalizate.

Un alt avantaj este că va dispărea eroziunea inflaționistă, pentru că, atât timp cât infrastructura socială a unei țări crește, automat crește și valoarea imobiliarelor adiacente, interesul investitorilor străini și al migrării forței de muncă în sens invers.

Pentru a înțelege faptul că leul și banul fiscalizat nu vor fi supuse eroziunii inflaționiste precum banul bancar, vă rog să aveți în vedere următorul exemplu:

Dl. Mugur Isărescu își înființează propriul S.R.L în care aduce aport în natură apartamentul proprietate în valoare de 100.000 euro.

Ca persoană fizică, de acum dânsul nu mai deține în mod direct proprietatea asupra apartamentului, dar deține 100.000 acțiuni de 1 euro fiecare. Cum aceste acțiuni nu au absolut niciun motiv să se devalorizeze de sine stătător, la fel și L.B.F care este obținut exact pe acest principiu, nu se va putea devaloriza, sau valoriza decât în tandem cu apartamentul.

În speță, dl. Isărescu nu-și poate vinde acțiunile, decât pe bani bancari supuși inflației și nu pe L.B.F. Dacă dorește L.B.F va ipoteca apartamentul ca activ, la T.M.F, direct ca P.F. sau indirect prin „S.R.L. Isărescu" și va obține din creditul social fiscalizat produsul financiar mult visat și natural „ecologizat".

II. 2. PRINCIPIUL capitalizării societății comerciale

Principiul capitalizării societății comerciale pe baza emisiei și vânzării propriilor acțiuni – se va afla la baza emisiei L.B.F și la baza creditului social fiscalizat, doar că, fiind o emisie monetar-fiscalizată de interes național, va trebui realizată prin lege, iar avuția mobiliară și imobiliară fiscalizată va constitui aportul nostru, în natură, la creditul social fiscalizat prin noua ipotecă fiscală simplificată.

Diferența o face (dobânda impozit de doar 3%) faptul că **în loc de acțiune apare leul fiscalizat de stat** – leu **care a fost emis în baza activului imobiliar** al persoanelor fizice și juridice (la acestea din urmă, scos din capitalul social și lăsat drept ipotecă garantată creditului social fiscalizat).

Garanțiile C.S.F. devin active ale creditului social fiscalizat nu pot face obiectul insolvenței sau executării terților, prioritatea numărul unu este cea a îndestulării Trezoreriei;

În contextul noii capitalizări L.B.F vânzarea se va face cu plata la livrare, nu în avans, nu ulterior – adică, tuturor investitorilor li se aplică înțelepciunea zicalei "grăbește-te încet".

A nu se confunda nesiguranța L.B.F, gestionată de către T.M.F prin intermediul creditului social, cu frisoanele investitorilor din piața bursei, pentru că, acolo, lucrurile stau cu totul altfel.

Hiba capitalizării societăților listate pe bursă, precum și a obligațiunilor de stat, primării, ș.a., constă în faptul că societatea, pentru a-și vinde propriile acțiuni, în prima etapă se preocupă de ridicarea prețului acțiunii.

Această responsabilitate, evident că revine acționarului majoritar și/sau grupului ce a format majoritatea și imediat vor începe, prin terțe firme ce le aparțin, cumpărarea acțiunilor listate pe un trend ascendent denumit „sistem suveică".

Jucătorii de bursă, brokeri plus clienți, atunci când observă acest trend pozitiv, evident că sunt atrași de creșterea constantă, care poate depăși de

patru-cinci ori dobânda depozitelor bancare și chiar își reproșează că nu au sesizat mai din timp această emisiune – moment în care încep să cumpere acțiunile respective la prețul dublat. Între timp, societatea mamă, fie a vândut activele importante ale societății listate către societăți terțe, fie le-a ipotecat la bancă datorită bilanțului pozitiv de piață. Cu banii rezultați sunt cumpărate, la un preț supraevaluat, alte active sau acțiuni ale grupului majoritar, ce constituiau pierderi în societăți terțe de grup.

Odată cu finalizarea acestei operațiuni, în paralel, acționarul majoritar sau grupul își listează în piață ultimele rămășițe de acțiuni.

Compoziția bulei speculative constă din vânzarea acțiunilor la preț dublu, triplu, dar și a activelor productive ale societății, în contrapartidă cu „mortăciuni" economice uzate moral, sau fizic.

Evident că societatea în cauză va trece pe pierderi, prețul acțiunii începe să scadă deoarece a panicat piața, iar între timp, banca și alți creditori care au creditat societatea cu materii prime, subansamble, energie, etc. cu plata la 30-60-90-120 zile, adică, investitori onești din economia reală, producătoare de bunuri de consum, au pierdut bani și riscă să intre în faliment, sau, oricum, bine nu le va fi mult timp. Cei care au cumpărat acțiunile și le-au vândut pe „zero", la rândul lor și ei sunt perdanți, păcăliți de capcana suveică.

Banca creditoare de obicei rămâne cu ipotecile pe active moarte economic și nu va reuși să recupereze mai mult de 15-20% din creditul acordat, iar Statul (fiscul) și salariații societății în cauză, datorită incapacității de plată și ei au devenit perdanți cu abonament.

După cum observați, **câștigătorul este acționarul majoritar sau grupul ce a valorificat din plin bula speculativă, în paralel cu informația privilegiată**.

Unda de șoc după explozia bulei speculative a paralizat însă, pe orizontală, cumpărătorii de acțiuni, creditorii de materii prime, subansamble, mărfuri, furnituri, energie, etc., cu plata la termen – la fel și cei care au plătit avansuri pentru obiectul finit și nu în cele din urmă, banca, salariații, mediul de afaceri, ș.a., plus disconfortul social creat.

De obicei, câștigătorii adevărați joacă pe societăți anonime cu conturi ascunse în sistemul bursei, legea fiind permisivă, întrucât și aranjamentul vânzare-cumpărare îl fac pe o relație îndepărtată, nerestrictivă și nedovedibilă, chiar câștigul înzecit se mută pe un alt palier financiar și pe o altă scară ierarhică.

Astfel de întreprinzători, în cele din urmă și-au dat mâna între ei, rezultând grupurile multinaționale și transnaționale, cu care împreună clonează noi „embrioane" de bulă speculativă – speculanții cei mici, doar baloane de săpun, dar, de această dată, asupra sistemului bancar.

Transmit panică în piață prin intermediul mass-media, cumpără la un preț derizoriu pachetul de acțiuni care să le asigure controlul, golesc banca de lichidități – încep să cumpere la prețul maximal active, acțiuni aflate în

apogeu, sau pur și simplu își acordă credite pe active obosite ajunse la apogeu, etc.

Exemplele de clonare a bulei speculative pot fi multiple, la fel și rețetarul modului de operare.

Surprinzător este că și statele, regiunile, primăriile, au abordat astfel de practici neortodoxe prin emiterea obligațiunilor de piață vândute la un preț și răscumpărate ulterior la unul superior. Cazul Primăriei americane din Detroit declarată în insolvență: investitorii au pierdut zeci de miliarde de dolari, primăria a cheltuit banii și nu-și mai poate răscumpăra obligațiunile ajunse la termen.

Toate aceste practici, timp de un secol s-au perfecționat, iar concubinajul multinaționalelor cu elita politică și sistemul bancar gestionează toate aceste „toxine/otrăvuri" economice cu ajutorul fondurilor mutuale și a societăților anonime colective cu acțiuni la purtător – cu alte cuvinte, cine are azi acțiunile asupra sa este patronul societății, cum a ajuns în posesia lor nu este treaba legiuitorului, pentru că așa a fost exprimată voința populară.

Românii și europenii, în procent de 99% nu cunosc aceste practici generatoare de crize și inflație – atunci, cum puteau să voteze așa ceva și într-un fel atât de nedemocratic?

Dați-mi un miliard de euro și în trei ani, pe rețetarul descris mai sus, introduc România în faliment, iar cu două miliarde de euro, orice țară occidentală poate fi falimentată în maxim zece ani.

Asemenea embrioane speculative mișună în economia reală a lumii și fac ravagii, provoacă turbulențe și cutremure financiare, clasa politică și băncile naționale neavând antidot, ci doar calmante cu alifii ieftine – pierderile imense fiind în cele din urmă, doar ale contribuabililor onești, inclusiv și atunci când cei vinovați sunt prinși și arestați, pentru că tot contribuabilul este cel care plătește din impozitele și taxele penitenței.

Noua politică financiar – fiscală a NEOCOMUNISMULUI ca și concept, automat va conduce la eradicarea corupției pentru că banul în sine va avea o foaie de parcurs bine determinată și intens monitorizată.

Funcția lui generatoare de plus valoare depinde de plus-produsul fiscalizat, funcție prin care doar produsele să poată produce la rândul lor bani, aspect ce-l va obliga pe deținător la re-re-investiție, iar o bună circulație a banului fiscalizat de stat va asigura o dezvoltare durabilă și constantă a economiei reale de piață.

Valoarea creditului social al persoanei fizice și juridice de 60% va crește constant și automat cu procentul de 40% al statului - creșterea celor două categorii de procente fiind bine determinată de creșterea bazei materiale impozabile dependentă de plus-produs, care nu poate fi realizată decât în baza unei activități acumulative, eficiente. Procentul de 40% din toată masa monetară L.B.F, pe lângă faptul că asigură o bună capitalizare a statului „tovărășesc", el rezolvă indirect impozitarea economiei, mai puțin acest procent de 40% reduce puzderia de impozite și oportunități de corupție, plus cheltuielile contraproductive ale Ministerului de Finanțe. Avantajul mare

este că și statul și contribuabilul nu mai sunt dependenți sută la sută de bancă și că aceasta nu-i va mai putea taxa cu dobânzi mai mari de 3%, datorită concurenței L.B.F, care, în dobânda de 3% acordă impozitul local drept bonus, fără a mai pune în discuție noua oportunitate de capitalizare a contribuabilului cu un procent L.B.F de 60%, procent nesperat și neașteptat. Contribuabilul onest învățat de secole să trudească din răsputeri pentru a-și plăti Banca și Fiscul, abia acum va putea spera că a venit *„Raiul pe Pământ”* și în cadrul eco-economiei vom putea reface *„Grădina Edenului”.*

Subliniez faptul că eficiența creditului social fiscalizat depinde de eficiența selecției resurselor umane în aranjamentul autoadministrării și autoconducerii de către noua clasa politică a tehnocraților independenți și a meritocrației.

Datorită acestui aspect, **noi, slugile democratice ale capitalismului occidental,** pe care a pus stăpânire deplină elita pluralismului politic și a magnatului bancar oligarh – **trebuie să ne trezim din somnul spiritualității și să ne dedicăm prezentul și viitorul interesului nostru tovărășesc.**

Împreună să alungăm paravanul democratic al exploatării financiare moderne cu dobânzi discreționare și, nu în cele din urmă, jocul perpetuu al crizei și inflației. Noi contribuabilii onești, am fost și suntem manipulați sub paravanul exploatării democratice pluripartitiste, ce ne alimentează premeditat cu prejudecăți și învățături împotriva interesului colectiv de masă și implicit, a rațiunii umane de a fi și gândi liber.

II.3. Români

De 24 de ani politicienii ne vorbesc de independența puterilor în stat, de libertate economică, alegeri libere, democrație și votul reprezentativ.

PUTEREA LEGISLATIVĂ

PUTEREA EXECUTIVĂ

PUTEREA JUDECĂTOREASCĂ

Dar, cum putem vorbi astfel, atât timp cât independența României nu mai există?

Mă refer la independența politică, economică și financiară, pentru că, ea, puterea financiară este cea care conduce lumea și națiunile, prin intermediul trusturilor media, blocurilor militare și nu în cele din urmă, ale trusturilor și cartelurilor bancare transnaționale.

Tot românul și-a dat seama în ultimii 24 de ani ce fel de capitalism a importat România și că este clar amanetată și condusă din exterior, prin intermediul alianțelor politice aflate la puterea Uniunii Europene, Băncii

Mondiale și Fondului Monetar Internațional, iar barometrul ce contorizează tributul pe circulația valorică a mărfurilor și a serviciilor capitaliste este „*made occident - America plus Europa”*.

Românul de rând nu știe ce este și ce vrea Uniunea Monetară – vrea crearea unui sistem de bănci centrale (S.E.B.C) format dintr-o Bancă Centrală Europeană (B.C.E) și Băncile Centrale naționale ale statelor membre (B.C.M.).

Piața financiară unică înseamnă controlul total al puterii financiare și al economiilor naționale, în ansamblu.

Românul de rând nu știe ce este Fondul Monetar Internațional și ce vrea el de la țările membre și nici ce înseamnă înființarea de către acesta a unei Bănci Centrale a Trezoreriilor naționale.

Normal, dacă mai sus este S.E.B.C. cu puterea financiară unională, aici, F.M.I. prin noua Bancă Centrală a Trezoreriilor avem de-a face cu puterea financiară globală și controlul total al economiei de piață, în ansamblu.

În aceste împrejurări și la acest nivel de la vârful piramidei, intervin creditele virtuale privilegiate ale megasistemului bancar, ce favorizează companiile transnaționale, formatoarele prețurilor de monopol (țiței, cereale, cafea, ceai, metale rare, minereuri, etc.).

Oare, ce rost mai are concurența în interiorul acestei carapace, sau mai putem discuta de economie de piață în aceste condiții?

Atât timp cât macroeconomia capitalistă de tip occidental este controlată la vârful piramidei în mod discreționar și fraudulos, legea cererii și ofertei pică în desuitudine la nivelul microeconomiei.

Români, globalizarea funcționează pe principiul C.A.R-ului și Cooperativelor, adică, noi plătim cu vârf și îndesat ca să fim membri la masa bogaților, uitând de zicala românească *„decât codaș la oraș, mai bine în satul tău fruntaș”.*

Machiavelismul bolânzit al cămătăriei bancare, acaparat de mafia legalizată a pluralismului politic democratic reprezentativ, a îngrădit, nejustificat și neconstituțional libertatea economică a cetățeanului pe domeniul comerțului cu bani, creând din start monopolul și privilegiul exclusivist al mega - cartelului bancar mondial, prin intermediul căruia a fost impusă suveranitatea dolarului american.

II.4. Suveranitatea dolarului american (moneda care a furat startul globalizării)

Mega escrocheria intelectual academică
se află „branduită și legalizată" de capitalismul occidental
pe următoarea structură piramidală (de care numai banul fiscalizat de stat ne mai poate salva, odată ce va fi transformat în banul infinit)

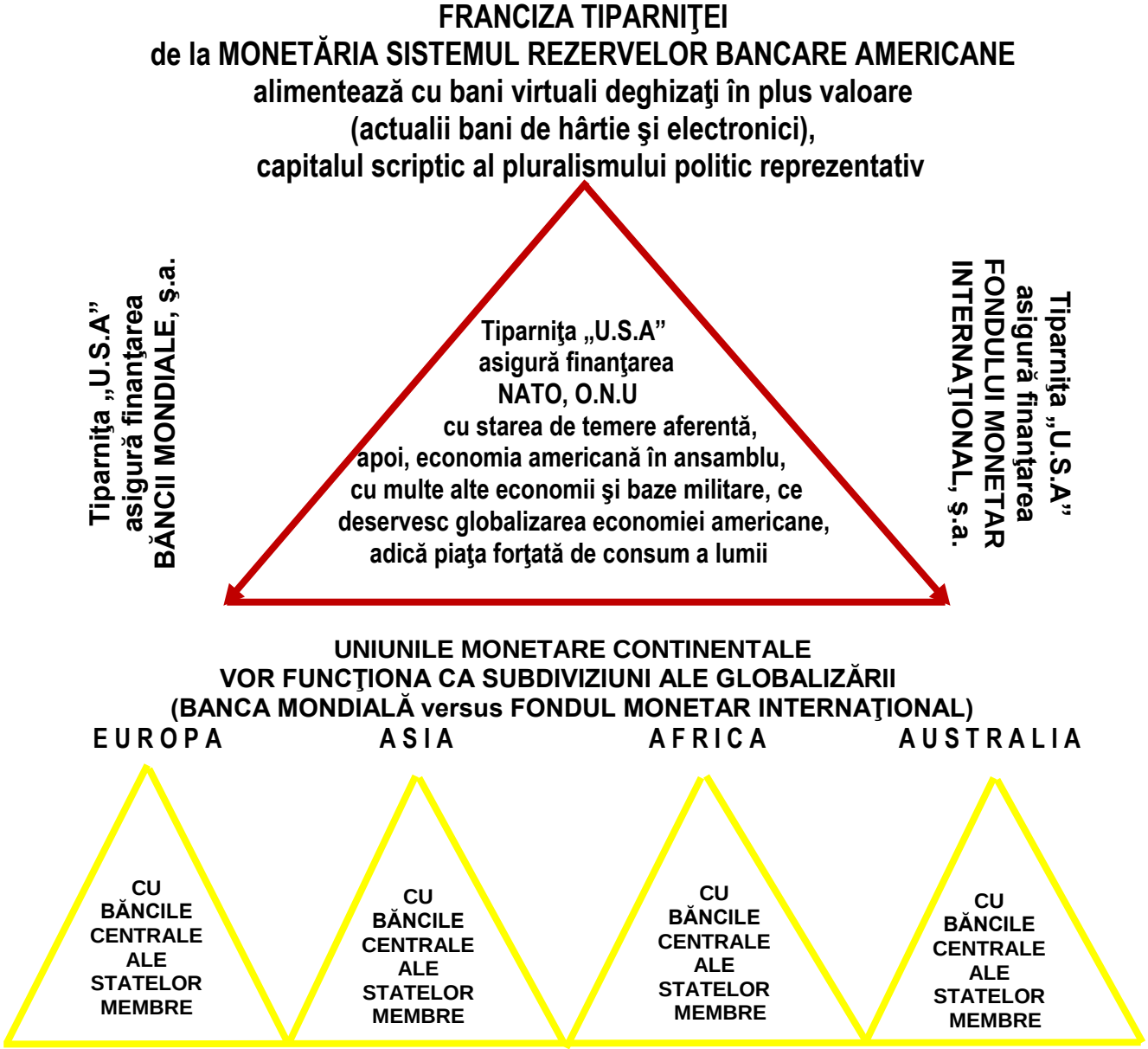

Cu mici excepţii ce reprezintă foarte puţine state ce încă nu au fost prinse definitiv în păienjenişul globalizării financiare

O altă parte a finanțiștilor susțin că, de fapt, noile servicii financiare au apărut odată cu renașterea centrului financiar londonez (începutul anilor 1960), dar s-au extins căpătând un caracter internațional după 1970-1980, produsele care au alimentat sistemul au fost eurodolarul și eurobondul, care deși cândva ele au fost o inovație și un paleativ al crizei ciclice, azi au devenit o marfă perisabilă și sunt deja depășite.

Cert este că, ușor, ușor, mai toate instituțiile financiare englezești s-au transformat în simple filiale ale instituțiilor americane și elvețiene.

După cum observați, astfel a luat naștere primul monopol – monopolul financiar, ce a fost secondat de monopolul arsenalelor militare și, de aici, au derivat multitudinea monopolurilor asupra materiilor prime și resurselor, precum țiței, cereale, cafea, bumbac, resurselor metalurgice, metale rare, căi de comunicație, forță de muncă, etc.

Toate acestea din urmă, monopoluri controlate și gestionate prin intermediul burselor și informațiilor privilegiate obținute din dosarele de creditare ale F.M.I, Băncii Mondiale și toate celelalte structuri bancare din subordine – la care se mai adaugă informațiile serviciilor de spionaj, alianțelor politice unionale, internaționale și naționale, fiind suficiente însăși informațiile scandalurilor dintre putere și opoziție pe tema strategiilor și investițiilor naționale sau interstatale.

Dacă revenim la democrația reprezentativă și libertatea economică constituțională, stau și mă întreb de ce noi, cetățenii, nu am putea face comerț cu bani? - pentru că banul de hârtie (Leu, Euro, Dolar, Rublă, Yen, etc.) cumpărat contra vânzării unor mărfuri, mie, cetățean onest mi-ar crea confortul bunăstării în trei, patru ani de muncă și nu în treizeci, patruzeci cât trebuie să lucrez pentru o pensie, pe care nu mai sunt sigur că o apuc sau o voi mai încasa de la fondurile mutuale falimentare din varii motive.

Mai concret, dacă eu contribuabil, am vândut forță de muncă sau produse proprii, pe care am obținut în trei, patru ani 120.000 Euro economii cu bani vânduți de mine, cu un adaos de 10% pe an, cum vând băncile comerciale – aș obține un venit de subzistență de cel puțin 1000 euro lunar, pe un risc inflaționist de +/- 5%.

Cetățeanul care a strâns 1.200.000$ în 3-4 ani la un adaos de 10% anual, are un venit de tânăr pensionar estimat la 10.000$ pe lună, suficient cât să nu mai muncească patruzeci de ani, plus faptul că de acesta ar beneficia și moștenitorii.

Știu că această teorie va fi criticată de susținătorii sistemului bancar oligarh și îmi vor replica - dacă la un moment dat toți cetățenii lumii vor îmbrățișa o astfel de cultură a vânzării banului, de unde vor rezulta bani dobândă (adaos comercial) având în vedere că la fiecare zece ani, masa monetară fizică trebuie să se dubleze pentru vânzătorii de bani?

Dar atunci când aceștia și-ar vinde (credita) bani între ei?

De preferat este comerțul cu bani bancari artificiali în detrimentul muncii

– pentru că odată obținut capitalul pension (pensie), acesta poate fi lăsat moștenire, din generație în generație și, urmașii urmașilor, în veci nu vor mai trebui să învețe să muncească, în plus ar întreține consumul pieței și ar elibera locurile lor de muncă, prematur, celor tineri și nevoiași.

Logica matematică și logica nefirească a lucrurilor – ni se spune că se poate, dovadă, sistemul bancar înființat de breasla cămătarilor în urmă cu 300 de ani, cât a evoluat ea în timp.

Totuși, în Noua Societate a viitorului, banul fiscalizat de stat, pus la dispoziția P.F. și P.J. cu maxim 2/3% pe an va concura banul bancar și astfel de practici nu vor mai fi posibile pentru că economia de piață are nevoie de plus-produs, plus-valoarea fiind doar „garda contabilă de corp" a eco-economiei mondiale.

II.5. DESCENTRALIZAREA ADMINISTRATIVĂ ȘI INSTITUȚIONALĂ A ȚĂRII în regiuni formate din județe, a județelor din municipii și raioane ce arondează mai multe comune

Din punctul de vedere administrativ-teritorial și instituțional, descentralizarea va trebui să continue la nivelul orașelor, municipiilor, sectoarelor, până la dimensiunea aproximativă a zece secții de votare, o secție = 1.000 cetățeni cu drept de vot; secția de vot va deveni circumscripție administrativ-gospodărească, după care, zece circumscripții vor forma un arondisment administrativ, unde cu adevărat apare primul ales local tehnocrat - consilierul, pe baza votului în cunoștință și nu pe lista de partid.

Raionul și arondismentul vor avea prima și propria structură administrativă, aproximativ completă din punct de vedere instituțional, nu și circumscripția sau comuna și vor fi conduse de consilierul local sau raional (consilier județean) care va îndeplini obligatoriu funcția executivă de președinte (manager raional sau arondisment) ce va avea în responsabilitate și cei zece manageri de circumscripție, numiți pentru economia zonală cu întreaga gestiune de mediu și igienă socială.

Consilierul va deveni managerul și mandantul votului în masă doar pentru numărul votanților săi, nu și al celor absenți, sau care au votat împotrivă.

Exemplul de mai jos reprezintă configurația imaginară a trei arondismente, fiecare a câte zece circumscripții (circumscripțiile, ca și județele sunt mai mici sau mai mari, raportat la densitatea votanților, dar și la suprafața administrativ-teritorială ocupată, suprafață ce în viitor va fi delimitată cadastral prin carte funciară și vizibilă din satelit).

Restul teritoriului ce nu intră în sfera de administrare arondisment, va fi gestionat, administrat și amenajat exclusiv de primărie, sau raion, direct, în asociere sau și cu concursul proprietarilor de drept.

Exemplu: PUTEREA LA NIVEL LOCAL

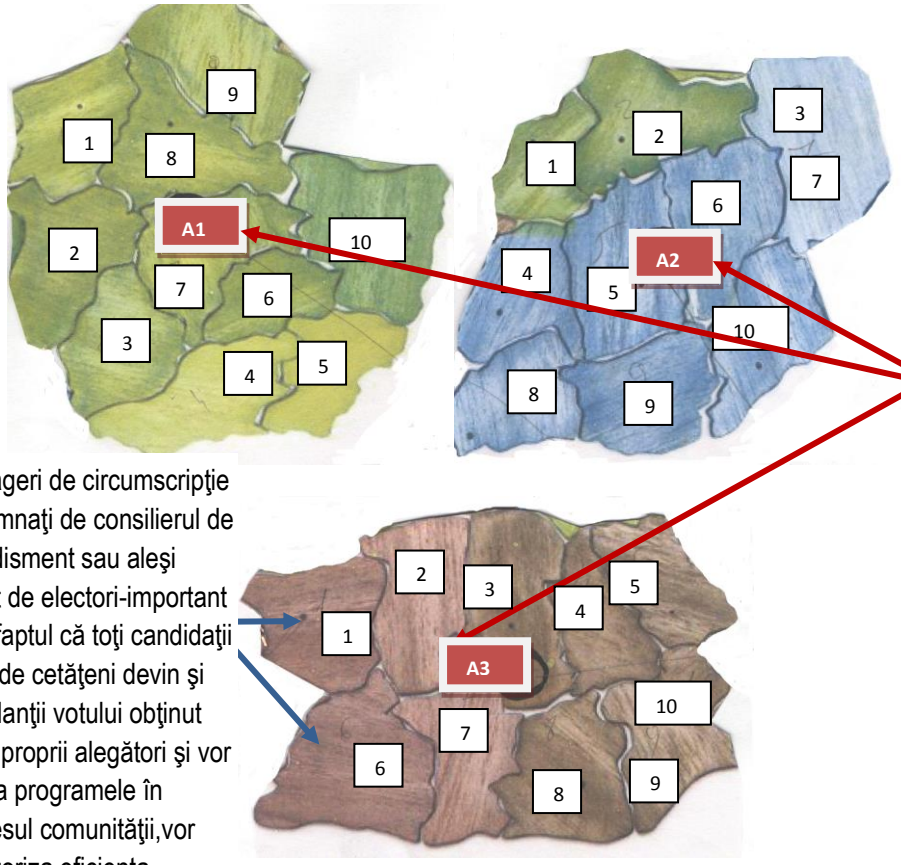

Activitatea arondismentului şi a celor zece circumscripţii va fi condusă din „palatul arondismentului de consilier (= manager executiv) . Pe viitor, palatul administrativ al arondismentului va fi situat pe cât posibil în centrul acestuia. În prezent, astfel de palate aditive se pot improviza în locaţii publice existente disponibile, sau în cele donate.

Manageri de circumscripţie desemnaţi de consilierul de arondisment sau aleşi direct de electori-important este faptul că toţi candidaţii aleşi de cetăţeni devin şi mandanţii votului obţinut de la proprii alegători şi vor media programele în interesul comunităţii,vor monitoriza eficienţa cheltuirii banului public si a tuturor oportunităţilor

Pe acelaşi model, comunele vor fi riguros regrupate în raioane împărţite şi conduse de către un consilier judeţean, care va îndeplini funcţia executivă de manager raion - palatul administrativ al raionului fiind centrat pe unul din oraşele în jurul căruia gravitează comunele limitrofe, oraş care deja are logistica instituţională necesară, astfel încât toate comunele să fie arondate instituţional administrativ şi economico - financiar, oraşului cel mai apropiat şi mai bine reprezentat din punct de vedere instituţional.

Modelul socialist circumscripţie - cartier, arondisment, raion, judeţ, regiune – a funcţionat cel mai bine.

Desfiinţarea regiunilor a condus la concentrarea puterii la vârful piramidei şi de aici, marşul forţat al economiei socialiste pentru care Ceauşescu a fost împuşcat.

Managerii de raion sau arondisment, cu sprijinul noilor aleşi va trebui să găsească soluţii de creare a locurilor de muncă pe plan local, de valorificare a oportunităţilor şi atragerea investitorilor de profil, de valorificare şi punere în valoare a edificiilor abandonate sau efectiv, de curăţarea lor de pe harta planetei – acolo unde nimic nu mai poate fi făcut, fără de o piramidă corectă „apolitică” a resurselor umane.

Exemplu: PUTEREA LA NIVEL CENTRAL

E L I T A
ADMINISTRATIV TERITORIALĂ
CA ŞI EXEMPLU DE NEUTRALITATE POLITICĂ

I. Odată introdusă noua lege electorală cu votul la purtător şi acţiunea în constatare, premenirea clasei politice şi a tuturor instituțiilor bugetare poate începe.

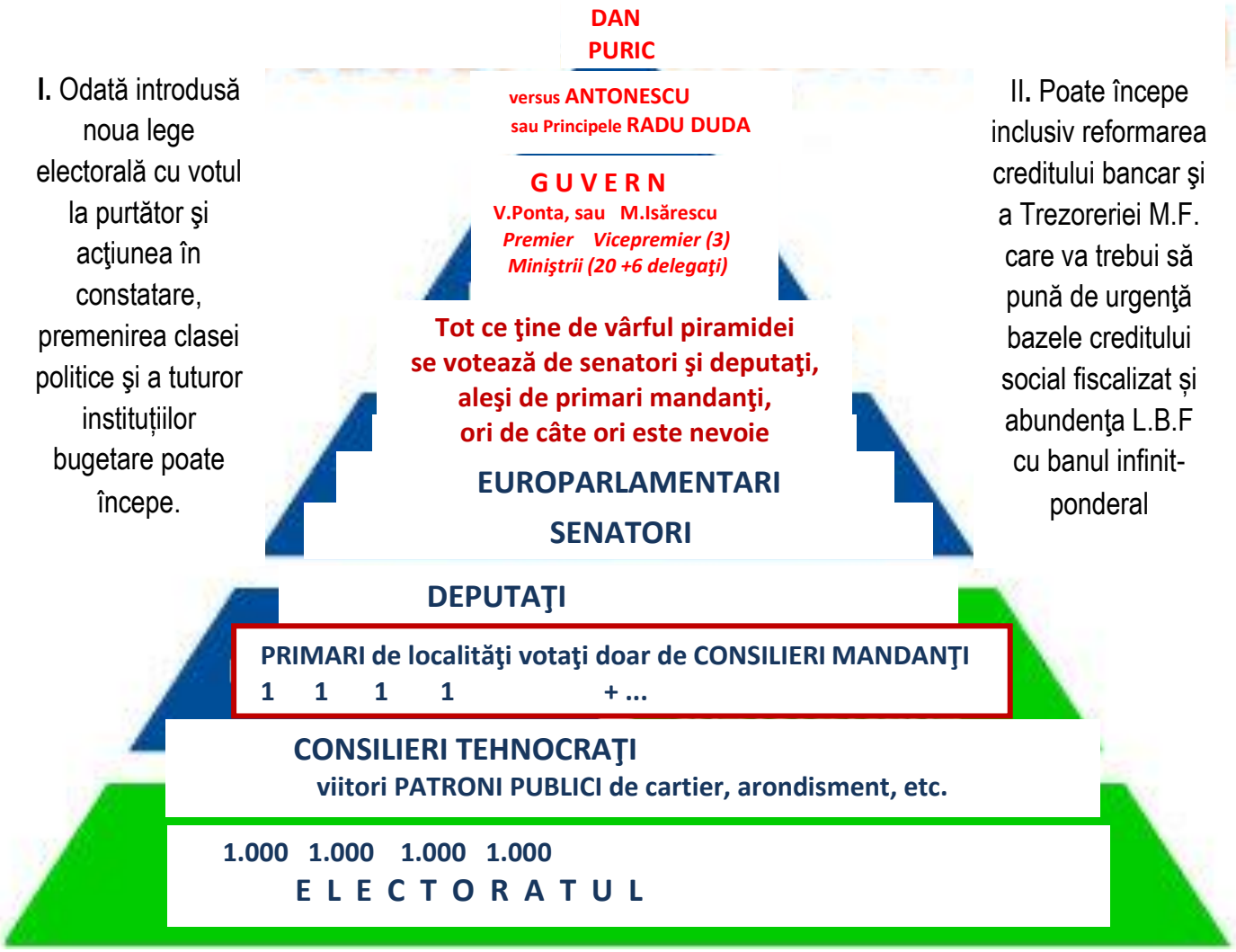
DAN
PURIC
versus ANTONESCU
sau Principele RADU DUDA
G U V E R N
V.Ponta, sau M.Isărescu
Premier Vicepremier (3)
Miniştrii (20 +6 delegaţi)
Tot ce ţine de vârful piramidei
se votează de senatori şi deputaţi,
aleşi de primari mandanţi,
ori de câte ori este nevoie
EUROPARLAMENTARI
SENATORI
DEPUTAŢI
PRIMARI de localităţi votaţi doar de CONSILIERI MANDANŢI
1 1 1 1 + ...
CONSILIERI TEHNOCRAŢI
viitori PATRONI PUBLICI de cartier, arondisment, etc.
1.000 1.000 1.000 1.000
E L E C T O R A T U L

II. Poate începe inclusiv reformarea creditului bancar şi a Trezoreriei M.F. care va trebui să pună de urgenţă bazele creditului social fiscalizat și abundenţa L.B.F cu banul infinit-ponderal

Resursele umane promovate în noua societate sunt mai importante decât eco-economia, iar puterea votului mai importantă decât votul. Aceste efecte vor veni de la sine dacă am pus omul potrivit la locul potrivit în ierarhia socială. Formarea elitei conducătoare din „bugetari tehnocraţi" nu va fi deloc uşoară dacă electoratul neînregimentat politic nu se va implica. Oamenii trebuie să fie uniţi şi solidari pentru a putea atinge ţelul lor comun. Aceasta este cheia de înţelegere a viitorului, şi nu pluripartitismul generator de tensiuni sociale.

Raioanele sunt în subordinea județului și nu implică angajări noi, ci doar relocări din vechile organigrame; idem arondismentul și regiunea.

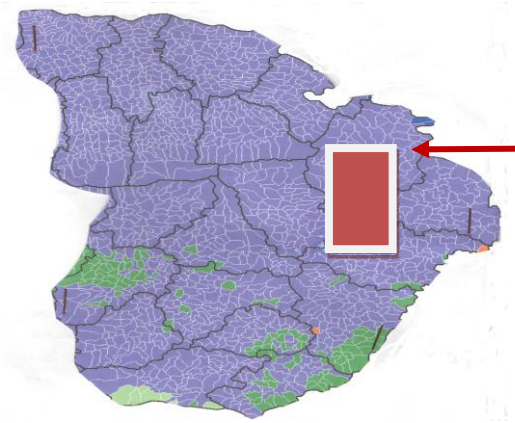

Centrul instituţional al raionului, condus de managerul regional, mai precis, consilierul judeţean tehnocrat, ales din rândul cetăţăţenilor, şi nu pe lista de partid.

Model raion ce va funcţiona din punct de vedere instituţional pe principiul autonomiei locale, ca parte componentă administrativă a judeţului, regiunii, ţării şi Europei, bineînţeles.

Formula optimă simplificată a Neocomunismului este
Preşedintele ţării să fie ales de guvernatori de regiuni

Guvernatorii de regiuni aleși de primarii marilor orașe și de managerii raionali ai regiunii.

Managerii raionali vor prelua alături de primarii marilor orașe și locul și votul actualilor consilieri județeni.

Primarii marilor oraşe	**Managerii şefi raion**
sunt aleşi de managerii de arondismente	sunt aleşi de primarii localităţilor incluse în cadrul raionului,comune şi mici oraşe

Cetățeanul elector votează o sigură dată consilierul de arondisment (cartier) care va fi și managerul executiv al cartierului și al votului acordat, aspect care este valabil de la cel mai modern arondisment sau cartier, până la ultimul sat sau cătun, care îndeplinește condițiile legale de alegere a unui concitadin consilier.

Deputații și senatorii sunt aleși exclusiv cu votul primarilor, nu și al șefilor de raioane, iar atribuțiile acestora vor fi extinse de la cele actuale, inclusiv la conducere și coordonare echitabilă a distribuirii veniturilor bugetare naționale, regionale și locale, inclusiv de atragerea de programe, fonduri europene.

Consilierii locali și județeni vor îndeplini obligatoriu funcția de manager executiv (arondisment - raion), doar pentru aceasta vor fi remunerați, nu și pentru calitatea de consilier votant ales, aceasta din urmă condiționează însă menținerea în calitatea de manager, iar prezența managerului la ședințele de

consiliu este voluntară, dar obligatorie, pentru că acolo se dezbat proiectele și soluțiile comune ale zonei pe care o reprezintă.

Considerăm că nu este o rușine să reconstituim raioanele, fără a desființa județele, însă într-o viziune a descentralizării democrat - funcționale din punct de vedere administrativ și economico-financiar, astfel încât statul sa fie cât mai aproape de cetățeni și de problemele lor, iar electoratul, pe viitor, să voteze cu adevărat în cunoștință de cauză, nu doar niște liste electorale susținute artificial de o democrație scriptică, incapabilă să le asigure soluții pentru locuri de muncă și pentru hrana cea de toate zilele.

Practic, generic vorbind, consilierii formează pe modelul societăților comerciale consiliul de administrație și acesta din urmă își alege președintele sau primarul, iar acolo unde este cazul, și un comitet director format din doi, sau patru viceprimari, cel mult.

Este foarte firesc să fie așa, întrucât străinii de zonă erau cei ce îngroșau listele unui partid sau altul, erau cei care cumpărau voturile, pentru că ei nu cunosc nevoia socială, oportunitățile și potențialul economic al zonei, pe baza căreia să își fundamenteze programele.

Ca voturile să nu mai fie cumpărate, cetățeanul își va încredința votul de bună voie, omului de încredere – adică, mandantului său de suflet.

În plus, ei, terții, nu sunt racordați la chemarea pământului sau chemarea strămoșească, așa cum sunt voluntarii și candidații obștei, care încearcă să facă ori de câte ori este nevoie, acte de generozitate și solidaritate umană în familia lărgită a cartierului și a arondismentului, sau a raionului. În condițiile în care votul era deja viciat de lista însăși, care impunea electoratului un intrus de dragul partidului, oare ce rost mai avea fasonul încriminării chermezelor și pomenilor post electorale?

Neocomunismul le acceptă, numai că acestea trebuie făcute în scopul tradițional constructiv al obștei și nu al păcălelii și manipulării.

Dar ce folos să investească Neocomunismul prea mult în cumpărarea votului, când el știe că după un an candidatul lui poate fi înlocuit legal, oricând, de către contra-candidați?

Este inadmisibil ca Băsescu, Constantinescu, Iliescu, ș.a. să vorbească de combaterea corupției, când este de notorietate faptul că un primar de mare municipiu, un deputat și un senator cheltuiește direct sau indirect în campania electorală aproximativ 500.000 euro, iar venitul lui legal, în bani este de doar 50.000 euro. La ce bun să îi arestăm, ca să le plătim tot noi penitența de 700 euro/lună?

Nu, domnilor, trebuie să găsim soluții economice de prevenire la toate cauzele generatoare de indisciplină, birocrație și corupție.

Adevărații lideri sunt cei cu dare de mână și minte și care, înainte de a fi aleși și după, și-au ajutat concetățenii cu sfaturi, utilajele proprii, ori cu alte servicii gratuite în situații critice și nu numai (deszăpezire, transport la spital, inundație, incendiu, nuntă sau deces), într-un cuvânt, sunt oameni onorabili, iubiți de comunitate și nu le-ar înșela niciodată concetățenilor, așteptările.

În plus, acum alegătorul are la dispoziție pârghia schimbărilor prin acțiunea în constatare.

Tocmai de aceea, noul program al P.C.R. se dezice de listele electorale întocmite pe clasamentul notorietății candidaților academicieni, care nu provin din rândul băștinașilor și care nu s-au dovedit a fi buni gospodari, buni creștini sau buni administratori cu propriile afaceri de familie și niciodată nu știu să creeze un loc de muncă.

După cum observați, cadrul legal și administrativ de funcționare al României (lumii) moderne va fi conceptat pe principiul stupului de albine, din cămăruțe sau șabloane (pavele) sociale, concepute să poată funcționa independent și interdependent din punct de vedere al autoadministrării, autofinanțării și autogestiunii, prin intermediul acelui candidat ce va deveni automat după un timp, matca de care comunitatea are atâta nevoie.

Practic, fiecare raion sau arondisment va avea matcă proprie și va funcționa de sine stătător în bună vecinătate cu ceilalți stupi.

Toate aceste celule sociale concepute să funcționeze independent și interdependent prin solidaritate, prin cooperare, ori de câte ori este nevoie, vor crea cadrul strategic și de apărare civilă colectivă, alături de sănătate, armată și interne - în cazul unei calamități și de carantină pe bază de programe și acorduri bine definite și dinainte stabilite.

Înrolați fiind ca voluntari pentru astfel de situații, toți bugetarii arondismentului, raionului, rămași fără obiectul muncii în astfel de situații, fie acolo unde va fi cazul, echipe de 1/2 vor alterna în două schimburi la susținerea apărării civile.

Cu un astfel de concept și plan logistic al administrației naționale, țara, regiunea, localitatea și arondismentul, vor putea funcționa ca un întreg, ori de câte ori va fi nevoie, folosind în mare parte principiul de funcționare al pilotului automat și al cutiei hidramate, în privința ritmului de dezvoltare și integrare europeană. În situațiile excepționale, batalioanele de intervenție ale regiunii, județului sau ale companiilor de intervenție ale marilor orașe din împrejurimi, se vor mobiliza și concentra pentru asanarea situației de criză, ei preluând în subordine și armata de voluntari ai locului. “Patronii publici” de arondisment sau raioane, pe baza cărții de vizită de la arondisment, vor prezenta electoratului, cât mai eficient și în cunoștință de cauză rezerva de cadre pentru

funcția de candidat la primărie, corpul deputaților, etc.(nu la întâmplare). Papa este ales din rândul cardinalilor și nu de mulțimea de preoți, sau enoriași.

Pe viitor, funcțiile de vârf în stat (aleși sau numiți), cu greu mai pot fi obținute de cei care nu au făcut voluntariat civic sau ucenicia la un arondisment, o primărie, timp de cel puțin 4 ani consecutiv, orice nereușită la conducerea arondismentului sau unei localități va intra sub incidența cazierului său social și automat sub lupa electoratului.

Votul va fi și va rămâne secret în continuare, dar mita și traficul de influență în scopuri electorale vor fi dezincriminate, pentru că ele rămân efectiv, fără de obiect în noile condiții legislative. În noile condiții, electoratul poate beneficia de bucuria, atențiile de protocol ale candidaților și de sprijinul acestora la nevoie, fără obligația însă de a desecretiza votul, votul intrând în conștiința și interesul fiecărui cetățean în parte vis-à-vis doar de cel mai bun candidat.

Conștiința plus încrederea vor constitui viitorul unei națiuni și nu constrângerea sau amenințările pre și post electorale, acestea sunt fără efect atât timp cât votul este secret.

În caz de nevoie, acum, oamenii locului efectiv nu au, efectiv, cui să i se adrese pentru un sfat, pentru o soluție, pentru o consolare, efectiv nu au cu cine să facă echipă pentru depășirea situațiilor dificile, pentru că partidele i-au lipsit de matca valorilor de care ei, oamenii locului, aveau și au nevoie.

II.6. Promovarea Bisericii și folosirea infrastructurii acesteia în rezolvarea problemelor de ordin social

Dată fiind Grădina Edenului – locul nașterii lui Adam și al Evei - vom profita de această ocazie să proslăvim importanța naturii și religiei, care a propovăduit și propovăduiește de secole învățăturile Sfintei tradiții cu roadele frumoase ale învățăturii biblice, roade ce, trebuie să recunoaștem, că au fost fundamentul civilizației umane și nu al distrugerii și al degradării acesteia. Chiar dacă din punct de vedere spiritual, religia ne-a împovărat cu A.D.N. – ul păcatului de la Adam și Eva, strămoșul strămoșilor noștri ne face să înțelegem că greșeala este omenească iar noi trebuie, în onestitatea și demnitatea noastră, să cerem iertare pentru greșelile noastre și, la rândul nostru, să putem ierta greșelile greșiților noștri, ceea ce nu este rău deloc pentru pacea și liniștea sufletească a omenirii.

De aceea, Biserica în ansamblu va trebui să dăinuie precum un izvor de învățătură, dar și un izvor de binefacere pentru persoanele nevoiașe și bolnave. Ca atare, Consiliul Local și municipal, împreună cu administratorul arondismentului să predea Bisericii sarcina distribuirii tuturor formelor de

ajutor social, iar preoții – slujitori ai Domnului - să fie înrolați pe deplin ca slujbași și salariați ai statului (arondismentului).Având în vedere că noile sarcini de triere a persoanelor bolnave și nevoiașe, nu vor mai încuraja nemunca, așa cum până în prezent a făcut-o cârdășia ales-alegător, de dragul votului, medicul cartierului, asistentul social și preotul urmând să dea socoteală enoriașilor electori și aceștia la rândul lor, să judece fiecare caz în parte, iar acolo unde există suspiciuni cu privire la legalitate și oportunitate, să informeze managerul de arondisment pentru măsuri. Verificările vor fi efectuate și la postul de poliție al arondismentului, cu concursul Trezoreriei. În legătură cu ajutorul de șomaj, se va înființa și monitoriza de către sindicate C.A.R.– ul de arondisment, adică un nou fond constituit din contribuția celor ce muncesc, fond ce va fi plafonat la nivelul mediei ultimelor 12 salarii de cotizație, pentru fiecare salariat în parte. Astfel salariaților deveniți șomeri din contul Trezoreriei de arondisment doar timp de un an de zile, li se vor reține doar cele 12 salarii. Practic nu vor mai exista ajutoare de șomaj pentru persoanele care nu au contribuit la fondul de șomaj sau dacă au contribuit foarte puțin, vor primi tot la fel și nimic în plus. Fiecare contribuabil va beneficia exact de suma cu care a contribuit și astfel nu va mai fi încurajată nemunca sau concurența neloială dintre salariu și persoanele ce deveneau, pe diverse căi oneroase, favorizații acestui fond de șomaj, creând un disconfort fiscal angajatorului și angajatului, care nu putea să își stimuleze salariatul de teama creșterii acestor taxe aberante, ce subvenționau nemunca celor ce beneficiau pe nedrept de acest fond.

Același lucru se va întâmpla și cu fondul de pensii, în sensul că toate contribuțiile să fie în contul de pensii al trezoreriei arondismentului, sume ce vor fi relocate rezervei de stat, după care, la pensionare, se reia ciclul invers și oamenii își primesc pensiile, managerul de arondisment și Biserica informând și educând electorii enoriași în mod transparent și continuu.

Evident că programul P.C.R. nu este dictat, nu este un șablon sau o lege pentru a veni cu detalii în amănunt, dar, în mod cert, legea rezultată din proiectele noastre va reglementa modalitatea eficientă a plasamentului, a cursului de schimb a deficientului de cont curent și va lăsa pe seama priceperii managerului de arondisment și specialistului Trezoreriei toate acestea și nu doar pe seama unor fonduri, cum se face în prezent, fonduri care intră în insolvență sub propria greutate a căpușelor politice sau de altă natură – sau efectiv administratorii gârboviți de povara anilor, nu vor mai putea răspunde nici în fața legii, nici în fața contribuabililor, fără a mai lua în calcul distanța (la propriu și figurat) ce îl separă pe onor contribuabil de onor fond cu sediul lui de alucobond situat la sute și mii de kilometri distanță.

Tovarăși, bătrânii noștri aveau o vorbă: *”Nu trimite izmene pe călător că rămâi fără ele”.*

Ori, noi, din 1989 asta e tot facem, rămânem fără bani de șomaj, fără bani de pensii, fără bani de la Casa de Sănătate etc.; facultățile de teologie să îi instruiască pe preoți pentru ca și ei, la rândul lor, să poată acorda consultanță enoriașilor.

Rolul statului modern, că este de stânga sau de dreapta, este acela de a îmbunătăți și dezvolta conținutul termenului de suveranitate, care să îl aprecieze și protejeze pe cetățean în drepturile lui concrete, atât în timp de pace, cât și în timp de criză sau catastrofe naturale.

Oricum, până acum s-a dovedit că Biserica nu își mai poate conduce enoriașii de la distanță și nici politicienii electori, de aceea se impune cu pregnanță a se construi o nouă și modernă infrastructură a verigilor sociale de ansamblu care să corespundă actualului stadiu informatic și electronic, să ofere o independență și autonomie arondismentelor - ce vor prelua în drept și fapt moștenirea actuală, pe care în următorii 10 ani să o transforme într-o veritabilă infrastructură pe deplin funcțională a comunității, cu informări permanente și în cunoștință de cauză, menite să rezolve legătura stat – cetățean mai întâi la nivel local și bineînțeles la nivel central.

Evidența electronică și operativă a populației - **dinamica creării și ocupării forței de muncă**

Noua carte de identitate - cardul de identitate fiscală, va putea fi însoțită pe verso (tot electronic și pe același format) de cardul fiscal al cetățeanului.

Trezoreria și poliția sunt garantul permanent al actualizării "mastercard-*ului*", iar instanța de domiciliu prin acțiune în constatare judecă diferendele dintre cele trei părți.

În realitate averea omului devine imediat producătoare de impozite, în timp ce banii obținuți de el prin muncă s-au întors „nevătămați" la bancă, unde rămân în așteptarea unui „nou client".

Dacă banca, zece ani nu găsește plasament, ea nu plătește niciun fel de impozit pe averea financiară aflată în stand-by, întrucât, ea nu există ca avere, ea folosește doar la măsura schimbului de mărfuri contra servicii și invers.

Dacă o persoană schimbă un apartament cu o casă, sau un teren cu un tractor, nu are nevoie de bani, nevoia de bani rezultă din multitudinea diversității mărfurilor și serviciilor.

Valoarea BANULUI este sublimă, dar lipsește cu desăvârșire – ea este în mințile noastre, în tentativa noastră de a supraviețui, făuri și cuceri propria valoare a noastră de piață, numai că omenirea nu a știut

cum și când este momentul, iar noi acum vă spunem că a sosit momentul și gata cu teoria și democrația ce „ne apără” prin grija bancherilor și politicienilor.

Dacă aleșii nu ne vor legifera creditul social și acorda puterea de cumpărare a „Leului de stat fiscalizat”, noi, cetățenii, vom intra în grevă fiscală și de stradă pentru înființarea unei bănci fiscalizate de stat care să funcționeze în subordinea Trezoreriei .

NEOCOMUNISMUL va crea o nouă piață financiară națională a României care să dezvolte principiul concurenței între banul fiscalizat de stat, gestionat de aleși tehnocrați democratici și banul bancar, negestionat de aleși, ci doar de băncile comerciale;

NEOCOMUNISMUL va crea o nouă piață a resurselor și rezervelor energetice; noua piață a resurselor și rezervelor alimentare; noua piață a muncii - care și ea se va dezvolta simultan din punct de vedere regional, îndeosebi în angrenarea formării unei infrastructuri moderne de producerea și valorificarea resurselor naturale și umane, locale și naționale.

Haideți la muncă și să lăsăm vociferările și ura rataților și retardaților!

Voi oameni buni nu ratați ocazia și verificați-vă aptitudinile, asociați-vă cu prieteni și rude, identificați și promovați matca socială de care aveți nevoie!

Altminteri, pierdeți șansa de a deveni cu adevărat „bogat financiar și liber din punct de vedere fiscal” - liber din punct de vedere economic, pierdeți șansa de a da viață votului vostru.

Degeaba avem idei și soluții, dacă nu suntem uniți, patroni și proletari - atât timp cât luptăm de aceeași parte a baricadei, baricada fiind eco-economia în contextul inevitabilei globalizări.

„Așa să ne ajute Dumnezeu!”

zise Ateul

Asociația Populară a Cetățenilor Români cu drept de vot

(P.C.R.)

CAPITOLUL III

ECO– ECONOMIA

III.1. LIMITELE ECOSISTEMULUI TERREI

Insuportabila „civilizațiune" presiune pe care specia umană o exercită asupra planetei naște dezechilibre evidente, care deja pun într-o situație precară milioane de ființe umane.

În fața acestui declin ecologic, avem două căi: fie să continuăm să trăim după modelele existente, înaintând spre un dezastru economic și social fără precedent, fie să adoptăm un nou model economic, care va înlocui goana după profit cu o atitudine care să țină seama de necesitățile și realitățile ecologice.

O populație mondială, care s-a dublat în ultimii 50 de ani și o creștere economică realizată de dragul profitului, dovedesc faptul că cerințele noastre au devenit excesive față de ceea ce poate să ne dea planeta, fapt care a dat naștere fenomenului *bubble economy*, sau „economie de bulă".

Tăiem de secole copacii într-un ritm atât de grăbit, încât pădurile nu se mai regenerează decât cu greu, ne exploatăm pășunile până la epuizare, transformându-le în deșerturi, ne secăm cursurile de apă. Pe terenurile cultivabile, eroziunea solului merge mai repede decât refacerea lor, răpindu-le încetul cu încetul fertilitatea; în oceane, pescuitul în exces pune în pericol reproducerea într-un ritm normal a peștilor. Evacuăm în atmosferă cantități de dioxid de carbon(CO_2) mai mari decât ar putea absorbi natura, dând naștere efectului de seră. Astfel, temperatura Pământului crește în același timp în care crește nivelul dioxidului de carbon în atmosferă.

Distrugerea habitatelor și schimbările climatice au drept consecință dispariția speciilor animale și vegetale – mult mai rapidă decât apariția celor noi, inițiind primul val de extincție masivă de la dispariția dinozaurilor încoace, petrecută în urmă cu 65 milioane de ani.

Dintotdeauna oamenii au trăit din resursele Pământului – dobânzi produse de capitalul natural. Dar astăzi datorită perversității civilizației politice și economico-financiare, aproape că ne-am epuizat capitalul și habitatul natural propriu-zis și l-am înlocuit cu unul artificial, iar pentru individul „OM" selecția naturală de mult a încetat să mai funcționeze.

Nu este exclus ca în următorii 500-1.000 de ani să dispară ca specie, tocmai datorită confortului și inteligenței în exces.

În ecologie lucrurile se petrec la fel ca în economie: dacă este posibil pe termen scurt să exploatezi și capitalul și dobânda, acest lucru pe termen lung duce la faliment, pentru că, ea, dobânda, nu poate coexista alături de credit decât în forma perpetuă, or, perpetuum mobile nu există în fizică, ci decât în breasla cămătarilor bancari, care au știut să facă valoare din nimic, iar nimicul

l-au înmulțit prin intermediul industriei contabile și al cărui indicator este profitul ca substituent de control al globalizării economice.

Toate acestea au fost posibile pe seama ignoranței celor ce muncesc, dezinteresați de filosofia administrației colective. Este vremea să renunțăm la urmărirea, pur și simplu, a profitului, pentru a ne consacra strategiei ce implică din partea noastră eforturi inutile: limitarea exigențelor față de planeta noastră, diminuarea emisiilor de gaz carbonic, reducerea prăpastiei între săraci și bogați, elaborarea unei economii, care să reflecte nevoia realității umane, exclusiv de plus produs care să țină cont de nevoia ecologică a planetei. Cerințele de apă s-au triplat odată cu creșterea necesităților agricole, industriale și domestice, care depășesc resursele în numeroase țări ale lumii; în consecință, nivelul pânzelor freatice scade și apa din fântâni seacă, cursurile de apă seacă de asemenea din această cauză, în detrimentul vieții animale și al ecosistemelor.

Soluția acestei probleme ar putea fi, nu hrănirea animalelor în grajduri, prin tăierea furajelor care să le fie aduse în interior și împărțite, ci prin ferme irigate gravitațional din lacurile artificiale create în amonte, în aer liber, pășune plus pădure. Lipsa apei va constitui o dificultate majoră în cursul acestui secol. Penuria deja înregistrată în numeroase țări necesită o abordare cu totul diferită a distribuției apei, constând în controlarea cererii, mai degrabă, decât în satisfacerea ei. Gestionarea lipsei resurselor de apă va avea efecte asupra a ceea ce mâncăm, asupra evacuării deșeurilor și asupra alegerii habitatului nostru. Dacă nu vom putea limita sau opri scăderea pânzelor freatice prin crearea noilor lacuri artificiale, vom fi confruntați, fie cu epuizarea lor, fie cu reducerea aprovizionării cu apă și cu diminuarea bruscă a producției alimentare. Atunci când apa devine un factor care limitează producția de alimente, producția nu mai poate fi considerată doar în termeni de randament la hectar, ci și de randament pe tonă de apă. Creșterea productivității apei se obține prin reamenajarea teritoriului cu magistrale gravitaționale și prin utilizarea tehnologiilor celor mai eficiente, precum irigarea aeriană sau irigarea picătură cu picătură.

O altă soluție constă în orientarea locală spre cerealele mai puțin pretențioase la apă, privilegind spre exemplu grâul în raport cu orezul; tot astfel, favorizând creșterea păsărilor și a peștilor, ca sursă de proteine animale, se poate reduce consumul de cereale, în consecință, consumul de apă. În afara sectorului agricol, apa folosește în principal la eliminarea deșeurilor industriale și domestice, sau la răcirea centralelor electrice.

Evacuarea deșeurilor pe calea apei, apare astăzi ca o practică depășită, care pune planeta în pericol. Sistemul actual al evacuării dejecțiilor umane prin tragerea apei ridică patru probleme principale: consumă prea multă apă; întrerupe ciclul substanțelor hrănitoare pentru Pământ; cea mai mare parte a omenirii nu are acces la acest sistem; este o sursă de maladii importantă în țările în curs de dezvoltare.

Cât despre deșeurile industriale toxice evacuate în cursurile de apă, în lacuri și în fântâni, acestea ating de multe ori pânzele freatice, făcând apa

improprie pentru consumare, mai mult, acestea distrug ecosistemele marine, mai ales pescăriile locale. Încălzirea globală a Pământului necesită în același timp un control mai eficient al energiei și recurgerea la surse regenerabile, astfel încât să se reducă la jumătate emisiile de dioxid de carbon în atmosferă – prin încetarea comerțului agresiv, snobismul vestimentației, locuințelor și mijloacelor de deplasare, etc.

Adoptarea unor norme guvernamentale de supraviețuire și necesitate pentru aparatele casnice, pentru automobile și construcții ar constitui ce ușor de pus în practică și care ar exploata tehnologiile deja existente.

Problema transporturilor urbane, a vacanțelor și a excursiilor extravagante este mult mai complexă decât pare.

Preponderența automobilelor pare total absurdă, pentru că majoritatea mașinilor nu transportă decât o singură persoană, cea care conduce. Înlocuirea acestui mod de transport printr-un sistem asociat de trenuri cu autobuze și favorizarea circulației, pe jos și pe bicicletă, ar prezenta numeroase avantaje: ar facilita deplasarea, ar reduce poluarea atmosferică, ar încuraja practicarea exercițiului fizic natural, altul decât banda medicală - și ea poluantă prin consumul de energie, iar parcările actuale ar putea fi transformate în cadrul proiectelor urbane în adevărate parcuri.

Dezvoltarea surselor de energie curate și regenerabile-energia eoliană, solară, geotermică, ar reduce emisiile de dioxid de carbon într-o manieră semnificativă.

Sectorul transporturilor reprezintă una dintre principalele surse de emisii de dioxid de carbon, pe locul doi după generatoarele electrice consumatoare de cărbune.

Aceste obiective sunt foarte importante, și există tehnologiile pentru atingerea lor. Așadar, se ridică problema unei alegeri urgente, care ține de responsabilitatea fiecăruia dintre noi. Am putea continua să căutăm cu orice preț obținerea profitului, ca și mai înainte, să întreținem o economie mondială care își va continua creșterea economică până la atingerea unui marasm economic. Sau am putea să adoptăm strategii, gen: să limităm creșterea demografică, să urmărim eradicarea sărăciei și protecția climei și a mediului înconjurător.

Va fi obligația noastră și nu sarcina istoricilor să înregistreze ce alegere am făcut, deci este sarcina noastră să hotărâm pe care dintre cele două căi vom merge mai departe.

Este inutil să deteriorăm ca să avem ce remedia, este inutil să rănim și să îmbolnăvim semeni ca să avem ce să vindecăm, sau să facem excursii la mii de kilometri distanță ca să avem de unde veni, fără să gândim prețul poluării, ș.a.

În loc să proiectăm și să încurajăm civilizația unor culturi artificiale ale frumosului, mai bine am încuraja așezămintele în preajma frumosului și ambientului natural - benefic ființei umane împământenite locului.

III.2. RELAȚIILE OMULUI CU MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Într-un secol de războaie și revoluții industriale, informatice, etc, populația planetei noastre s-a transformat foarte mult.

Oamenii s-au concentrat în orașe, s-au stabilit masiv în așezări de-a lungul malurilor râurilor, al marilor fluvii și în megalopolis-uri, aglomerări umane nesfârșite.

Totuși nu ne putem mulțumi cu o analiză globală a situației demografice. Observații mai amănunțite și mai subtile demonstrează complexitatea relațiilor care îl leagă pe om de mediul în care trăiește.

Caracteristicile politice, economico-financiare și sociale joacă un rol important pe plan local și regional, în timp ce la scară mondială, se adâncește și mai tare prăpastia diferențelor în ceea ce privește bunăstarea și confortul și, în consecință, speranța de viață a oamenilor care aparțin diverselor țări, dar și diverselor straturi sociale din cadrul aceleași țări.

Încetinirea, din ce în ce mai accentuată, ar putea conduce la o stabilizare a creșterii demografice în jurul anului 2040, când se va ajunge la 8 miliarde de locuitori. Decelerarea este la fel de brutală și de uimitoare ca și accelerarea care a precedat-o. Fenomenul este de asemenea surprinzător pentru o specie vie, pentru că nu se caracterizează printr-o creștere a mortalității, ci printr-un control din ce în ce mai eficient al fecundității. Într-adevăr, atunci când populația animală se mărește rapid se vorbește de o tulburare a echilibrului, pentru a se arăta că animalele au scăpat pentru o scurtă perioadă forțelor care le țineau într-un echilibru mai mult sau mai puțin stabil cu habitatul lor natural. De obicei, lucrurile reintră în normal printr-o puternică mortalitate care readuce populația la nivelul ei obișnuit, fenomen adesea numit ” capacitate de sarcină”.

În ceea ce privește specia umană, lucrurile sunt diferite.

Această specie vie, mai întâi a invadat întreaga lume, astfel încât tulburarea echilibrului este globală, și nu locală, iar stârpirea nu se poate face prin castrare, ci doar prin conștientizare – altminteri, gena umană va slăbi până aproape de pieire.

Relațiile omului cu mediul său sunt deci mult mai complexe decât cele ale altor specii. În primul rând datorită intelectului, modei și confortului de viață, dar și eterogenității populațiilor umane în ceea ce privește nivelul de viață, densitate, habitudini alimentare și într-un mod mai general, de consum.

Relația între densitatea populației și protejarea mediului înconjurător este de altfel, în multe aspecte ale sale, paradoxală.

Așadar, sistemele sociale și politice de la scară națională și mondială cel mai adesea dezorganizează relația naturală a omului cu mediul înconjurător.

Oamenilor trebuie să li se pună întrebări care duc la înțelegerea evoluției actuale a populației, mortalității și fecundității într-o lume extraordinar de eterogenă. În loc să enumere generalități despre populația mondială, oamenii

ar trebui să cerceteze îndeaproape mai multe dintre aceste subansambluri relativ coerente, apoi să coboare mai adânc, la o scară mai subtilă, acolo unde este contactul omului cu mediul său.

Aceste performanțe negative sunt o consecința evidentă a nivelului economic, a climei și a densității și exprimă o dereglare profundă a raporturilor omului cu mediul, din cauza unui productivism arogant născut din ideea că tehnica centralizată poate domina și remodela natura.

Populația țărilor dezvoltate ar trebui atunci să crească lent, în ciuda unei slabe fecundități a început să-și amplifice impactul asupra mediului mondial, care este de pe acum îngrijorător (80% dintre gazele cu efect de seră și alte emisii toxice responsabile de rarefierea stratului de ozon provin din țările dezvoltate), atâta vreme cât aceste țări nu vor adopta măsuri de felul celor preconizate de *Protocolul de la Kyoto* pe termen lung.

Aceste constatări trebuie să fie nuanțate pentru că sunt efectuate la nivelul unor state adesea imense, constituite dintr-un miliard de indieni sau 300 milioane de americani din SUA. Or, contactul dintre om și mediul său se plasează la o scară mult mai redusă, la nivelul comunităților umane elementare.

Din nefericire dispunem de date locale mai puțin fiabile decât cele naționale, pentru că statistica rămâne un instrument al statelor, care se interesează în primul rând de funcționarea și de supraviețuirea lor ca instituții organizate și centralizate. Dacă ne apropiem de mediul în care trăiesc oamenii, constatam apariția unor probleme diferite.

Să nu uităm că repartizarea populației în spațiu este mai importantă decât volumul său total – efectul este vizibil în aerul irespirabil și pânza freatică lipsită de apă potabilă.

În cursul ultimul secol modul de populare s-a modificat.

Din vremuri imemoriale, oamenii au trăit în așezări de țară populate și, din loc în loc, în orașe cu o mare concentrare de populație, dintre care, în 1700 cea mai mare era Tokyo(pe atunci denumit Edo) cu cei 800.000 locuitori ai săi.

Începe să capete contur ceea ce poate fi un studiu al populației în relația cu mediul în care trăiește, un studiu a cărei importanță o anticipase unul dintre întemeietorii geografiei germane, Friederich Ratzel, acum un secol. Savantul sublinia importanța legăturilor care se dezvoltă între o populație și teritoriul său și timpul necesar pentru ca între cele două să se constituie o acomodare, o înțelegere, o adaptare reciprocă. Aflăm cifrele populației mondiale, dar nu ni se spune nimic precis despre mediul în care trăiesc oamenii, în afară de faptul că sunt prea înghesuiți în anumite spații, așa cum într-o sticlă pot fi prea multe musculițe la un moment dat.

Pentru a înțelege mai bine miza populației mondiale, trebuie dimpotrivă, să observăm aceste populații regional, apoi local, înlocuind musculițele printr-

un animal foarte subtil și adesea pervers, *Omul*, și precizând foarte bine configurația sticlei.

În concluzie, mediul poluant este raportat la densitatea centrului urban – care obligatoriu va trebui să-l naturalizăm cu parcuri și plante agățătoare pe garduri și construcții, inclusiv cu plantații de copaci în spațiile cu betoane inutile (squar, parcare, etc).

III. 3. PEISAJE URBANE – PEISAJE ALE URBANITĂȚII

Orașele adăpostesc jumătate din cele șapte miliarde de ființe umane, oamenii nu au rezistat tentației de a nu trăi în orașe, pentru că acestea concentrează foarte multe avantaje și exercită o puternică atracție. Un oraș reușit nu este un loc al integrării, ci o mașinărie care să zdrobească individualitatea și personalitatea naturală unică a ființelor. Dar orașul este victima succesului său. Suburbiile și periferiile aglomerate primesc candidații la lucru în condiții de igienă și securitate adesea precare, iar centrele orașelor sunt aproape de sufocare. E timpul ca oamenii să-și reclădească din nou spațiile rurale, mult mai bine oxigenate, cu ape mai puțin poluate, unde stresul decibelilor efectiv nu există.

Secolul XX a fost marcat de cea mai mare revoluție pe care a cunoscut-o planeta de când a apărut specia umană: concentrarea a jumătate din populația sa, adică jumătate din cele 7 miliarde de locuitori, în aceste locuri improbabile, care sunt orașele. Improbabile într-adevăr, din moment ce întreaga istorie a omenirii a fost doar un șir de expansiuni teritoriale ale societăților în căutarea hranei vegetale și animale, până la limitele reci, calde, aride sau umede ale continentelor. Brusc, aceste necesități nu par să mai fie o lege, iar orașele se extind până când ating dimensiuni pe care nimeni nu le-ar fi putut bănui acum câteva decenii; 30 milioane de locuitori trăiesc în aglomerarea urbană Tokyo, 25 milioane în New York, inima megalopolis-ului din nordul SUA, mai mult de 15 milioane în Mexic, Sao Paolo, Osaka, Jakarta, Los Angeles, Bombay sau Manilla. La acestea se adaugă încă vreo zece metropole, în care trăiesc în jur de 10 milioane de locuitori. Înainte de sec. al XIX-lea doar în Roma antică sau în Tokyo pe vremea când se numea Edo, numărul de locuitori ajunsese să depășească un milion. Apoi a fost o adevărată explozie.

Dacă orașele au cunoscut un asemenea succes, este clar că ele prezentau numeroase atracții din punct de vedere religios și industrial. S-au dezvoltat apoi spațiile rurale. Există și excepții - cum ar fi Germania, Benelux, nord-vestul Italiei, Japonia, estul Chinei și câteva regiuni care posedă un sector industrial important implantat în mediul rural,dar densitățile populației sunt printre cele mai mari din lume, iar mediul rural este în realitate urban. Pretutindeni se văd case, drumuri, uzine, parcelele de suprafețe construite alternează cu terenurile cultivate. Pare paradoxal că această evoluție a

cuprins și țările sărace și pe cele bogate; aceasta s-a întâmplat pentru că în primele, viața la țară este adesea aleatorie.

Locuitorii sunt la cheremul tulburărilor climatice, care adesea distrug speranțele unor recolte îndestulătoare; de asemenea există puternicele presiuni sociale ale familiei, ale etniei, ale apartenenței religioase, ale micilor potentați locali - fie că sunt reprezentanții legali ai comunității, sau fac parte din mafie. În oraș, în ciuda precarității, a disconfortului, a înghesuielii, cei săraci ajung întotdeauna să găsească ceva de lucru, să culeagă câteva firimituri de la masa celor înstăriți.

Orașele îi fascinează pe oameni. Popoarele antice islamice și marile civilizații ale Mediteranei (Egipt, Israel, Grecia, Roma), din China și America precolumbiană (Mexic, populațiile din Anzi) își așezau zeii în cetăți. La umbra templelor înflorea viața politică, adică arta de a administra cetatea, comerțul, schimbul de idei, sociabilitatea.

Pentru cineva care nu are venituri regulate sau suficiente, viața într-un oraș este dură, dar oferă și circuite paralele care îi îngăduie să poată consuma. Târgurile de vechituri, cantinele săracilor, centrele de găzduire umanitare nu sunt cele mai bune alternative, dar există, ceea ce nu este cazul regiunilor rurale din țările sărace. Formele precare de habitat pe care le constituie mahalalele, așa-numitele *favelas,* șatrele de țigani din Europa occidentală, sau corturile de nomazi din orașele din Sahel nu sunt deloc niște paradisuri. Totuși domnește între locuitori o solidaritate reală, o complicitate, o urbanitate, în ciuda sărăciei, a violenței și a ignoranței. Pentru majoritatea locuitorilor, aceste forme de așezări sunt niște locuri de trecere, pe care le părăsesc cât mai repede cu putință, sau dacă nu pot face aceasta ei înșiși, fac tot posibilul pentru ca măcar copiii lor să aibă un trai mai bun.

Există o certitudine: oamenii trăiesc mai mult în orașe decât la țară, pentru că, în ciuda oricăror inconveniente, locuitorii orașelor au acces mai mult la resurse și la îngrijirile medicale elementare. Prospere sau sărace, orașele au, în general, atâția oameni, atâtea mărfuri, atâtea servicii, atâtea idei care se amestecă în permanență. Mediul social favorizează creația și de asemenea mediul arhitectural și urbanistic. Nimeni nu poate rămâne insensibil în fața *Panteonului din Atena, sau a Catedralei San Pietro din Roma, a pieței San Marco din Veneția, sau în fața Place de la Concorde din Paris, a Podului Carol din Praga, a Piramidelor de la Cairo, a cupolelor din Kremlin.* **Când trăiești în apropierea acestor lucruri, pur și simplu nu poți rămâne cu brațele încrucișate.**

Dar civilizațiile preindustriale simțeau aceasta în mod confuz și chiar în cartierele sărace ale orașelor se preocupau de înfrumusețarea templelor hinduse sau budiste, a bisericilor creștinești, a moscheelor, a clădirilor publice și a decorului urban, în general, nu pentru a-și consola locuitorii, ci pentru a difuza în doze mari emoția creatoare, pentru a răspândi și stăpâni energia singurului progres, care contează, acela al spiritului de fiu al pământului. Aceste locuri vii, multiforme și fantastice care sunt orașele îi fac să sufere mult pe locuitorii lor, fie ei puternici sau sărmani, bineînțeles că mai mult pe

cei din a doua categorie. Îngrămădirea bruscă a unei mulțimi imense pe spații restrânse și neamenajate pentru condiții de trai provoacă poluarea aerului și a apei indispensabile vieții.

În majoritatea orașelor din țările bogate, responsabilii cu administrarea lor sunt conștienți de aceste probleme și în zadar încearcă să le rezolve pentru că și rezolvarea creează probleme. Cu excepția câtorva zile pe an, aerul este mai degrabă ușor de respirat în marile orașe europene sau nord-americane, datorită dispariției încălzitului și gătitului cu lemn sau cărbune. Robinetele furnizează în permanență apă potabilă, chiar dacă nu este totdeauna lipsită de gust și miros.

Nu acesta este și cazul țărilor în care orașele sunt amenințate de un strat gros de poluare, în care apa este și puțină și în mod obișnuit nepotabilă, plină de germeni periculoși – ceea ce nu o împiedică totuși să fie băută și să servească la toate întrebuințările posibile. Astfel, apa fluviului Gange, probabil cel mai folosit dintre fluviile lumii, despre care se crede că îi purifică și îi însoțește pe adoratori, în drumul spiritual către zeii lor, le transmite în realitate mii de miasme grețoase și microbi incurabili.

Orașul este, de asemenea, locul, în care, dacă nu ai ocazia să te plictisești, cel puțin poți pierde foarte mult timp pentru că ne lipsește deja cultura trăirii fericirii din sălbăticie.

Distanțele mari, blocajele de trafic frânează adesea transporturile și în majoritatea megalopolis-*urilor* mondiale, o mulțime de locuitori își petrec două sau trei ore pe zi în mijloacele de transport în comun sau la volanul mașinii personale, într-o stare de disconfort și de zgomot, acumulând în organism substanțe poluante și enervarea care se răsfrânge asupra celor din jur. Nu există niciun oraș fără dorința de a trăi și, în consecință, de a limita antagonismele care nu pierd nicio ocazie de a se manifesta în orice societate. Cu cât orașul este mai mare, cu atât sarcina este mai dificilă. Cu cât edilii unui oraș sunt mai puțin competenți și onești, cu atât există mai puține șanse de a găsi soluții umaniste. *„Nu există altă bogăție decât aceea a oamenilor”,* spunea Jean Bodin.

Nu putem decât să fim de acord cu această viziune asupra lucrurilor, chiar dacă părerile sunt împărțite. Cu condiția ca oamenii să fie educați, instruiți, responsabili, preocupați de interesul public, chiar în detrimentul genomului indivizilor dresați, ființe civice, adică atașate de civitas, de cetatea al cărei laborator a fost, timp de milenii, orașul.

Există un program al politicilor urbane de mâine pentru cobaii umanității și ai economiei de consum. Amestecarea oamenilor pe care o antrenează mondializarea nu este nici bună, nici rea. Este ineluctabilă. Înțelepciunii umane îi revine sarcina de a face din ea o bogăție și o șansă, o monedă de schimb între genomii imunității, dar și cei ai ierarhiei sociale, experiențe culturale diferite. Dacă acceptăm această perspectivă orașul este un spațiu experimental extraordinar de dăunător habitatului planetar, invadat și devastat de ființa umană. Trebuie să regăsim spațiile familiale agreabile ale

educației prin muncă și să le introducem, cu abilitate scolastică, în natura fericirii umane care să nu-i mai îndemne pe copii să fugă de acasă, fabricându-și vicii artificiale, strălucitoare ale aventurii umane pentru a-și omorî neuronii, spiritul și timpul.

Trebuie reinventate triburile sociale scolastice și spațiile naturale rurale atrăgătoare, așa cum oamenii de altădată au știut să ne conserve peste tot în lume genomul imunității umane, fizic și spirit.

Nu există un model al orașului ideal, așa cum nu există nici un oraș ideal. Spațiul urban artificial al oamenilor este mult mai fragil decât spațiul rural. Chiar și la țară, în contactul cel mai cotidian cu mediul așa-zis „natural", suntem mult mai expuși decât oamenii muntelui și pădurii, rămași fideli naturii și sălbăticiei.

Aliatul uman este materia cea mai sensibilă și cel mai ușor de dresat, dar și cel mai dificil de sculptat dintre toate materiile, după ce, din punct de vedere educațional și cultural, a căpătat adolescența unei anumite forme de masă spirituală.

III.4. AGRICULTURILE LUMII: PREȚUL VIITORULUI NOSTRU

În marea lor majoritate, țăranii din întreaga lume nu dispun decât de unelte manuale pentru a lucra pământul.

Faptul că sunt puși într-o situație de concurență cu agricultorii foarte bine echipați și mult mai productivi prin chiar acest fapt antrenează, de decenii întregi, blocarea dezvoltării și sărăcirea celor mai defavorizați, în cazuri extreme ducând până la înfometarea acestora.

Totuși, pentru a hrăni în jur de 9 miliarde de ființe umane până în 2050, vor trebui să fie mobilizate toate formele de agricultură din lume pentru stimularea dezvoltării regnului vegetal și animal de care depinde și „carnivorul" uman.

Văzute din cer, pământurile goale sau împânzite de ape, împădurite, acoperite de iarba savanelor sau voalate cu stepe, se învecinează pretutindeni cu veșmântul de arlechin al terenurilor cultivate cu o mie și una de culturi: orezăriile împart văile în pătrate ordonate, escaladează versanții munților și șerpuiesc pe maluri; grădinile de legume se adăpostesc în spațiul unor minuscule scobituri în formele de relief; cerealele și leguminoasele își alternează culorile vii într-un șir de câmpii neregulate, în timp ce rădăcinoasele și plantele cu tuberculi se înghesuie pe coline și terenuri accidentate. Rândurile de viță de vie, de plante de ceai, de arbori de cafea, înconjoară, escaladează și fixează terenuri cu relief pronunțat. Plantațiile de măslini, de migdali, de meri protejează terenurile accidentate. Turme de animale, în mișcare liberă, dar supravegheate, însuflețesc aceste peisaje calme.

La începutul sec. XXI se înregistrează pentru populația agricolă activă din întreaga lume, doar 28 milioane de tractoare, adică, mai puțin de 2 tractoare pentru 100 de persoane care lucrează pământul, cultivatorii care dispun de marea „motorizare-mecanizare" sunt așadar, o infimă minoritate.

Cei care dispun de cele mai bune echipamente folosesc tractoare cu 4 roți motrice, cu mai mult de 200 cai-putere și mașini mari din aceeași gamă un echipament foarte scump, care costă mai mult de 300.000 euro pe utilizator și foarte performant din moment ce-i permite unui cultivator de cereale să lucreze el singur mai mult de 200 ha de teren.

Cei care folosesc animale pentru a trage la jug, pentru a trage plugul, căruță sau trăsură, sunt mult mai numeroși: sunt 250 de milioane de animale de povară în lume, adică a cincea parte din numărul activelor agricole. Cei mai înzestrați dintre țărani dispun de cai sau de boi, de căruțe și trăsuri, un material care poate costa până la 10.000 de euro și care îi permite unui cultivator de cereale, care lucrează singur, să cultive cam 10 ha. În zilele noastre dacă revoluția agricolă contemporană nu include decât câteva milioane de agricultori din lume, revoluția verde a cuprins aproape două treimi dintre toți cultivatorii din lume.

Finalmente rezultă că aproximativ a treia parte dintre țăranii din lume, adică în jur de 500 milioane de cultivatori activi (ceea ce corespunde unui număr de 1 miliard de persoane de hrănit), lucrează cu unelte strict manuale, fără îngrășăminte sau furaje pentru vite, fără produse de tratare a culturilor și fără a avea animale de rasă selecționate.

Aceste două revoluții agricole au contribuit pe larg la marea creștere a producției alimentare mondiale: aceasta s-a multiplicat de 2,6 ori între 1950 și 2000, în timp ce populația umană a crescut de 2,4 ori. Aceasta s-a tradus printr-o îmbunătățire a rației alimentare a majorității locuitorilor din țările dezvoltate și a populației mai înstărite din țările în curs de dezvoltare.

În țările în care s-au dezvoltat la scară mare aceste două tipuri de revoluție au antrenat câștiguri de productivitate a muncii atât de mari și atât de rapide, încât le-au depășit pe cele din industrie și din servicii. A rezultat o puternică scădere a costurilor de producție și a prețurilor agricole reale. În funcție de produse și de țară au fost divizate cu 3, 4 sau 5, ceea ce a provocat sărăcirea, apoi dispariția unui număr din ce în ce mai mare de exploatări. În plus, unele dintre aceste țări, datorită subvențiilor și tehnologiilor, au eliberat surplusuri exportabile la prețuri mult inferioare costurilor de producție din alte țări.

Or, piețele internaționale ale produselor agricole de bază nu reprezintă decât o mică parte din producția și consumul mondial (15% în cazul cerealelor, de pildă), iar solvabilitatea cumpărătorilor este foarte scăzută. Prețul acestor piețe tinde deci să se apropie de prețurile de exportare cele mai competitive, adică ale marilor întreprinderi agro-exportatoare braziliene, argentiniene, sud-africane, ucrainene, ruse - aceste mari domenii agricole, de mai multe mii sau zeci de mii de hectare, dispun într-adevăr azi de tehnici și echipamente dintre cele mai performante, de pământuri foarte ieftine și de mână de lucru situată printre cele mai ieftine din întreaga lume plătită cu 100 euro pe an în cel mai bun caz și adesea, mult mai puțin. Or, din pricina costurilor de transport și a liberalizării crescânde a schimburilor internaționale

prețurile diverselor produse agricole se apropie de prețurile de pe piețele internaționale.

Această practică blochează dezvoltarea, sărăcește și împinge la exod masiv straturile, totdeauna regenerabile, ale țărănimii sărace, ceea ce duce la creșterea șomajului și tinde să facă să scadă salariile în majoritatea țărilor lumii.

În aceste condiții înțelegem de ce majoritatea celor 800 milioane de indivizi subnutriți din țările în curs de dezvoltare, sunt țărani deosebit de lipsiți de unelte, sau zilieri cu salarii foarte mici.

Majoritatea înfometaților lumii nu sunt deci consumatori urbani, care cumpără hrana, ci țăranii producători și vânzători de produse agricole.

Este clar de aici, că politicile agricole, care constau în a împinge mai departe revoluția agricolă contemporană și revoluția verde în regiuni și exploatări tot mai avantajoase și politicile alimentare, care constau în aprovizionarea orașelor, cu surplusurile alimentare din ce în ce mai joase, sunt deosebit de contraindicate, dacă se urmărește combaterea înfometării.

În 2050 planeta noastră va număra în jur de 9 miliarde de ființe umane.

Pentru a le permite tuturor țăranilor lumii să exploateze durabil ecosisteme cultivate capabile să producă fără a dăuna mediului, un maxim de produse de calitate, trebuie stopat războiul subvențiilor și prețurilor agricole internaționale.

Trebuie să terminăm cu liberalizarea schimburilor, care tinde să apropie prețurile agricole din toate țările de cele produse de cei mai competitivi dintre exportatorii de surplusuri.

Excluzând de la producție regiuni întregi și milioane de țărani, descurajând producția celor care rămân, aceste prețuri limitează producția agricolă mult sub cea care ar putea fi posibilă prin tehnicile de producție durabilă, care deja sunt cunoscute în zilele noastre.

În afară de aceasta, pun în pericol mediul, pun sub semnul întrebării securitatea sanitară și calitatea produselor.

Dimpotrivă, trebuie să le fie garantate țăranilor prețuri suficient de ridicate și de stabile pentru ca ei să poată trăi cu demnitate din munca lor – pentru că, ei nu pot concura și cu tehnologiile avansate și nici cu subvențiile occidentale acordate, rezultate din creditele financiare privilegiate.

În acest scop, este necesar, credem noi, să se instaureze o organizare a schimburilor internaționale agricole mai echitabilă și mai eficientă decât cea din prezent: orice țară mare(China, India, etc.) sau orice grup de țări cu productivitate agricolă apropiată (Africa de Vest, Asia de Sud-Est, Europa Occidentală, Africa de Nord și Orientul Apropiat) ar trebui să poată preleva

din orice import agricol cu preț redus, drepturi de vămuire variabile, astfel încât să ridice prețurile agricole la niveluri care să le permită țăranilor să supraviețuiască și să se dezvolte.

Bineînțeles, o asemenea reorganizare a schimburilor internaționale va trebui să fie însoțită în fiecare țară, de politici de dezvoltare agricolă specifice: acces la pământ și la securitatea recoltelor; acces la credite, la informație și la echipamente productive; acces la cunoștințe, începând cu cultivatorii cei mai dezavantajați.

Acesta este prețul viitorului lor.
Acesta este, de asemenea, prețul viitorului nostru.

III.5. AERUL – APA, PĂMÂNTUL ȘI PĂDUREA PATRIMONIUL COEXISTENȚIAL AL OMENIRII

Bem în fiecare zi apă. Această necesitate naturală s-ar putea dovedi într-o zi dificil de satisfăcut în viitor. Deja este o problemă pentru o mare parte a locuitorilor Pământului, care suferă de maladiile vehiculate de apele murdare, sau care parcurg în fiecare zi kilometri întregi pentru a-și putea procura prețiosul lichid.

Apa dulce disponibilă pentru folosirea ei de către om reprezintă mai puțin de a mia parte din apa de pe planetă. Ghețurile polare și continentale, apa de mare, reprezintă restul apei de pe Pământ.

Apa nu e o resursă abundentă: trebuie să o economisim și, mai ales, să nu o mai poluăm, ca să avem ce recicla, oricum reciclarea este nesatisfăcătoare, iar canalizările cu scurgeri istorice au infestat cu nitrați solul și pânza freatică a fermelor și centrelor urbane.

Pământul este o planetă așezată sub semnul apei. Această apă, care acoperă aproape trei sferturi din suprafața sa, i-a fost adusă aproape din momentul nașterii sale, de agregarea valurilor succesive de fragmente de comete pline de apă înghețată, venite din fundul Cosmosului. Într-un tumult de fuziune a pietrelor și ghețurilor și de apă evaporată de masele incandescente de magmă din interiorul Pământului, ce prin răcire se asigură „coloana vertebrală osoasă”- astfel au luat naștere continentele și oceanele. O bulă de gaz, din care vaporii de apă reprezentau o cantitate esențială, le-a învăluit într-un soi de înveliș de sticla atmosferică, gros de câteva zeci de kilometri, care protejează Pământul de radiațiile agresive și de meteoriți și care captează strălucirea solară, prin efectul de seră. Fără această bulă, temperatura medie a planetei nu ar depăși niciodată -18^0 Celsius și toată apa de pe Pământ ar fi înghețată. În inima acestei furtuni prodigioase începe ciclul apei care antrenează, de miliarde de ani, moleculele de apă într-un dans fără sfârșit. Sigur, fără bani și bănci putem trăi, dar fără apă,aer și sol sănătos, sigur nu.

Soarele este motorul, care alimentează cu energie din abundență această formidabilă mașinărie cu aburi, având oceanul și pământul pe post de cazane, iar straturile reci ale atmosferei drept sistem de condensare. Va trebui să luăm tot ce se poate primi gratuit de la soare. În fiecare an, cam 500.000 km^3 de apă din oceane se evaporă și se reciclează în atmosferă, dar este prea puțin față de cât poluăm noi. Cea mai mare parte a acestor vapori, condensată la mare altitudine, cade sub forma de precipitații, din nou, în oceane. Cei 40.000 km^3 care rămân se adaugă la respirația apelor curgătoare, a lacurilor și a ființelor vii, aflate într-un milenar echilibru până la înmulțirea necontrolată a speciei umanoide.

Arborii, care se comportă ca niște adevărate sugative și filtre vii, evaporând de două sute până la patru sute de ori greutatea lor în apă, au dispărut în procent de două treimi din peisajul natural al ecosistemului planetei Pământ,în fiecare an de vegetație.

Toată această apă atmosferică, adică în jur de 111.000 km^3 se transformă în ploaie deasupra pământurilor, pe care le umezesc sau le inundă.

Două treimi din cantitatea de apă provenind din ploi, se evaporă la puțin timp după ce a căzut pe pământ, restul se infiltrează în pământ sau alimentează apele curgătoare și, până la urmă, fluviile și râurile varsă în ocean în fiecare an aproximativ 40.000 km^3 de apă dulce. Acest proces seamănă cu cel dintr-o uriașă stație de distilare, care lucrează încontinuu la scară planetară, pulsând și purificând o apă, care a trăit primele vârste ale Pământului în miliarde de vieți ale regnului vegetal și animal, cărora le este indispensabilă. Adevărate bănci gentile ce surclasează sistemul nostru bancar perimat al banului virtual.

Cantitatea de apă terestră a rămas aproape constantă de la origini: 1.400.000.000 km^3 o cifră care sfidează imaginația; și totuși, dacă Pământul ar fi micșorat la mărimea unei portocale, toată aceasta cantitate enormă ar reprezenta o singură picătură. Doi atomi de hidrogen, element primordial care a fost martor la nașterea Universului, asociați cu un singur atom de oxigen, cenușa unui miez de stea, molecula de apă este simplă și minusculă și totuși proprietățile sale sunt excepționale și miraculoase, iar lichidul cel mai răspândit de pe pământ este în același timp cel mai derutant.

Apa are nevoie de cantități considerabile de energie solară și gravitațională pentru a-și schimba starea. Înainte de a deveni vapori înmagazinează multă căldură pe care o eliberează condensându-se și fiecare moleculă de vapor de apă dintr-un nor este un minuscul pachet aerian de viață și de energie.

Cum orice evaporare degajă frig și orice condensare degajă căldură Pământului, apa contribuie la o redistribuire permanentă a energiei solare pe glob, a cărui climă o organizează și o reglementează pe principiile unei ecologii formate și dinamic conservate de miliarde și miliarde de ani. Cum apa are o „memorie” lungă, oceanele și solurile saturate de apă joacă rolul de „perpetuum” mobile și regulator termic, stocând timp de ani, sau chiar milenii,

energia solară. Contrar altor corpuri apa, pe lângă faptul că se evaporă și se autopurifică, apa se dilată atunci când se solidifică. Consecințele acestui proces sunt imense pentru mediul înconjurător: aceasta explică formarea norilor, oceanelor, a lacurilor, fragmentarea rocilor și a peisajelor. Într-adevăr, înainte de a îngheța, apa trece printr-un maxim de densitate la 4 grade Celsius și această ciudată proprietate face ca apele reci să se afle la o adâncime mai mare pe timpul verii, dar și mai fierbinte peste o anumită adâncime. Îmbinată cu capacitatea de a pluti a gheții, această proprietate face ca o masă de apă să înghețe la suprafață, și nu în adâncime. Din fericire, altfel, toate apele din lume ar fi fost demult timp încremenite în starea de gheață. Fenomenul stă de asemenea la originea curenților oceanici, a amestecului apelor și al oxigenării lor.

Văzută din cer, semnătura erozivă a apei îi este caracteristică. Recent, oamenii de știință au crezut că au descoperit-o pe Marte.

În cele patru zări ale planetei se regăsește, la toate scările posibile, același mod de organizare în arborescență a izvoarelor și a afluenților râurilor, aceleași meandre, aceleași delte, aceleași văi glaciare și aceleași câmpii aluvionare. Stâncile cele mai dure nu pot rezista presiunii, care rezultă din înghețarea apei infiltrate în crăpături. Noapte după noapte, colțuri de gheață fragmentează munții și sculptează peisajele pe care apa lichidă le erodează și le dizolvă, căci forța corozivă a apei face din ea un solvent universal.

În fiecare an fluviile poartă către oceane 15 până la 30 miliarde de km^3 de noroi și sedimente din trupul continentelor. Fluidă, capabilă să se ridice, prin capilaritate, prin canalele fine ale sevei, omniprezentă, infiltrându-se peste tot, făcând jocurile ploii și ale timpului frumos, dizolvând și cărând fără încetare mii de substanțe pe care le precipită și le repartizează după bunul ei plac și aceasta, de la scara unei celule, până la scara continentelor – **apa este marele factor unificator al planetei, care leagă toate ființele vii între ele, dincolo de limitele timpului**. Iar oamenii sunt solidari cu dinozaurii care au băut într-o zi această apă, pe care acum o îmbuteliază în recipiente de sticlă sau plastic poluante și consumatoare de energie.

Terra este o planetă vie, țesută din apă. Viața s-a născut din apă și în apă piere. Când a ajuns pe uscat, fiecare organism terestru, chiar și cel mai mărunt, a păstrat în el, sub formă de sevă, de ser, de sânge, o mică mare interioară, ca mărturie a unei origini marine comune. **Apa influențează repartizarea ființelor vii pe Pământ,** ființe care a trebuit să-și inventeze tot felul de metode, de la cocoașa cămilei până la rinichii umani, care curăță în fiecare zi mii de litri de sânge, pentru a economisi apa și pentru a lupta împotriva deshidratării, căci **toate s-au confruntat pe uscat cu provocarea de a păstra această legătură ancestrală cu lichidul de care nu se poate lipsi nicio celulă vie.**

De când se naște și până când moare, apa curge prin organismul omului și se reînnoiește constant. Formată două treimi din apă, o ființă umană moare dacă pierde mai mult de 15% din apa din țesuturi. O persoană

nu rezistă mai mult de o săptămână fără apă, iar pierderile de apă din organism se agravează atunci când clima este caldă.

De asemenea, în mare parte, istoria omenirii a fost determinată de căutarea și cucerirea apei. Marile civilizații s-au născut din apă și aproape de apă, de stăpânirea apei a depins măreția lor, de proasta administrare a apei a ținut decăderea lor, adesea, dispariția lor.

Omenirea s-a grefat pe ciclul apei și a pus-o la lucru progresiv prin forța aburului, în folosul său. Pentru a stropi culturile, oamenii au construit primele canale gravitaționale (înainte de a cunoaște gravitația) și primele baraje, apoi o multitudine de amenajări hidraulice, care de care mai ingenioase. Apoi au folosit apa ca pe o cale de comunicare și de transport, îndreptând-o pe canale magistrale. Cu mult înainte de civilizația egipteană, mesopotamienii creaseră deja un sistem de diguri, de canale, de rezervoare și baraje, și cu șase secole înainte de nașterea lui Chritos, chinezii legaseră Pekin de Hang-Tcheou printr-un canal lung de 1.600 km.

În forma peisajelor putem descifra istoria raporturilor unei societăți cu apa. Șanțurile pot depune mărturie despre vechea importanță strategică a apei; un canal vorbește despre o legătură comercială între două fluvii sau despre o veche branșă de meserii legate de apa vie, un apeduct, despre aprovizionarea unei cetăți cu apă de izvor. Și toate religiile au întreținut, în toate timpurile, raporturi complexe cu apa, simbolul fundamental al fecundității, purtător al unei mitologii puternice în rândul culturilor populare.

Anumite țări, care dispun de resurse de apă suficiente, au putut dezvolta o tehnologie puternică legată de apă.

După ce au cunoscut epoca apei vii „rezultată din magistralele subterane”, a cărei energie a făcut să se învârtească morile de apă, apoi epoca apei stătătoare a cărei umiditate permite fermentarea fibrelor necesare materiei textile, oamenii au pus apa la lucru, făcând-o să acționeze din plin, mașinile cu abur. Un pas decisiv a fost făcut într-o zi a anului 1880, în care roata morii s-a transformat în alternator și puterea apei a fost convertită în curent electric. Apa s-a transformat atunci în foc și soare, pentru a încălzi și pentru a ilumina. Această apă, a cărei turbulență în trecut alimenta centralele electrice, servește azi pentru a răci centralele nucleare. Dar la ce bun, anul creștinesc a creat orașele, care pentru a scăpa de murdărie, și-au instalat canale pentru a evacua apa murdară și rezervoare de distribuție pentru a o conduce purificată spre robinetele din case? *Pasteur* a demonstrat că 90% dintre bolile de care suferă oamenii sunt căpătate pe calea apei infestate cu germeni, s-au început adevărate programe de asanare și de control al apei. Numai că devenind din ce în ce mai curați oamenii au murdărit enorme volume de apă și, folosind-o pentru orice spălare, clătire, dizolvare, diluare, încălzire, răcire, transport, evacuare sau irigare, oamenii au început să consume cantități prodigioase de apă. Sudoare a unei civilizații industriale, apa este bolnavă și murdărită în mii de feluri, în zilele noastre, iar anul creștin

diferă totalmente de anul celest, prin care ecosistemul planetei Pământ se poate autoregenera și regla.

De aceea Pământul „creștin” este o planetă bolnavă la fel ca și apa sa infectată de elementul uman. Împinsă de exigențele de creștere și de explozia sa demografică, omenirea s-a dedat unei adevărate risipiri a apei. Defrișările abuzive și practicile necorespunzătoare de amenajare, care contrariază infiltrările naturale sunt cauza directă a inundațiilor, care fac în fiecare an în jur de 100.000 de victime în lume și a insuficienței aprovizionări a apelor curgătoare și a pânzelor freatice. Indirect, acestea contribuie la degradarea climei. În fiecare an, deșertul înaintează cu 6 milioane de ha, în timp ce, o treime din uscatul Pământului este deja improprie pentru practicarea agriculturii. Fluviile sunt în mare măsură modificate, cele 38.000 de mari baraje cu care au fost îndiguite le-au modificat debitul natural, cu mai mult de 16%, aceste amenajări pot aduce prosperitatea, dar, la fel de bine, pot genera grave probleme pentru că modifică echilibrul hidric al unor întregi regiuni, dacă nu luăm măsuri imediate de remediu a ceea ce omul invadator, umano-intelectual, a distrus. Suprafețe irigate nu au încetat să crească în întreaga lume; în secolul care a trecut s-au înmulțit de șapte ori, acestea consumă și purifică prin sistemul infiltrațiilor și evaporării 10% din apa dulce folosită în întreaga lume, atât de benefice ne sunt necesitățile de apă folosite în agricultură: spre exemplu 1.500 tone de apă sunt necesare pentru a aduce la maturitate o tonă de grâu și o cantitate triplă este necesară pentru o tonă de orez.

Bineînțeles că planeta nu e de vină pentru acest H_2O, ci doar îl procesează. Irigațiile agricole practicate necorespunzător, negravitațional și cu pompe poluante, prin care trei sferturi din apă se evaporă și o parte se pierde prin scurgeri necontrolate, nu ușurează situația ecosistemului, ci o îngreunează.

Irigația defectuoasă este sursa principală a salinizării solurilor; finalmente, în jur de 40 milioane de hectare ar fi sterilizate prin excesul de sare.

Din anii 1960, poluarea apelor a căpătat o dimensiune mondială și constituie aspectul cel mai neliniștitor al civilizației noastre. În jur de 20 de miliarde de tone de deșeuri diverse sfârșesc, în fiecare an, ajungând în apa oceanelor; ne transformăm fluviile și oceanele în gropile de gunoi ale dejecției umano-intelectuale.

Nicăieri apele nu sunt cruțate, iar apa din marile lacuri a devenit acidă, din pricina poluării aerului. Natura substanțelor poluante este la fel de diversă ca și sursa lor: metalele grele provenite din industrie pe care ființele vii le concentrează în organismul lor, pesticidele și îngrășămintele azotate, care scapă din culturi pentru a otrăvi și asfixia apele vii, scurgeri sau deversări accidentale sau criminale de hidrocarburi, fiecare an creștin aduce substanțe poluante, tot mai sofisticate și mai agresive, implicând procedee de epurare, din ce în ce mai poluante și mai costisitoare din punct de vedere social.

Nu mai putem continua să stricăm, să risipim și să murdărim apa dulce, fără a ne îndrepta către un adevărat dezastru creștinesc: va trebui să ne

schimbăm educația și obiceiurile. Pentru că apa, aerul și solul nu mai sunt o resursă inepuizabilă, pe care fiecare o poate folosi după bunul său plac.

Este un patrimoniu tot atât de prețios pe cât este de fragil și tot atât de indispensabil pe cât este de inegal răspândit. Este o iluzie credința că aerul cu oxigenul ce-l respirăm și solul ce ne zămislește și hrănește sau că apa dulce este abundentă, căci apa terestră este 97% sărată, iar din procentul de 3% care rămâne, trei sferturi sunt imobilizate sub formă de gheață sau sunt îngropate în straturile profunde ale planetei. Singura fracțiune pentru a menține în viață omenirea și a-i întreține activitățile reprezintă mai puțin de o miime din apa planetară.

Ceea ce noi prelevăm, în zilele noastre, reprezintă o zecime din debitul anual al tuturor fluviilor. Din 1940, până în 1990 acest consum mondial a crescut de cinci ori, în timp ce populația terestră s-a dublat; consumul ar trebui să crească cu 4% până la 8% pe an, dacă nu vom reuși să controlăm natural creșterea demografică și să eliberăm planeta în anii creștinești de efectul nociv al invaziei umanoide.

Megalopolis-urile moderne cărora le este sete, vor căuta apa din ce în ce mai adânc și vor epuiza pânzele subterane profunde. Iar nevoile de apă ale țărilor în curs de dezvoltare ar putea să se dubleze, la fiecare 20 de ani.

Apa, ca și petrolul, este una dintre resursele naturale cele mai prost distribuite pe planetă, iar imuabila înlănțuire a ciclului său, care ignoră frontierele, maschează crude inegalități. În timp ce 15% din resursele planetare de apă dulce se situează în bazinul amazonian, care adăpostește numai 0,3% din populația lumii, în jur de 60% din suprafața uscatului se află într-o penurie cronică de apă.

În timp ce 9% din populația mondială privilegiată consumă aproape trei sferturi din resursele de apă dulce disponibilă, o jumătate de miliard de oameni trăiesc într-o stare de stres hidric în țările în care apa este consumată într-un ritm mai rapid, decât acela în care se regenerează. În 2025 se prevede că 1,5 miliarde de oameni nu vor dispune de un volum de apă suficient pentru a-și satisface necesitățile.

În timp ce mai mult de 2 miliarde de oameni nu beneficiază de instalații sanitare, maladiile transmise pe calea apei ucid mai mult de 25 milioane de persoane pe an în țările subdezvoltate – jumătate dintre aceste persoane sunt copii.

Această risipă a apei, poluarea și cererea crescândă de apă generează tensiuni formidabile între țări, astfel încât războaiele financiare de azi și de mâine ar putea să aibă drept miză cucerirea democratică a pământurilor și a resurselor de apă, pentru cucerirea aerului neavând încă soluții.

Aerul, solul, pădurea și apa trebuie să fie pe bună dreptate patrimoniu mondial. Pentru că oamenii, ca și toate ființele vii, sunt copiii apei și pentru că ea este bunul lor cel mai de preț, de acum înainte trebuie să o împartă mai bine, să o folosească mai bine, să o risipească mai puțin și să o polueze mai puțin.

Este vorba aici de supraviețuirea oamenilor.

Tehnologia ne permite deja să sperăm în desalinizarea apei de mare și extragerea apei dulci din sursele submarine, la costuri acceptabile în capturarea apei din cețurile din deșert; ne permite să concepem noi metode de irigație, prin aspersiune și prin sistemul picătură cu picătură, care, cu ajutorul informaticii, ar putea realiza o economisire a apei de ordinul a 70%. Biologii fac cercetări pentru a selecționa plante alimentare care, pentru a crește, să aibă necesitățile de apă foarte mici.

Pentru a reduce risipirea apei în domeniul industrial și în cel al vieții cotidiene, se creează, în țările din Europa Occidentală, lanțuri de întreprinderi, care își schimbă între ele deșeurile destinate să devină materii prime într-o altă industrie, iar în Japonia apa provenită din spălat este folosită, după o purificare rudimentară, pentru evacuarea dejecțiilor umane.

După exemplul navetelor spațiale învățăm să reciclăm apele pământului, în termenii anilor creștinești, de asemenea să ameliorăm epurarea apelor menajere și să reducem poluarea încă din stadiul conceperii și fabricării produselor.

Problema apei trebuie să fie ridicată la scară mondială; la nivelul cotidian ne privește pe fiecare dintre noi. Pe o planetă, care văzută din spațiu, este albastră și albă, culoarea oceanelor și a norilor, apa a devenit simbolul calității vieții: în transparența picăturii sale perfecte, ea face să strălucească formidabila neliniște a unui viitor nesigur, ca și fragila lumină de speranță a unei administrări în sfârșit raționale.

III.6. BIODIVERSITATEA, O CHESTIUNE DE SUPRAVIEȚUIRE

Omul este o figură aparte printre speciile vii: a știut să invadeze și să profite de mediul terestru pentru a-și reduce mortalitatea și pentru a-și controla natalitatea.

Această trăsătură a sa, contrară ordinii naturale, este sursa „maladiei pământești" urmare a unei creșteri a numărului reprezentanților acestei specii dominante; iar dezvoltarea egoistă și bolnavă a activităților omenirii se accentuează.

Mediile naturale sunt afectate, iar diversitatea biologică regresează.

Oare vom ști să evităm devastarea lumii vii? Este indispensabil și urgent să ne preocupăm de această problemă, iar toate tehnologiile și invențiile noastre lumești, plus agoniselile financiare la un loc, nu echivalează cu prejudiciul pierderii pădurilor și speciilor, ce asigurau echilibrul natural al ecosistemului ce a zămislit și ființa umană.

În mijlocul imensei taigale rusești, lacul Baikal desenează forma unei virgule lungi în inima Asiei, el reprezintă cel mai mare rezervor de apă dulce din lume. La Irkutsk, orașul cel mai apropiat, naturaliștii se străduiesc să numere și să identifice speciile vegetale și animale care îl populează. Nu mai puțin de 2600 dintre ele au fost inventariate, dintre care trei sferturi sunt specifice lacului Baikal, neexistând în nicio parte a lumii.

De ce atâtea specii, când lacul ar putea să conțină doar una singură, sau niciuna? Dar atunci ar însemna că nu ne aflăm pe planeta Pământ, în mijlocul unei naturi, în care speciile, de aproape 4 miliarde de ani, se diversifică fără încetare, hrănindu-se unele pe altele. Am putea să ne închipuim Baikalul ca pe un lanț trofic, în care o specie de focă se hrănește cu o specie de pește, care la rândul ei se hrănește cu o specie de crustacee, care și ea trăiește consumând o specie de alge, produsă prin fotosinteza care se află prin acest fapt, la baza unei piramide ecologice cu patru etaje. Este o piramidă cu totul și cu totul teoretică, deoarece, în realitate, la fiecare etaj al ei, trăiesc numeroase specii de pești, crustacee și alge – căci de 60 de milioane de ani, de când s-a format lacul, evoluția biologică nu a încetat să multiplice speciile printr-un proces care nu este altceva decât derularea vieții însăși.

Nu există nici măcar un singur mediu natural sau artificial, pădure sau grădină, stepă sau câmpie cultivată, unde să nu recunoaștem, de la prima vedere, specii diferite, cărora oamenii de știință le-au dat deja un nume.

Diversitatea lumii vii este multitudinea de forme sub care ne apare natura și astfel se întâmplă în fiecare epocă, inclusiv în epoca noastră. În mulțimea de oameni care populează pământul nu există două fețe care să fie identice, în afară de gemenii identici, care împărtășesc aceeași moștenire ereditară.

Tot astfel, nu există două vaci cu blană bălțată, nici două pisici, nici doi stejari absolut identici, chiar dacă aceste diferențe, adesea minimale, sunt mai bine percepute în interiorul speciei noastre, decât la indivizii din specii îndepărtate de a noastră. Un om este capabil să identifice o altă față omenească, dar ochiul uman nu este suficient de subtil pentru a distinge între doi brazi sau două violete din aceeași specie.

Specia umană comportă azi mai mult de șapte miliarde de indivizi și, în mod sigur, suntem foarte departe de a putea calcula, în mod analog, numărul fiecăreia dintre speciile animale sau vegetale cunoscute.

Dar să ne oprim aici cu aceste socoteli de farmacist, pe care specialiștii în biologie le țin cu mare grijă. Acest patrimoniu biologic, aceasta biodiversitate suferă o eroziune continuă, din pricina dezvoltării tot mai accelerate a activităților umane. În pădurile tropicale se taie, se ard, se inundă în fiecare an sute de mii de kilometri pătrați, pentru a obține lemn și terenuri cultivabile, pentru a construi drumuri, pentru a exploata concesiuni petrolifere sau pentru a crea imense lacuri de acumulare pentru baraje. În fiecare an dispare, în acest mod, o suprafață egală cu cea a Belgiei, iar noi nu punem nimic la loc, ci doar în cont – aici este hiba ta, omule și politicianule! Culturile de pământ

pârjolit practicate de țăranii săraci, pe terenurile împădurite arse, pentru a obține astfel și pentru a exploata noi pământuri cultivabile, nu reprezintă, așa cum se credea adesea, singurul mod de devastare exercitat în detrimentul pădurilor. Nici marii proprietari nu se lasă mai prejos. Exploatarea lemnului în condiții adesea inacceptabile, de pildă prin distrugerea cu buldozerul a sute de arbori pentru a nu recupera decât o mică parte de copaci ”interesanți”, devastează pădurile, marginalizează locuitorii acestor regiuni și lasă în urmă soluri desfigurate și improprii culturilor. În ritmul actual toate pădurile tropicale ar putea dispărea într-o jumătate de secol și, odată cu ele, numeroasele specii, pe care le adăpostesc. Or, pădurile protejează solul, aerul și împiedică apa să se precipite, fără nicio opreliște, în râuri, antrenând aluviunile fertile și distrugând populațiile de pești. Astfel dezgolit, solul se transformă rapid în deșert, adeverind proverbul că *înainte de trecerea oamenilor se înalță pădurea, iar în urma lor se întinde deșertul.* Este vremea acum, dimpotrivă, să plantăm și să creștem din nou pădurile, să considerăm planeta ca pe o grădină încredințată omului spre îngrijire, cu înțelepciune și cu tandrețe.

Pe scurt, este vremea să readucem pe Pământ această „Grădină a Raiului”, a cărei amintire și așteptare obsedează subconștientul colectiv al omenirii. Acesta este cu adevărat un proiect important pentru generațiile care vor veni și poate chiar recunoașterea sacrificiilor homo-sapiens, care a tins către culmile nebănuite ale civilizației. Ar fi imposibil să amintim aici nenumăratele avantaje aduse colectivității umane de către o mai bună administrare a naturii. Astfel, în SUA, o agricultură prea intensivă și prea chimică ajunsese să modifice intensiv ecologia pânzelor de captare a apelor din orașul New York. Cum calitatea acestor ape se altera, din ce în ce mai mult, s-a luat în considerare construirea unor vaste uzine de tratare a apei, în prealabil consumării acesteia. Apoi specialiștii și-au dat seama că ar fi mai avantajos să reconstituie biodiversitatea existentă la origine în zonele de captare, modificând în profunzime practicile agricole. Această idee s-a dovedit a fi extrem de bună în avantajul marii aglomerări urbane new-york-eze, ale cărei ape au putut fi purificate printr-un simplu proces biologic. Dar este exact ceea ce spuneam – *la ce bun să îmbolnăvim apa, ca apoi să o vindecăm superficial și artificial?* Culturile intensive, încărcate de molecule chimice, îngrășăminte sau pesticide, într-adevăr, îi iau diversității naturii un tribut teribil: nu mai există puiet de pește, nici fluturi, nici buruieni și poate mâine nu vor mai exista nici albine.

Când stupii de albine vor dispărea, eliminați de pesticide, putem să ne întrebăm care va fi viitorul polenizării, de care depinde fecuditatea culturilor noastre și a pomilor fructiferi. Și când știm că în India, sau în America Latină, oamenii folosesc peste 100 de specii de plante pentru a-și hrăni familia sau pentru a face leacuri, nu putem să nu ne întrebăm ce se va alege din aceste resurse și din această știință milenară, dacă aceste plante considerate buruieni vor dispărea, victime ale unui apel nesăbuit la chimie sau din pricina competiției cu cine știe ce plantă modificată genetic și care a devenit de nestăpânit. Respectarea biodiversității înseamnă, în egală măsură, protejarea

nenumăratelor specii folositoare, alimentare sau medicinale. Se estimează în jur de 3.000 numărul de specii sălbatice comestibile cunoscute în zilele noastre; fiecare dintre acestea, ameliorată prin selecționare și încrucișare, ar putea mâine deveni un nou aliment. A selecționa ceea ce este mai bun, a reuși combinația cea mai potrivită, nu astfel procedează marii bucătari ai celor mai faimoase restaurante, atunci când ne propun rețete variate, în care așează laolaltă alimente alese și combinate cu grijă în mod armonios? Monocultura, din fericire, încă nu a distrus cerul gurii delicat – avid de gusturi fine și arome bogate al multor *gourmet.* Opoziția masivă a Europei la cultura plantelor transgenice se explică, în mare măsură, prin preocuparea de a păstra o alimentație diversificată, după însăși imaginea biodiversității.

A proteja natura înseamnă a proteja însăși această biodiversitate. Cultura speciilor de plante va îngădui ca acestea să fie protejate, asigurând o folosire rezonabilă a resurselor. Crearea de parcuri, înființarea de rezervații naturale și convenții internaționale, sunt strategii care vizează necesara protecție a naturii, dar și a culturilor, în sensul cultural, dar și agricultural al termenului. În lume sunt multitudini de varietăți și de specii diverse, care asigură nevoile populațiilor și reprezintă (pentru a folosi terminologia la modă) o prodigioasă „bancă de gene". Această bancă nu este altceva decât natura însăși, ale cărei resurse au fost ameliorate de generații de cultivatori, apoi de agronomi, care au practicat selecționarea și încrucișarea soiurilor.

Dar a proteja natura înseamnă și a ne recunoaște propria filiație și apartenența noastră la această natură care ne hrănește, ne vindecă și ne face să ne uimim în fața minunăților ei. Toate mecanismele noastre tehnologice și informatice, chiar și cele mai sofisticate, ar putea dispărea pe loc, fără a compromite într-o manieră decisivă supraviețuirea omenirii. Ar fi o criză teribilă, desigur, dar natura ar ajunge în final, probabil în anul celest, să remedieze această criză, încetul cu încetul. Căci prima și cea mai importantă dintre toate resursele este pământul și fructele sale. În schimb, dacă plantele ar dispărea, evident că și insectele și animalele ar dispărea, atunci am fi cu toții condamnați să dispărem, înfometați într-un timp scurt – în schimb dacă ne-ar dispărea banii din conturi personale, planeta ar avea doar de câștigat. Așadar, trebuie să apărăm și să iubim natura, deoarece *„Ceea ce contează cu adevărat la salvarea de la dispariție a condorilor și altor păsări de felul lor, nu este atât faptul că noi, oamenii, am avea nevoie de condori, ci ideea că trebuie să ne dezvoltăm calitățile umane, care ne sunt necesare pentru a salva păsările, deoarece chiar de aceste calități avem nevoie pentru a ne salva pe noi înșine!"*

III.7. MĂRI SI OCEANE: MAREA ALERTĂ

Imense, oceanele au părut întotdeauna a fi o sursă inepuizabilă de hrană, dar în ultimele decenii, acest mit a dispărut. Oceanele sunt bolnave, populația de pește se epuizează. Pescuitul excesiv, practicile dăunătoare, cererea tot mai mare pentru produsele din pește duc la

devastarea fundurilor oceanice, a coralilor și a echilibrelor între speciile marine. În fața acestor evidente dezastre, este timpul ca omenirea să reacționeze.

Știm cu toții că Pământul este acoperit de apă, dar noi nu vedem din această apă decât suprafața ei strălucitoare, care ascunde un univers viu, de o incredibilă diversitate. Adăpost al celor mai mari animale de pe planetă, balenele, dar în același timp și al virușilor și al dinoflagelatelor – organisme de mărimi microscopice, acest univers rivalizează în bogăție cu pădurile tropicale. Omul a știut să exploateze dintotdeauna mana cerească a bogăției oceanelor, încă din preistorie, de când, probabil aduna peștii, ce rămâneau pe plajă în urma mareelor.

Acestor gesturi inofensive le-a urmat, mai apoi, un alt tip de amestec în viața oceanului. În cursul istoriei sale de specie inteligentă, omul a vânat balenele și focile, a înființat crescătorii de pește, a așezat în oceane plase, undițe, vase de pescuit, încărcături de dinamită – tot atâtea activități care pustiesc oceanele de populațiile vii. **Omul a ucis animalele marine pentru grăsimea lor, pentru blană, pentru colții lungi ai morselor, dar, în special, pentru a se hrăni**, **scopul care justifică adesea masacrarea**.

Dacă nevoia de hrană părea o rațiune suficientă, imensitatea oceanelor și bogăția lor în produse comestibile lasă să se ghicească o productivitate infinită. Dacă o populație de balene, foci, sau rechini dispărea era de ajuns pentru pescari să se deplaseze într-o alta regiune, pentru a ataca altă populație, sau ca să-și arunce sorții ucigași asupra altei specii.

Multe dintre specii au părut mult timp a fi atât de prolifice, încât era greu de crezut că vreodată vor fi amenințate de intervenția umană. Totuși, în zilele noastre, vulnerabilitatea lor ne periclitează grav supraviețuirea. Încă folosite și în zilele noastre, plasele cu ochiuri sunt plasele coborâte în apă, ale căror ochiuri prind în capcană capul și corpul peștilor ce nimeresc în ele.

Folosite pentru pescuitul la suprafață, în ape de adâncime medie sau adânci, aceste plase pot fi fixate, sau lăsate să plutească (plase plutitoare).

Când japonezii au descoperit în jurul anului 1975 fibrele monofilante, au inventat cea mai distructivă tehnică de pescuit a tuturor timpurilor – enormele cantități de capturi accidentale le-a adus acestor plase faima de „bariere ale morții”, iar cum fiecare vas își putea desfășura plasele pe 60 de kilometri, în total sunt 60.000 de kilometri pe care sunt așezate în apă în fiecare noapte (adică, de o dată și jumătate circumferința Pământului).

Mai multe organizații ecologice, în special Earthtrust și Greenpeace au lansat campanii virulente împotriva acestei metode de pescuit, extrem de distructive, dar numai după ani întregi de scandaluri au fost luate inițiative pentru a stăvili acest flagel al oceanelor.

În 1989 cameramanul Sam LaBudde – angajat ca bucătar pe un vas de pescuit panamez a filmat pe ascuns plasele ridicate la bord pline cu pui de delfini morți (filmul a devenit atunci o armă prețioasă a arsenalului desfășurat, pentru a pune capăt folosirii plaselor plutitoare).

În 1990 FAO a anunțat că folosirea plaselor plutitoare a avut un efect mult mai devastator decât își putuseră imagina oamenii până atunci – între 315.000 și un milion de delfini mureau, în fiecare an, fără a mai vorbi de cei 20.000 care, în fiecare an, își aflau moartea în plasele pescuitorilor de ton. În ciuda rezoluției semnată și de SUA și de Japonia în 1991, pentru interzicerea folosirii plaselor plutitoare, Taiwan a continuat să folosească vase pe care le desfășura în largul coastelor africane, ocolind legea și abia în 1994 s-a hotărât să abandoneze această tehnică de pescuit.

Dezvoltarea crescătoriilor de pește în ultimii ani a apărut ca o soluție la chestiunea tot mai îngrijorătoare a pescuitului în exces, în loc să o remedieze.

Sunt numeroase specii, care sunt crescute în crescătorii intensive din lume: crap, somon, păstrăv, crevete, tilapia, peștele-lapte, peștele-pisică, langusta, stridiile, scoici uriașe sau alte specii, etc.; - cifrele de 10 milioane de tone declarate, acum 10 ani, de industria pescuitului, aproape ca s-au triplat în 2000, iar, în prezent, reprezintă mai mult de un sfert din consumul mondial de pește.

Dar speciile carnivore, precum somonul și crevetele (care nu reprezintă decât 5% ca pondere dintre produsele industriei, dar aproape a cincea parte ca valoare de piață), au nevoie de o hrană care le este, în general, furnizată sub formă de făină de pește uscat și măcinat. În acest caz, crescătoriile de pește contribuie la pescuitul în exces, căci peștii mici (ex. anșoa peruvian) sunt pescuiți aproape exclusiv pentru fabricarea acestei făini – astfel, pescarii prind peștii din ocean pentru a hrăni peștii carnivori din crescătorii.

Materia vie este prezentă în fiecare cm^3 al oceanelor Terrei, care totalizează în jur de 1.322 milioane km^3. Acest model de biodiversitate reunește o mulțime de organisme, de la cele microscopice (diatomeele), la cele mai mari, care au trăit vreodată pe planetă (balenele) și fiecare organism, care trăiește în ocean, este legat strâns de altele, printr-o rețea complexă de strategii alimentare și, nu totdeauna este adevărat că peștele mare îl înghite pe cel mic, în afară de rechini și orci (prădători prin excelență) toate animalele marine fiind amenințate de altele, la un moment dat sau altul, al vieții lor.

Adesea simplificat, arătând câteva specii mari, care se hrănesc cu specii mici, lanțul trofic este în realitate mult mai complex.

Exemplu, ciclul de viață al morunilor – fiecare femelă depune 2 milioane de ouă, care urcă lent la suprafață (pentru a se amesteca în plancton), ale căror larve sunt înconjurate de un înveliș vitelin din care se hrănesc, asemeni celorlalte animale, care vânează de fapt aceste larve.

În acest stadiu morunul este deja un prădător, care nu se poate hrăni, decât cu organisme planctonice mai mici decât el, gen larve de crevete, de crab și viermișori; de asemenea, morunul se poate hrăni cu minusculi paraziți, care trăiesc între tentaculele meduzei urzicătoare, fără a fi afectat de armele acesteia, iar după ciclul de 2 ani de viață, morunul începe să coboare spre fundul oceanului, fiind amenințat atunci de tot felul de prădători precum

rechinul sau morunul adult (caz în care prada și prădătorul aparțin aceleiași specii, cu condiția ca diferența de mărime să fie corespunzătoare).

Dacă supraviețuiește, morunul își petrece tot restul vieții pe fundul oceanului, hrănindu-se în principal cu scoici, dar gata oricând să înfulece orice mișcă în calea lui, sau orice stă nemișcat.

Morunii au o capacitate uimitoare de a înghiți obiecte neînsuflețite, precum cutii de conserve, bucăți de lemn, pietre, etc, la vârsta de 2 ani pot măsura 30 cm, la 3 ani 60 cm, iar la limita de vârstă de 40 ani, pot măsura 1,50 m – exemplare din ce în ce mai rar însă întâlnite, fiind devorați de prădători.

Pescuitul de morun in Atlanticul de Nord a bulversat întregul ecosistem, ca și funcționarea lanțului trofic. Prăzile, al căror număr ar fi fost ținut în frâu de prădători, proliferează în urma extincției acestora.

Dacă dispariția morunilor este un dezastru pentru pescuitori, în același timp este o catastrofă ecologică pentru sistemul din care face parte.

Abia acum începem să înțelegem modul în care sistemele naturale depind unele de altele: pescuitul excesiv al peștilor din oceane, masacrul lutrilor de mare, migrarea și extincția vițeilor de mare, nimicirea focilor, vânarea balenelor, înecarea albatroșilor prinși în plase, distrugerea recifurilor de corali – toate aceste intervenții umane sunt acte - manifeste de violență împotriva oceanelor lumii, care ne-au dat viață și care, de atât timp, ne hrănesc cu generozitate.

III.8. CLIMA VIITORULUI ... ÎNDOIELI ȘI CERTITUDINI

În zorii mileniului III, reperele noastre în spațiu au evoluat în mod considerabil: de acum înainte, câteva ore ne sunt suficiente pentru a face înconjurul Pământului. Totuși mentalitățile rămân rebele la schimbare. Conștientizarea situației schimbărilor climatice, în care omenirea este deja angajată în mod inexorabil, riscă să se întâmple cu întârziere și în mod brutal. Este urgent să acționăm cât încă mai avem timp.

Temperatura medie a suprafeței globului terestru încălzit de razele soarelui nu ar fi decât de -13^0C, dar datorită efectului de seră, s-au reunit condițiile pentru a asigura apariția vieții pe planetă. Moleculele, precum dioxidul de carbon(CO_2) sau apa prezentă în atmosferă captează o parte a radiației solare, ca și radiația reflectată înapoi de către sol și adaugă câteva grade în plus mediului înconjurător. Astfel, temperatura medie de 15^0C face ca apa să existe la suprafața globului sub formă de vapori lichizi sau solizi. Combustia de carburanți fosili emite un surplus de CO_2 în atmosferă, care îi mărește capacitatea de atragere, ca într-o capcană, a radiației.

De când se află omul pe Pământ a contribuit la modificarea mediului, practicând cultivarea pământului și creșterea vitelor, dar schimbările majore au intervenit din momentul în care a început să folosească drept sursă de energie combustibilii fosili – în doar câteva

zeci de ani condițiile climatice atingând valori, care le depășesc de departe pe cele deja existente în ultimele sute de milioane de ani, iar dereglările climatice, care rezultă, sunt departe de a fi controlate.

Studiul bulelor de aer întemnițate în ghețurile polare a relevat fluctuații ale concentrației de CO_2. În cursul ultimelor sute de mii de ani, acestea s-au ridicat în aproximativ10.000 de ani de la 189 de părți per milion (ppm), valoarea de acum 20.000 de ani în perioada de vârf a ultimei glaciațiuni, la 280 ppm, care era valoarea dinaintea începerii revoluției industriale la mijlocul sec. al XIX-lea. În prezent este mai mult de 360 ppm. Știm să măsurăm, cu mare precizie, concentrația de CO_2 atmosferic și aceasta face obiectul măsurătorilor efectuate, în mai multe părți ale globului, dar estimarea schimburilor de carbon între cele trei rezervoare - oceanul, atmosfera și biomasa continentală, precum și estimarea vitezei acestor schimburi, sunt adesea foarte delicate. Pentru o perioadă de timp dată, aceeași cantitate de atomi de carbon emiși sub formă de CO_2 de combustia carburanților fosili ar trebui să fie captată, dizolvată în apă, dar și asociată materiei organice și sedimentelor carbonate, care s-au format simultan.

Or, în atmosferă este eliberat mai mult carbon decât poate fi stocat – aceasta dovedește că procesele, jucând rolul de capcană, încă nu au fost toate identificate. Dacă toate țările ar respecta Protocolul de la Kyoto, dacă toate și-ar limita sau chiar și-ar diminua consumul de carburanți fosili, concentrația de CO_2 nu s-ar reduce instantaneu, chiar ar continua să crească timp de câțiva ani. Este posibil de asemenea ca dioxidul de carbon stocat în oceane, de mai multe sute de ani, să se elibereze, fenomen amplificat și mai tare de ridicarea temperaturilor.

Într-adevăr procesele naturale și antropice se operează la scări ale timpului foarte diferite, care se telescopează, începțoșând puțin viziunea viitorului.

Sursele de energie, pe care oamenii le-au exploatat, au fost lemnul, cărbunele și petrolul, materiale cărora le-au luat mai multe mii sau milioane de ani să se formeze, iar omului nu i-au trebuit decât câteva zeci de ani să decimeze o bună parte dintre aceste resurse. Doar pădurea este o sursă de energie regenerabilă la scară umană, rezervele de petrol, cărbune sau gaz sunt limitate și vom vedea probabil epuizarea acestor resurse, din prima jumătate a sec. XXI, fără a mai conta că există și alți factori responsabili de emisiile de gaze cu efect de seră: vaporii de apă, metanul, oxizii de azot și alte câteva gaze. Scepticii încă se mai îndoiesc de realitatea schimbărilor climatice viitoare, cu toate astea, evidențele se impun: ghețarii se topesc încontinuu, zăpezile de pe Kilimanjaro în curând nu vor mai fi decât un refren de cântecel popular, deja diminuându-și considerabil volumul, în scurt timp vor dispărea cu totul, asemenea ghețarilor tropicali din Anzi. Topirea ghețarilor de pe Himalaya este reala amenințare și se prevede că acest fenomen, deja în curs, va modifica, într-o manieră considerabilă, rețeaua hidrică asiatică. Ghețurile arctice își micșorează suprafața într-un ritm rapid, iar cele ale Antarcticii, care păreau la adăpost de încălzirea globală,

dau semne neliniștitoare de reducere a volumelor. Există și alte indicii indirecte, care ar trebui să ne alarmeze: unele specii de păsări migratoare și-au scurtat călătoriile, aflând în sudul Europei condiții de cuibărit suficient de blânde pentru a nu-și mai continua drumul până în sudul Africii; de la Pol la Ecuator, modul de viața al anumitor populații este afectat în mod direct; pescarii din Alaska observă cu neliniște solurile din jurul lor înmuindu-se sub efectul topirii pergelisolului, locuitorii din unele insule ale Pacificului, ale căror maluri se ridică doar la un metru sau doi deasupra nivelului mării, sunt constrânși să ceară adăpost pe insulele vecine. Exemplu, locuitorii de pe coastele Floridei au fost nevoiți să migreze spre interiorul continentului, în mai multe rânduri, în mai puțin de o lună, sub amenințarea ciclonului a cărei forță era proporțională cu temperatura apelor din Atlantic, încălzită în timpul întregii veri australe.

Cinci din ultimii zece ani au înregistrat cele mai mari temperaturi din ultimul mileniu – oamenii de știință au dobândit azi certitudinea că mărirea temperaturii, estimată global în jur de 0,6^0 C de la începutul secolului XX, este în mare parte provocată de activitatea umană. Totuși există un decalaj real între demersul științific și cel al lobby-urilor industriale. Primele își pun tot timpul sub semnul întrebării propriile concluzii si afișează o prudență, atât de manifestă, încât poate fi luată drept autocenzură, în timp ce marile industrii avansează cu siguranță argumente economice. Cu toate acestea, este necesar să evaluăm riscurile pe care le ridică actualmente contextul climatic și, eventual, să luăm măsuri, care nu vor putea decât să limiteze stricăciunile.

Pe măsură ce știința progresează, precizia și realismul simulărilor de evoluție a climatului se perfecționează mai mult, iar previziunile care decurg din mai multe modele sunt din ce în ce mai similare.

Ex: produsele sulfate de origine industrială, care se află răspândite în atmosferă, prezența lor antrenând o diminuare a temperaturilor la sol, astfel încât luarea în considerație a modelelor anilor 1990 a îngăduit o mai bună reproducere a actualei creșteri a temperaturii. Există multiple influențe pe care le pot exercita variațiile radiațiilor solare la suprafața Terrei. Fluctuațiile de iradiere, provocate de brutalele crize solare, care se traduc prin pete întunecate mai mult sau mai puțin vizibile la suprafața astrului, nu sunt suficiente pentru a justifica variațiile de temperatură,vorbind în termeni de cantitate de căldură primită. În special periodicitatea de 11 ani,binecunoscută ca fiind tipic solară, se regăsește în numeroase variațiuni climatologice, ea a fost pusă în evidență și în grote, ceea ce dovedește că influența iradiației nu poate fi o certitudine.

Aceste schimbări climatice, acționând la scări mici temporale, au fost socotite a fi neglijabile, în prezent, însă se pare că variațiile de temperaturi, anomaliile precipitațiilor s-au produs în cursul anilor și deceniilor precedente, cu o remarcabilă recurență.

Reconstituirea variațiilor climatice, într-un mod continuu, pe mai multe secole, este dificilă, doar studiile trecutului recent (ultimele secole) ne poate

permite să decriptăm slabele variații înregistrate și care sunt importante a fi cunoscute, pentru că sunt chiar cele care vor fi modificate de oameni.

Este necesar să aflăm un suport, în care cronologia să fie ușor de stabilit (ex. inelele de creștere care povestesc despre vârsta unui arbore), să găsim semnele sensibile la condițiile climatice, gen: grosimea cenușii de lemn, densitatea ei, variind funcție de temperatură sau precipitații locale, - ulterior adunând și comparând informațiile provenite de la numeroși arbori fără a-i sacrifica și îndepărtând din sfera observației efectele proprii fiziologiei vegetalului, oamenii de știință obțin reconstituiri locale precise pe toate continentele. O observație echivalentă este efectuată asupra coralilor, relevând fluctuațiile de temperaturi și salinitate ale oceanelor tropicale.

Este necesar să luăm în considerare reacțiile care se pot anula, dar se și pot cumula.

Când există un cumul al efectelor, se poate vorbi despre fenomenul de retroacțiune pozitivă: mărirea temperaturilor antrenează topirea zăpezilor și a gheților, iar pământul, astfel dezgolit, absoarbe radiația solară, în loc să o trimită înapoi în atmosferă, ceea ce nu face decât să consolideze efectul de seră.

Dacă dimpotrivă, mărirea temperaturii provoacă transformarea unui câmp acoperit de vegetație într-un deșert, care va contribui la mărirea radiației, aceasta va antrena o diminuare a temperaturii și atunci vorbim de retroacțiune negativă. Unul dintre efectele majore ale predicțiilor astfel obținute, rămâne lipsa de precizie spațială:sistemul climatic astfel reprodus interesează totalitatea globului, care este divizat în unități de suprafață alcătuite în linii foarte mari.

Previziunile cu caracter mai regional fac apel la modele de „nouă generație”, având o grilă mai redusă.

Climatologii sunt realiști și au avut certitudinea că mecanismele susceptibile de a modifica climatul nu sunt toate identificate.

Exemplu, rolul complex al norilor, care se pot comporta în același timp ca o sursă de căldură, absorbind și emițând radiații de mare lungime de undă, sau ca o sursa de pierdere de căldură, absorbind radiațiile solare – rămâne încă de elucidat.

Cu toate astea, dacă vom compara diferențele de estimare a temperaturilor prevăzute pentru secolul următor, obținute prin diverse moduri de simulare climatică, toate tendințele sunt identice, multiplele estimări efectuate cu ajutorul modelelor, atât de diferite între ele, regăsindu-se toate într-o paletă de ordinul 1 la 2° C.

Pentru a prevedea condițiile climatice, în care vor trăi generațiile viitoare, este necesar să luăm în considerare diversele opțiuni, care privesc evoluția societății, precum fluctuația de populație și mai ales, fluctuațiile de evoluție economică, alegerea surselor de energie.

Remarcăm atunci că diferențele de temperatură de 1,5 la $4,5^{0}$C, care rezultă din variația acestor alegeri, antrenează o incertitudine mai importantă decât aceea datorată simplei considerări a factorilor climatici înșiși.

În cursul anilor trecuți, omul, în numele progresului și al profitului, și-a pus la lucru inteligența și creativitatea pentru a elabora o lume nouă, fără a fi conștient că își punea în pericol propria supraviețuire.

Va ști el, de acum înainte, să reinventeze funcționarea unei societăți, care să respecte mai mult ceea ce o înconjoară?

III.9. REINVENTAREA ENERGIILOR LUMII

În timp ce resursele de petrol, de gaz sau de cărbune sunt pe sfârșite, energiile regenerabile, deși încă sunt confidențiale la nivel mondial, cunosc creșteri spectaculoase în țările care au făcut din ele o prioritate politică.

Se profilează o nouă mutație energetică, motivată atât de rarefierea combustibililor fosili și de impactul lor asupra climei, cât și de emergența noilor țări pe scena energiilor. Este deja un proces în curs, cu țări-pilot și cu cele care au rămas deja în întârziere.

În cursul ultimului secol, petrolul și alți combustibili fosili au furnizat energia necesară construirii societăților moderne și funcționării economiilor mondiale pe care le cunoaștem. Dar aceiași combustibili, care au participat la crearea lumii din zilele noastre, sunt astăzi cauza declinului său. De la prețurile petrolului și gazului care urcă vertiginos, anunțând un vârf al producției de petrol iminent la nivel mondial, la cele 25 miliarde de tone de dioxid de carbon eliberate în atmosferă în fiecare an, amenințând grav clima planetei, sistemul nostru energetic pune de acum înainte în pericol securitatea internațională.

Mutațiile sunt rare în domeniul energiei – ultima mutație importantă a avut loc acum o sută de ani, când electricitatea si produsele petroliere au înlocuit cărbunele, lemnul și energia animală - care, până în sec. XX au fost formele predominante de energie folosite de către oameni. Această schimbare a fost activată de o serie de factori economici, sociali și tehnologici, iar astăzi ni se prezintă o configurație identică.

Sistemul energetic mondial cunoaște un impas, care ar putea să ducă la o transformare radicală în deceniile viitoare, garantând fiecăruia dintre noi un viitor energetic mai curat, mai economic, mai sigur, exploatând resursele imense de energie regenerabilă ale Pământului.

De la un capăt la altul al planetei, consumul de energie crește într-un ritm nebunesc de accelerat.

La nivel economic, intensitatea energetică – raportul între consumul de energie și PIB scade din ce în ce mai mult: în cursul ultimelor decenii energia a fost folosită în mod mai eficient, totuși, în ciuda acestor progrese încurajatoare, consumul de energie este întotdeauna în creștere, în toate sectoarele economice, de la construcții până la transporturi – acesta fiind principalul consumator de petrol din lume, atât în termeni de cadență, cât și de cantitate.

Nu pare deloc surprinzător faptul că se mărește consumul în țările subdezvoltate, în care majoritatea consumatorilor nu au condus niciodată mașina, nu au folosit aerul condiționat, nu au gătit, folosind altă sursă decât lemnul sau dejecțiile animale. Creșterea continuă a consumului energetic în numeroase țări deja industrializate este și mai surprinzătoare, dar trebuie să ținem seama că oamenii conduc vehicule din ce în ce mai mari, construiesc case din ce în ce mai mari și cumpără tot mai multă aparatură menajeră.

Această progresie regulată a consumului de energie nu este viabilă, pentru mai multe rațiuni demne de luat în considerare: în primul rând combustibilii fosili, mai ales petrolul sunt prezenți în sol în cantități insuficiente, pentru a răspunde cererii care a continuat să crească neîncetat în ultimii o sută de ani; cam jumătate din cantitatea de petrol aflată în măruntaiele pământului a fost extrasă, economiile mondiale consumând petrol într-un ritm mai rapid decât descoperirea noilor rezerve, iar producția s-a stabilizat sau a scăzut în cazul a 33 din 48 de principale națiuni producătoare.

În cursul următorului deceniu, producția mondială de petrol ar putea să-și atingă pragul maxim înainte de a începe să dea primele semne de declin, iar această amenințare survine în momentul în care țări precum China sau India, cu mai mult de un miliard de indivizi, sunt pe punctul de a aborda etapele de dezvoltare economică, ce necesită foarte multă energie, adoptând elementele confortului modern (încălzirea centrală, aerul condiționat, refrigerarea și transporturile motorizate). Dar combustibilii fosili nu numai că sunt insuficienți pentru a răspunde la nevoile crescânde de energie prevăzute pentru acest secol, ele impun de asemenea costuri inacceptabile generațiilor următoare la diferite niveluri (economie, sănătate, societate și securitate).

Schimbarea climatică este cea mai importantă și mai alarmantă dintre riscurile iminente. Creșterea nivelului de dioxid de carbon din atmosferă și riscurile consecutive ale unei schimbări climatice bruște suscită de acum înainte atenția tuturor, de la constructorii, care întocmesc planurile urbane, până la cei care elaborează strategiile. Iar mărturiile se acumulează – mărturii conform cărora încălzirea planetei afectează de acum oamenii, speciile vegetale și animale din întreaga lume – incidente care se manifestă într-un ritm mai rapid decât prevăzuseră specialiștii în modele climatice. Schimbarea climatică este responsabilă de cele 160.000 decese care se întâmplă în fiecare an, în lume. Numeroase specii s-au deplasat către nord sau spre altitudini mai ridicate, în urma încălzirii globale a climei planetei, care are drept consecință topirea ghețarilor și ridicarea nivelului mării de la un capăt la altul al Pământului.

În cursul următorilor o sută de ani, efectele încălzirii climatice ar putea afecta și perturba practic toate ecosistemele planetei, provocând inundații și secete mai frecvente și mai severe, afectând resursele alimentare, accelerând transmiterea maladiilor infecțioase.

Relativa stabilitate a climatului în decursul ultimelor milenii a făcut posibilă evoluția civilizației umane – stabilitate neobișnuită în cursul altor ere

geologice și care este, de acum înainte, în pericol, mai ales din motivul exploatării combustibililor fosili pentru producția și consumul de energie. De aceea, din ce în ce mai mulți conducători de guverne din toată lumea sunt conștienți de aceste riscuri, schimbarea climatică fiind, conform spuselor lui David King consilier științific șef al guvernului britanic: ***„problema cea mai gravă, căreia trebuie să-i facem față de acum înainte, mai gravă chiar decât amenințarea terorismului”.***

Deținătorii resurselor de combustibili fosili tind să ignore aceste rate de creștere rapidă a ceea ce ei consideră industrii de o importanță neglijabilă, totuși rate de creștere atât de ridicate ar putea foarte rapid să propulseze o nouă industrie, de la un rol insignifiant la acela de lider al pieței, bulversând echilibrul forțelor aflate în joc.

Cele opt țări lider au demonstrat că este posibilă crearea rapidă a piețelor dinamice pentru energiile reînnoibile, legi care vizează promovarea acestor energii, fiind introduse în permanență în țările din lumea întreagă.

La începutul anului 2005, China a adoptat o lege decisivă, destinată să favorizeze dezvoltarea și folosirea energiilor regenerabile pentru producția de electricitate și de combustibili destinați încălzirii și transporturilor, obiectivul țintă fiind satisfacerea cu energie regenerabilă a unui procent de 17% dintre necesitățile energetice ale națiunii prevăzute până în anul 2020. Mulți dintre experți sunt optimiști în această privință, iar dacă națiunea chineză va avea succes în ceea ce și-a propus, tehnologiile ieftine legate de energiile regenerabile, provenite din uzinele chineze, ar putea schimba lumea.

Pentru ca energiile regenerabile să contribuie pe deplin la dezvoltarea economiei, la crearea a noi locuri de muncă, la reducerea dependenței față de combustibilii fosili, la ameliorarea sănătății populației umane, la limitarea emisiilor toxice de gaze cu efect de seră, va fi esențial ca oamenii să perfecționeze eficacitatea tehnologiilor, să le micșoreze costurile, să dezvolte industrii mature pentru a fabrica, a instala și a întreține sistemele de energie regenerabilă.

Obiectivul trebuie să fie acela de a stabili condițiile necesare funcționării industriilor durabile și rentabile, care, la rândul lor, vor mări capacitatea energiilor reînnoibile și le vor mări producția, diminuând astfel, costurile.

Angajamente, pe termen lung, ale sistemelor de guvernare ale tuturor țărilor sunt indispensabile acestui scop, ca și politicile ce creează piețele și asigură avantaje satisfăcătoare pentru a recompensa eforturile celor care investesc în acest sector.

Existența unor piețe coerente și sigure permite dezvoltarea întreprinderilor mici și medii, care se află la originea principalelor inovații tehnologice și în afară de ”curba mondială de inițiere”, care diminuează costurile tehnologice la nivel internațional, țările, care dispun de piețe solide, durabile pentru energiile regenerabile, ajung să obțină și ele „curbe naționale de inițiere”, acestea fac să scadă costurile domestice mai mult și mai rapid pe măsură ce națiunile dezvoltă industrii pentru a fabrica, a instala și a întreține

sisteme de energie de acest gen, utilizând mâna de lucru și echipamentele locale.

Astfel, țările, care nu au încă industrii importante, se pot aștepta la reduceri de preț impresionante în cursul primilor ani de după adoptarea unor politici eficiente.

Într-o bună zi, istoricii vor considera cele trei secole de exploatare a combustibililor fosili ca pe o perioadă importantă, dar scurtă și tranzitorie, a istoriei omenirii – o perioadă de dezvoltare tehnologică, socială și economică ce va fi jucat un rol de tranziție între epoca întunericului și aceea a formelor de energie curate și abundente.

Cu cât economiile vor efectua trecerea către energiile regenerabile, cu atât va fi mai bine. Dacă va exista o voință politică de schimbare și de măsuri țintite să vizeze o creștere durabilă și bine structurată, această tranziție ar putea să se producă mult mai rapid decât cred majoritatea oamenilor.

Dacă o tranziție spre energiile regenerabile necesită importante investiții, anumite estimări indică faptul că investițiile necesare pe o perioadă de zece ani, pentru a face energiile regenerabile competitive în două decenii pe plan mondial, ar fi mult inferioare costurilor economice ale unei simple creșteri cu 10% a prețului petrolului.

Așa cum Statele Unite ale Americii au dominat economia petrolului, în cursul secolului trecut, țările, care investesc la timp în tehnologiile de producere a energiilor regenerabile, vor fi cele mai în măsură să recolteze câștigurile economice ale acestui nou sector aflat în creștere rapidă.

În prezent, o mare parte a țărilor lumii rămân închise într-un sistem al energiilor fosile, care este moștenirea unor politici din trecut și a unor anumite decizii de investiții - ruperea de aceste tradiții nu va fi deloc ușoară, dar, ceea ce este încurajator, este faptul că mai multe țări demonstrează deja că această mutație este pur și simplu posibilă și că se poate produce rapid, atunci când sunt adoptate politici guvernamentale ambițioase, coerente și orientate spre viitor, politici care vizează crearea unor piețe solide pentru energiile reînnoibile și propulsarea lor la rangul de energii dominante.

III.10. DEZVOLTAREA DURABILĂ

Necesitățile de hrană, energie și produse de consum urmează mărirea constantă a populației terestre. Presiunea asupra ecosistemelor, datorată modurilor actuale de producție și de consum, pune în pericol serviciile ecologice, care fac posibilă o mare parte a acestui consum.

Țările industrializate poartă responsabilitatea faptului că au o influență nefastă asupra mediului, dar țările în tranziție riscă să le imite.

Orientarea către o dezvoltare durabilă necesită schimbări, atât în relațiile și în instituțiile internaționale, cât și în responsabilitățile individuale.

Statelor, colectivităților locale, întreprinderilor le revin noi sarcini și noi responsabilități, și în consecință, la capătul lanțului, cetățenilor consumatori.

Aceasta viziune globală a marcat spiritele.

Dar a trece de la conștientizare la punerea în practică a unor soluții, necesită o abordare mai fină și mai precisă. Viziunea pe care o aducem aici se situează la o scară ce permite perceperea varietății peisajelor, diversitatea formelor, în care sunt percepute nediferențiat, acțiunea omului și aceea a naturii, și mai ales, presiunea umană omniprezentă, care pune în pericol echilibrele biosferei. În anii 1970 omenirea era preocupată de poluarea generată de un mic număr de instalații industriale, care nu aveau decât impacte locale. În anii 1980, când continente întregi au fost afectate de ploile acide sau de radioactivitatea provocată de catastrofa de la Cernobîl – în sfârșit, protejarea stratului de ozon și lupta împotriva schimbărilor climatice au deplasat miza mediului la nivel mondial. În mod paradoxal, această mondializare a mediului este însoțită de punerea în cauză a poluărilor de mai mică intensitate, ale căror efecte se dovedesc la fel de grave la nivel local, ca și la nivel global, și care se vor face simțite din ce în ce mai tare, afectând pe termen lung generațiile viitoare. Agricultura productivistă pune în pericol calitatea apei și a echilibrelor biologice.

Circulația automobilelor degradează calitatea aerului și contribuie la efectul de seră. Locuitorii planetei produc tone de deșeuri anual. În momentul, în care reușim să identificăm mai bine sursele de poluare, ajungem să realizăm pe deplin dependența omenirii de modul său de viață actual. Evaluarea Ecosistemelor Mileniului (EM), efectuată de mai mult de 1.300 experți, a recunoscut valoarea intrisecă a biodiversității și a ecosistemelor, demonstrând importanța serviciilor acestora pentru creșterea bunăstării oamenilor și pentru reducerea sărăciei.

Aceste servicii ecologice pot fi clasate în patru categorii.

Serviciile calificate drept autoîntreținere asigură funcțiunile de bază ale sistemelor, de care depinde tot restul:ciclul nutrițional, constituția solurilor și producția primară a vegetalelor.

Serviciile de prelevare alimentează direct consumul uman: hrană, apă dulce, lemn și fibre de combustibil.

Serviciile de reglare acționează la nivelul climatului, al apelor și al maladiilor, ca și al epurării apelor.

Serviciile culturale țin de estetică, de spiritual, de educație sau de agrement.

Dintre cele 24 de servicii evaluate, 15-adică mai mult de 60% sunt degradate sau utilizate într-un mod non-durabil; prelungirea practicilor actuale și generalizarea modului de trai occidental în țările în curs de dezvoltare vor accentua degradarea, în cursul următorilor ani. Or, cei mai defavorizați dintre oameni depind cel mai mult de serviciile pe care le poate aduce ecosistemul.

Mediul nu este, așadar, un lux, ci este baza dezvoltării. Mediul nu va fi viabil pe termen lung, decât dacă vor fi implementate o serie de politici noi și ambițioase.

Suprafața productivă din punct de vedere biologic – aceea a ecosistemelor care furnizează servicii ecologice **se măsoară printr-un**

indicator numit amprentă biometrică, indicator ce crește într-un ritm de 2,5% anual într-o lume a cărei suprafața este, bineînțeles, limitată. Această creștere se face în detrimentul speciilor naturale, care asigură reproducerea vieții și a echilibrelor naturale. După părerea anumitor experți, pragul de tolerabilitate (adică o limită de 2,1 ha/persoană) ar fi fost depășit încă din 1970.

În prezent, din pricina creșterii populației, acest prag este de 1,9 ha pe locuitor. Or, un american mediu utilizează o suprafață de șase ori mai mare, un european de trei ori, în timp ce majoritatea popoarelor de pe planetă sunt încă mult sub acest prag – însă aspirațiile lor spre dezvoltarea planetei le-ar duce spre depășirea acestui prag, dacă ar adopta tipul de dezvoltare occidental.

De aceea Adunarea Generala a Națiunilor Unite din 1997 recomanda **o utilizare mai rațională, și, în special, mai eficientă a resurselor naturale.** Acest obiectiv **nu poate fi atins decât printr-o evoluție profundă a tehnologiilor și organizării sociale, iar pentru aceasta ar trebui să se separe creșterea economică de consumarea resurselor**.

Nu este vorba de a constrânge și a diminua bunăstarea, ci de a găsi alte căi ce permit o producție mai bună și o folosire mai rațională a resurselor, care sunt în cantități limitate. Acest diagnostic a dus la **propunerea unui nou mod de dezvoltare – dezvoltarea durabilă, care se bazează în același timp pe echitatea socială, pe dezvoltarea economică și pe apărarea mediului și a resurselor sale.**

Dacă majoritatea elementelor acestei atitudini de conștientizare fuseseră deja formulate în anii ’70**, sintagma dezvoltare durabilă (sustenable developement) și-a câștigat statutul politic în 1987, în raportul Comisiei Mondiale pentru Mediu și Dezvoltare** prezidată de doamna Brundtland**.**

Este vorba, mai precis, de **asigurarea nevoilor fundamentale ale ființelor umane, în special ale celor mai defavorizate și de conștientizarea modului în care tehnicile si organizarea noastră socială limitează capacitatea mediului de a răspunde la necesitățile actuale și la cele pe care le va aduce viitorul.**

Dezvoltarea durabilă a fost înscrisă în textele internaționale începând cu Conferința de la Rio(1992): ***„Ființele umane sunt în centrul preocupărilor relative la dezvoltarea durabilă. Au dreptul la o viață sănătoasă și productivă în deplină armonie cu natura.”***

Acest principiu duce la considerarea însăși a fundamentelor contractului social și la promovarea unei noi cetățenii, în care fiecare locuitor al planetei să aibă drepturi și obligații egale față de biosferă. Dar consensul care pare a exista în privința dezvoltării durabile se bazează adesea pe necunoașterea amplorii schimbărilor necesare și ale constrângerilor care vor apărea. **Consensul generalizat asupra dezvoltării durabile ascunde multe ambiguități și interese contradictorii. Prima dintre aceste contradicții pune în opoziție generalitățile prezente față de cele viitoare,**

cele care vor primi ca moștenire problemele legate de epuizarea actuală a rezervelor de petrol, a zăcămintelor de metale, de acumularea substanțelor poluante în atmosferă și de distrugerea anumitor ecosisteme.

Aceasta trimite la noțiunea însăși de progres, din moment ce soarta generațiilor următoare riscă să fie mai puțin favorabilă decât aceea a generațiilor prezente.

A doua contradicție este cea care îi opune pe săraci bogaților.

A treia opune ființele umane, pe de o parte, și natura și celelalte ființe vii, pe de alta.

La nivel internațional, instituțiile se sprijină pe două principii enumerate la Rio: suveranitatea statelor și responsabilitatea particulară a țărilor industrializate, care pledează pentru stabilirea relațiilor multilaterale întemeiate pe negociere și cooperare. Nicio convenție internațională, chiar negociată sub egida Națiunilor Unite, nu poate să se impună decât țărilor care acceptă să o ratifice. Astfel, Statele Unite ale Americii, deși au semnat convenția-cadru a schimbărilor climatice din 1992, nu au ratificat Protocolul de la Kyoto din 1997 și deci, nu au nicio constrângere de respectare a angajamentelor lor în cadrul Organizației Națiunilor Unite a Mediului (ONUE), care să poată implementa măsurile sociale și privind protecția mediului, impunându-se în raport cu Organizația Mondială a Comerțului, când acest lucru este primordial de necesar.

Când se iau în considerare strategiile adoptate, adesea sunt programe sectoriale și rare sunt cele care iau în considerare schimbarea traiectoriei de la dezvoltare comandate de sus în jos. Aceste inițiative necesare, dar realizate în contratimp de sus în jos, vor rămâne fără efect, dacă investitorii și consumatorii, la rândul lor, nu vor adopta **comportamente mai etice de jos în sus** orientându-se către produse și întreprinderi, care se înscriu realmente în perspectivele dezvoltării durabile.

Organizația internațională a normalizării (ISO) a lansat în martie 2005 lucrări permițând definirea în termen de trei ani de acum înainte, a unor linii directoare asupra responsabilității societății și asupra dezvoltării durabile – însă tot cu banul bancar profitor exclusiv băncilor.

Nu este bine să vedem aceste probleme numai sub aspectul unor constrângeri, dezvoltarea durabilă oferind o mulțime de oportunități economice și industriale: eco-industriile, industriile mediului, formează în prezent un întreg sector economic bazat pe o concepție ecologică a produselor și a serviciilor, care privilegiază diminuarea poluării și o folosire rațională a resurselor, o concepție gândită pe ansamblul ciclului de viața al produselor, de când se află în stadiul de materie primă până la faza în care ajung la deșeuri.

Anumite producții întemeiate pe resursele locale și un anumit mod de viață ancorat în cultura locală, precum produsele de provincie specifice unei anumite zone, sau un turism de bună calitate, **permit reconcilierea dezvoltării cu mediul.**

Acesta este obiectivul dezvoltării durabile: acela de a păstra și de a proteja patrimoniul existent, în același timp valorificând și exploatând diversitatea. La urma urmei cheia se află în mâinile fiecăruia dintre noi.

Noi toți trebuie să regăsim o coerență între diversele noastre aspirații ecologice, sociale și economico-financiare.

Ființa umană trebuie să-și întărească legăturile cu natura. Cetățeanul trebuie să poată fi sensibilizat, informat și să participe real și pragmatic la deciziile, care îl angajează într-o direcție sau în alta.

Dar incoerențele aspirațiilor noastre, această aparentă schizofrenie, oare nu vin din conformația creierului nostru, compus din emisfera stângă – regiunea gândirii logice și a abstracțiunilor și emisfera dreaptă, care este responsabilă cu gândirea concretă și cu gândirea în imagini?

Succesul omenirii s-ar întemeia pe dominația creierului stâng, dar acest succes își poartă în el propriile limite, când abstracțiunile și ideologiile se dezvoltă în detrimentul percepției problemelor concrete.

Ne dorim ca imaginile cuprinse aici, care se adresează emisferei drepte a creierului nostru, să poată exprima această reechilibrare necesară supraviețuirii omenirii, iar **secolul XXI să fie un secol al ecocetățeniei, în care să se sfârșească violența față de natură și fața de om, datorită unei priviri noi, pline de toleranță și de înțelegere, pe care toți indivizii aparținând speciei noastre, s-o poarte asupra Celuilalt.**

- extras din lucrarea „Pământul văzut din cer ” autor Y.A.Bertrand
Căruia țin să-i foarte mulțumesc în numele
BANULUI FISCALIZAT și CREDITULUI SOCIAL FISCALIZAT,
singurele în măsură să rezolve problemele viitorului

PROGRAMUL României și Uniunii Europene de guvernare a crizelor va trebui sa aibă în vedere *cele trei mari probleme ale omenirii care sunt și cele trei mari probleme ale crizei:*

1. **Suprapopularea planetei** cu cele 7.000.000.000 suflete/2011;
2. **Supraguvernarea prădalnică** din punctul de vedere ideologic și economico – financiar;
3. **Suprasarcina energetică** a PLANETEI cu consecințele ei nefaste asupra umanității și mediului înconjurător.

Nu putem guverna și detrona crizele economico-financiare:

Fără o “revoluție pașnică ideologică” de înlocuire a politrucilor, exclusiv cu tehnocrați - și nu autocrați, din toate domeniile vieții economico-sociale și politice;

Fără o revoluție monetară și fiscală – care să redea statelor 100% monopolul taxării circulației mărfurilor și producției, prin intermediul

banilor naționali fiscalizați, sau intermediul EURO-IPOTECII FISCALE concept nou, destinat circulației mărfurilor, gestionat exclusiv de stat.

Fără un program amplu de ocupare a forței de muncă în noua și moderna infrastructură a planetei, ce va începe cu infrastructura, auto-străzi și drumuri agricole și silvice, cu irigarea modernă și reîmpă-durirea tuturor terenurilor agricole degradabile și se va încheia cu proiecte de mini și mega-parcări în parcuri verzi din centrele urbane.

Eu, autorul acestei modeste lucrări, definesc banul bancar actual ca prim "perpetuum mobile al omenirii – care, fără să consume și să se consume, se rotește neîncetat, lună de lună și an de an cu o dobândă de 6-12% nu în folosul statului, ci al băncii și al cartelului celui ce protejează jocul bancar și a inventat roata (scuze, rata) dobânzii".Lăsând gluma la o parte, banul, în ansamblu, se dorește a fi un (lubrifiant) etalon al circulației mărfurilor la valoarea lor de piață, dar și o garanție a solvabilității cumpărătorilor.

Deși deține monopolul în piață, s-a dovedit doar că este un rău necesar, atât ca etalon, cât și ca garant de solvabilitate – el însuși fiind factorul de instabilitate și inflație. Cu toate astea, numai datorită lipsei de concurență a fost și este posibil ca un astfel de etalon de circulație valorică a mărfurilor să se vândă legal, de o mie de ori mai scump decât propriul preț de cost, indiferent că sunt monezi metalice, bancnote de hârtie sau bani electronici. Astfel, a fost creată o industrie pe placul profitului și a fost distrus habitatul ecosistemului planetar, pentru a cărui refacere va trebui ca omenirea să renunțe la privilegiul banului bancar și al profitului de dragul industriei și profitului.

CAPITOLUL IV

NEOCOMUNISMUL înlocuiește economia subterană cu ECO – IDEOLOGIA și ECO-FINANCIA pentru a obține la suprafață ECO - ECONOMIA

De ce este nevoie de noul concept, după ce capitalismul a biruit comunismul? Pentru că ne-am săturat de politicieni și de schemele lor financiar - bancare, dar mai ales de isteria crizelor capitaliste și nu am dori în viitor, un capitalism recucerit de comunism.

(soluțiile vor fi prezentate în partea a II-a)

Pe scurt,

Odată demascat mecanismul, noi, contribuabilii păcăliți de sistem, patroni și proletari ne vom face singuri dreptate pașnic, vom proceda la concurența legilor politice, ne vom organiza în O.N.G-*uri* independente pe modelul partidelor și vom alege exclusiv independenți tehnocrați, cu ei vom demola piramida politică și financiară supracentralizată:

- Anti-pluripartitism clientelar – prin introducerea votului la purtător;

- Anti-credit bancar virtual clientelar – prin introducerea creditului social fiscalizat;

- Anti-dobândă preferențială clientelară – prin introducerea banului fiscalizat cu 3% dobândă-taxă ce include și toate taxele imobiliare.

Noua sursă a banilor fiscalizați va fi creditul social fiscalizat ce aparține statului colector de taxe și impozite, singurul abilitat să ne gireze din punct de vedere legislativ.

În mod sigur, explicațiile subsemnatului vor fi dur atacate de media binecuvântată cu mai multă sau mai puțină publicitate din partea corifeilor (clientelari).

De aceea, voi căuta să mă repet și să vin cu cele mai elementare argumente reluate din istoria financiară a lumii capitaliste occidentale, tocmai pentru a-i face pe cei mulți și păcăliți de sistem să înțeleagă cum zi de zi, minut de minut, suntem furați de banii virtuali și dobânzile, ce, prin fals și uz de fals. au fost legalizate de mafia politică.

IV.1. PIEDICI ÎN CALEA SOLUȚIONĂRII CRIZEI MONDIALE

1. SUPRAPOPULAREA PLANETEI - În anul 2011 planeta noastră a depășit 7.000.000.000 de suflete, urmare a spiritului religios și politicilor egoiste de creștere a natalității, de dragul menținerii unei piețe de consum într-o continuă creștere. Dacă până în 2011 problema numărul unu a omenirii era energia, de acum problema numărul unu este suprapopularea planetei cu omul, care, în scurta sa istorie a devenit pericolul numărul unu și microbul de bază al acesteia.

Nu este exclus ca în legile necunoscute ale naturii să existe cereri de anticorpi naturali împotriva microbului uman - devenit nesățios și insuportabil în judecata firească a regnului animal și vegetal, de care atât de mult omul s-a desprins, pierzându-și locul și menirea în raporturile sale cu mama natură, punând capăt definitiv selecției naturale în privința speciei umane.

2. SUPRAGUVERNAREA națiunilor planetei prin intermediul dependențelor financiare croite și împărțite cartelurilor bancare – ce, de la 7.000.000.000 de suflete, au concentrat controlul și avuția financiară la primii șapte bogați ai lumii – iar acum, noua uniune bancară de pe lângă Banca Centrală a Europei nu este decât unul dintre exemplele supraguvernării prădalnice, nicidecum o soluție de rezolvare a crizei economico - financiare. Astfel de politici ale crizelor au condus și conduc fluxul și refluxul financiar pe întreg mapamondul, stabilesc prețurile de monopol ale principalelor materii prime și ale produselor de bază ale planetei; ei, bogații planetei cu elita politică, sunt cei care, conștient sau inconștient, produc crizele și inflația, ei au inventat mirajul banului și au întreținut bula speculativă ademenitoare, care a sufocat în cele din urmă economia reală, producătoare de bunuri materiale.

Prin angajarea celor mai buni specialiști, olimpici am putea spune, în materie de manipulare, diversiune ideologică și economico-financiară, ei importă și exportă sărăcia de la o țară la alta, ori de câte ori doresc să o facă.

Ei se îmbogățesc și națiunile sărăcesc; ei, cu banii de hârtie și cu produsele lor sofisticate ale derivatelor financiare, pe care nu toate economiile țărilor sărace le pot percepe la timp – idem periferia marilor imperii.

3. SUPRASARCINA ENERGETICĂ a economiei planetare cu forța ei distrugătoare și mare producătoare de dioxid de carbon, ș.a. dăunătoare mediului înconjurător, cu repercusiuni iremediabile privind topirea ghețarilor, perforarea stratului de ozon al planetei PĂMÂNT și multe altele.

Cam 200 de ani i-au trebuit omului să devină robotul propriei creații, să pună cadastru pe planetă și să o grănițuiască după limbă și după cum i-a mai trecut prin minte. A reușit să scormonească în măruntaiele planetei și să scoată la suprafață sedimentele de miliarde de ani, pe care apoi să le ardă într-un timp record – fără a fi calculat consecințele și repercusiunile asupra urmașilor – urmași ce, sigur ne vor judeca pentru prostia și nepriceperea de care am dat dovadă, acceptând să le lăsăm moștenire “o planetă stearpă”, plină de bănci și bani fără de valoare în conturi, *designeri,* ce ne schimbă moda din șase în șase luni, și arhitecți, din ce în ce mai creativi ai orașelor de sticlă, fără să se mai cunoască faptul că pe acolo erau păduri, ape și oameni, care trăiau în armonie cu natura.

Omul mileniului III va trebui să adopte o nouă formă de comportament social, individual și global pentru a se putea și el treptat, treptat, reintegra

selecției naturale și invers, natura să fie ajutată și protejată pentru hrana celor șapte miliarde de suflete**.** Faza prădalnică a manipulării intelectului uman – venită din partea familiei, școlii, bisericii, politicului și guvernanților trebuie să înceteze și adevărul, cu toate legile naturale ale planetei și ale evoluției umane, să triumfe în mintea și în conștiința umană. Avem nevoie de un nou gust și o nouă modă a trăirii fericirii.

Politica prolifică și avară s-a dovedit a fi păgubitoare planetei, în ansamblu, speciei umane, în particular.

Toate bogățiile materiale și spirituale au ținut mai mult de partea misoginǎ a umanității, decât evoluția speciei ca atare.

Nu este exclus ca în următorii 500 de ani să dispărem ca specie,tocmai din cauza civilizației, confortului, viciului și cip-*ului* spiritual.

Alternativa guvernării crizelor presupune să preluăm tot ceea ce s-a realizat, bun din punct de vedere politic, tehnologic, informatic și spiritual, mai puțin învățăturile și tehnicile dăunătoare planetei, care vor fi așezate pe raftul cu "greșelile umanității". Societății umane contemporane îi lipsește un barometru calibrat din punct de vedere ideologic și social, îndeosebi pe domeniul reprezentativității valorilor sociale acumulate, indiferent că acestea sunt sau nu de natură umană, spirituală, sau materială.

Actualul sistem ideologic de promovare a valorilor este perimat, nefuncțional, supracentralizat; autoadministrarea, autoguvernarea la nivel local și de circumscripție sunt inexistente, idem pârghiile aferente microguvernării economiei sociale de piață.

Căile de soluționare:

1. **O scară a valorilor adevărate în domeniul promovării valorilor umane și spirituale acumulate** are nevoie de o construcție nouă, simplistă, bazată pe votul la purtător, în cunoștință de cauză, a consilierului de circumscripție, arondisment, raion, ș.a.m.d. – votarea atât ca om, cât și ca pregătire, dar mai ales pentru ceea ce el a făcut pentru sine și pentru semeni, până la data depunerii candidaturii. Apoi el, "patronul public" – inteligentul, tehnocratul ales al circumscripției, cu voturile primite de la electorii săi, va vota pe cel mai bun dintre "patronii publici" candidați la funcția de primar. La rândul său, primarul, cu voturile obținute de la consilierii de circumscripție, arondisment, raion, va vota în numele localității și electorilor, ce l-au ales, guvernatorul, deputații și europarlamentarii. **Important este ca pe scala valorilor să voteze candidați tehnocrați ce se cunosc din aproape în aproape - care nu mai pot fi așa de ușor manipulați cu programe inexistente și/sau nerealizabile.**

2. În domeniul promovării valorilor materiale acumulate lipsește cu desăvârșire preocuparea statelor de absorbție și reintegrare circulantă a

valorilor materiale, realizate și acumulate exclusiv cu ajutorul banilor și al forței de muncă – și aceasta datorită cârdășiei, de-a lungul istoriei, dintre elitele politice și bogații planetei ce au monopolizat circulația mărfurilor, realizată exclusiv prin intermediul banilor și băncilor. Până și ipotecile asupra valorilor materiale au un singur grad de adresabilitate, tot banca, contra unor dobânzi și comisioane, de-a dreptul insuportabile, pentru reluarea ciclului de producție, deși, la origine, comerțul cu mărfuri avea barterul, după care a apărut banul, ca garant al solvabilității cumpărătorului de valori materiale, apoi dobânda și comisionul care au îndatorat poporul.

Statul suveran, prin intermediul corpului legiuitor, avea și are obligația ca față de aceste valori materiale acumulate, pentru care încasează impozite de la contribuabili, să acorde și alternativa ipotecării către Trezoreria M.F. contra eliberării leului fiscalizat de stat, care să dea o legitimitate nouă circulației valorilor materiale acumulate contra unei dobânzi - taxă de max.3% pe an, contrare canoanelor bancare și cutumelor, dobânzilor consacrate crizelor și nu progresului.

Mai multe despre bani gratuiți și creditul social fiscalizat, în capitolele ce urmează (respectiv BREVETUL C.S.F. și L.B.F).

Mulțumesc pentru răbdare.

IV.2. DESAFILIEREA UNIUNILOR ȘI ALIANȚELOR POLITICE internaționale și mondiale, pentru a evita suspiciunile de trădare a interesului economic național, precum și suspiciunea amestecului marilor cancelarii în treburile interne și afacerile publice ale statelor naționale independente

Cetățeni ai planetei și moștenitori ai genei umane,

Dați dovadă că sunteți cu adevărat oameni și limitați-vă de la instinctul de proprietate la conservarea binelui și fericirii voastre de zi cu zi.

Binele trebuie să fie natural, colectiv și global, iar fericirea individuală nu poate exista decât în cadrul natural al fericirii colective și al unei sănătăți sociale, bine gândită și bine determinată, pentru fiecare țară și regiune în parte, așa cum de fapt se întâmplă și în natură, pe apă și pe uscat, la toate celelalte specii adaptate mediului planetei Pământ, cu tot ce ține de aer, sol, apă, vegetație, etc.

Dacă vrem să fim oameni civilizați, trebuie să conștientizăm faptul că noi, ca specie locatară invadatoare a planetei Pământ, am ajuns ceea ce am ajuns, în primul rând datorită ecosistemului și în cel de-al doilea rând datorită intelectului,care ne-a permis abuzarea celorlalte specii, exploatarea irațională a resurselor planetei și, nu în cele din urmă, exploatarea omului de către om.

Dar, ce fel de intelect poate fi acesta care a permis ființei (așa-zise) umane un mod egoist de organizare socială, ce distruge habitatul ecosistemului care l-a creat și ce seamănă mai mult a organizare antisocială, cu o luptă permanentă de dragul acaparării teritoriului și exploatării resurselor – ca și când cu banii obținuți de noi ar înceta interesele viitoare ale omenirii și ale întregii planete Pământ față de regnul animal și vegetal? Oare, uită că viața unei singure plante sau insecte, cu fotosinteza și metabolismul ei, este mai complexă decât toate tehnologiile noastre la un loc?

Ce fel de intelect poate fi raționamentul bogățiilor acumulate de dragul profitului și al banilor – profit pe care apoi să-l păzim de semenii noștri cu ajutorul armelor și să-l manipulăm cu ajutorul băncilor, în detrimentul celor mulți și chiar al statului, diriguitorul intereselor noastre ca națiie?

Atunci, ce fel de state am creat noi și strămunii noștri – strămoși care au înțeles că unificarea triburilor de odinioară este benefică tuturor locuitorilor, indiferent de teritoriul și regiunea ce o ocupă - dacă acum, statul nu mai suntem noi, succesorii celor care l-au creat și dezvoltat pe principiul respectului reciproc și al bunei orânduieli?

Atunci, cine? Și de ce politicieni?

România, Europa, Lumea, în ansamblul ei **se confruntă cu aceleași probleme fundamentale generate de procesul GLOBALIZĂRII - proces care are la bază cele mai dăunătoare și devastatoare trei principii:**

Principiul CENTRALISMULUI PUTERILOR POLITICE LA NIVEL DE UNIUNE - folosim pluralul pentru că există mai multe secțiuni și aripi de stânga, de dreapta, de centru, ș.a., care conduc lumea prin manipulare și prin diversiune mediatică.

Pe lângă războiul psihologic permanent cu diversiunea politică și militară, politruci „forțoși” ajunși la putere au știut să bată cu pumnul în masă în fața camarilei „democratice” conducătoare, dezvoltând astfel spiritul și interesul de gașcă și nu de clasă politică. Dictonul era:*” Pic eu, picați și voi, O duc eu bine, o duceți și voi bine!”,* ș.a.m.d.

Principiul CENTRALISMULUI PUTERII FINANCIARE – care la nivel mondial și informatic, este mult mai dinamic și mult mai bine structurat în materie de programe decât centralismul politic – acesta din urmă fiind doar servantul pe care îl folosesc mercenarii financiari, ori de câte ori este nevoie pentru manipularea guvernanților și reglementarea, prin legi sau prin norme, a controlului financiar global.

Idealiștii lumii, înainte de a propovădui binefacerile globalizării, au propovăduit binefacerile monedei unice, crezul lor fiind premeditat antieconomic si neconcurențial vis-a-vis de moneda unică.

Modelul acestei legături artificiale prin intermediul monedei unice l-au preluat de la americani mai toate uniunile, inclusiv Uniunea Europeană, el,

însă, în viziunea Neocomunismului, ar trebui să funcționeze obligatoriu în paralel cu moneda regională și națională.

Principiul CENTRALISMULUI PUTERILOR MILITARE de tip O.N.U, NATO, ș.a. - care au pus stăpânire pe vârful piramidei financiare și al tehnologiilor informatice din domeniu, încă de pe timpul Războiului Rece, gen butonul nuclear, firul roșu, etc.

NEOCOMUNISMUL este oferta globalizării echitabile și atât!
Este „Partidul independenților fără de partid".

Dacă analizăm starea globală a națiunilor lumii ce păstoresc cele 7 miliarde de suflete, este clar că la rândul lui, mega-centralismul puterii celor trei principii de mai sus, nu are în fapt interesul creării structurii unei societăți globale echitabile și durabile, de aceea și devine inevitabil colapsul economiei mondiale dacă omenirea nu va găsi urgent alternative, pentru a crea din fiecare țară, din fiecare regiune, oraș, cartier, comună, cătun, etc., o societate civilizată autoadministrată și autoguvernată, regional și loco, din punct de vedere economico - financiar și social, ca să-și poată modela singură propriul sistem economico-administrativ.

Astfel încât resursele forței de muncă locale să funcționeze în tandem cu tradiția și în comuniune cu resursele naturale ale locului și zonei, dar cu accesul deplin la tehnologiile actuale de vârf neenergofage și nepoluante – având în vedere că în viitor profitul nu va mai fi călăuza economico-financiară, ci doar plus produsul cu creditul social fiscalizat.

Eco-economia să constituie noul sistem de referință al dezvoltării unei societăți echitabile, echilibrate, durabile și nu *eco-vita umană cu cip producătoare de profit cu control financiar absolut.*

Pe modelul roșiei londoneze, a cărei rădăcină produce cartofi, cu aceeași cantitate de apă și aceeași suprafață de teren va trebui să procedăm cu toate celelalte plante, livezi, etc., și să reîmpădurim terenul pădurilor defrișate cel puțin 100% pe toate suprafețele accidentate supuse eroziunii, plus 20-30 m de-a lungul tuturor drumurilor (auto-străzi, drumuri județene, agricole, cale ferată) cu emanație de noxe.

Principala cauză a crizelor și a declinului economic se datorează centralismului excesiv al celor trei puteri - politice, financiare și militare, care au creat starea de dependență și de temere a planetei .

Tot mega-centralismul celor trei puteri a generat colapsul iminent al democrației și economiilor naționale în particular, economiei mondiale în ansamblu.

Faptul că politicul capitalist a împins în derizoriu din punct de vedere valoric întreaga bază materială a națiunilor, cu întreaga sa infrastructură, împiedicând-o de secole să se exprime activ din punct de vedere valoric pe linia reluării reproducției, a făcut ca bogații să fie tot mai bogați și săracii tot mai săraci.

Nu este nicio filosofie faptul că săracii muncesc și bogații invizibili împart agoniseala, folosind bisturiul monopolului financiar mondial, iar drept anestezic creditul și dobânda, prețul de monopol,etc., la trezire din amorțeala economică prețul de dumping - dacă te mai trezești și nu ceri singur eutanasierea. Toate acestea pentru că domeniul reproducției economice și al reproducerii umane este stimulat și condiționat în exclusivitate de BANUL PAPIRUS, neimpozabil cu valoare intrinsecă – atunci când se află în *stand-by.* El acum este neacoperit în aur sau în natură, prin alte bunuri mobiliare sau imobiliare aflate în componența bazei materiale active, monitorizată prin impozitare. Deci, banul papirus al băncilor nu ne dă binecuvântarea economiei de piață, ci doar blestemul, la fel și tichetul cu impozitele Trezoreriei Naționale, căreia îi datorez și îmi datorează totul.

În concluzie, rolul statului a devenit pur decorativ și impotent din punct de vedere al procreării financiare sau dezvoltării sociale zonale, regionale, naționale, etc. Problemele fundamentale ale Uniunii Europene sunt problemele comune cu care se confruntă națiunile în contextul globalizării, cauzate de formula centralizării puterii financiare mondiale, respectiv a centralizării politice și militare la nivelul națiunilor.

Menținerea și dezvoltarea puterii militare nu ne va scoate din epoca risipei energetice și nu ne va permite să vorbim de eco-economie și un model ambiental de societate, atât timp cât omenirea se simte amenințată de ea însăși, idem civilizația umană, care irosește în continuare resursele planetare, deteriorând mediul înconjurător. Doar de consensul politic, financiar și militar depinde economia globală a lumii, idem starea de sănătate a națiunilor.

Starea prezentă pe modelele actuale este total nesatisfăcătoare, atât timp cât crizele, inflația și decalajele dintre bogații și săracii lumii reprezintă sursa celor mai periculoase lupte de stradă, războaie civile la nivel național și războaie mondiale la nivel global.

Este inadmisibil ca, în condițiile în care produsul mondial global în ultimii 50 de ani a crescut de 7 ori, sărăcia și decalajele pe glob să se adâncească de 14 ori (7 creștere plus 7 descreștere = 14).

Cauza polarizării sociale a bogăției și sărăciei o constituie legile abuzive, impuse funcționării economiei și guvernărilor în ansamblu de către puterea politică și financiară centralizată, legi care apără și încurajează bula speculativă și nicidecum economia reală.

Toate națiunile așteaptă, în mod greșit, ca dezvoltarea corectă a economiei mondiale să vină de sus în jos, probabil de la O.N.U sau de la noi instituții de acest gen, cum ar fi Comunitatea Europeană, ș.a. Mai nou, se încearcă reforma instituțională pentru lărgirea atribuțiilor E.C.O.S.O.C în colaborare cu organismele financiare,Fondul monetar Internațional și Banca Mondială – adică „să punem lupul paznic la oi”.

În epoca actuală, singurul lider al unei uniuni care a recunoscut înfrângerea a fost M. Gorbaciov – amintind în nenumărate rânduri de eșecul „Perestroikăi” și de destrămarea Uniunii Sovietice, respectiv de incapacitatea acesteia de a găsi un stabiliment al uniunii printr-o altă formulă de solidarizare locală și regională a cetățeanului rus. Dubla și tripla alegere a Președintelui Putin care a știut cum să conducă ulterior Rusia, pacifist, dar cu mână forte – se pare că este modelul șefului de stat, pe care omenirea trebuie să îl creeze dacă nu îl are.

Atât timp cât până în prezent totuși rețeta de funcționare a Uniunii Sovietice a eșuat, rețeta neoliberală de funcționare a Statelor Unite promovează constant rețete politice ale supraviețuirii non-etice.Ca atare, de ce rețeta de funcționare a Uniunii Europene nu ar suporta din start îmbunătățiri echitabile din punct de vedere socio-economice-financiare, temeinic reglementate și din fașă fiscalizate?

Mrs. Barroso, așteptăm de la *Domnia Ta* declarațiile independenței față de dolarul american,iar de la voi, *mrs. Băse și Guvern USL,* declarația independenței față de Euro; terminați-o cu băncile și puneți trezoreriile locale și naționale în funcțiune, numai astfel vor fi pornite motoarele economiei de piață, Mrs. Băsescu, Iliescu, Constantinescu, ș.a.

Domnilor politicieni,

Modificați legea electorală fără alegeri anticipate și introduceți votul la purtător cu acțiunea în constatare. Numai astfel îi măriți puterea și valoarea democratică, reprezentativitatea, etc. Tot pe seama votului democratic, **formați piața democrată a resurselor umane, care să evolueze transparent pe scena autoguvernării locale și naționale**. Acceptați prin lege schimbarea din mers, fără de alegeri anticipate și **creați posibilitatea votului reprezentativ la purtător să acționeze la timp, pentru înlăturarea politicienilor și bugetarilor neperformanți.** Numai astfel societatea se va primeni constant, continuu și eficient, tot astfel veți înceta cu bâlbele, circul și lamentările!

Omenirea, prin cetățenii săi simpli și lideri liber aleși trebuie să redefinească realitatea și să abordeze un nou concept al autoguvernării micro și macro, descentralizării politice militare și economico-financiare, astfel încât sistemul politic și bancar mondial să nu mai dețină

vreun fel de control sau să mai fie un fel de fac-totum a ceea ce de fapt nu există, din punct de vedere valoric și funcțional în valoarea banului virtual.

Crizele ciclice, inflația, ș.a. sunt dovada vie că economia de piața nu funcționează, datorită bacililor sistemului financiar mondial și național, în particular.

Noul concept al NOII SOCIETĂȚI va fi promovat exclusiv de jos în sus, exclusiv democratic de către cetățenii cu drept de vot, iar puterea economico-financiară nu va mai putea fi redusă ca acum, în mâinile și la mintea unui grup denumit în termeni populari ”oligarhi sau mercenari financiari ai economiei mondiale de piață”, care nu doresc să audă de pacea socială a economiei libere de piață,sau de concurența „banului monarh”.

Oameni ai lumii moderne,

Suntem supuși și sclavi, în primul rând, ai megalomaniei și prostiei umane și, în cel de-al doilea rând, ai claselor politice, care au confiscat statul ca putere administrativă locală, națională și pe care l-au amanetat, cu noi cu tot, corporațiilor și uniunilor bancare – ce deja funcționează ca entitate separată, bine structurată din punct de vedere informal, la nivel mondial, în afara statelor și statului de drept, pe care noi zicem că l-am ales să ne reprezinte. El, statul de drept, neavând disponibilitatea reglementării pârghiilor financiare în interesul contribuabilului, devine leșul economiei, inutil, al națiunii.

Acestea fiind adevărul și realitatea crudă, în care noi trăim și cu care nu ne putem lăuda, iar la nivel global sau de uniune, atât orânduiala comunistă de odinioară, cât și orânduiala capitalistă actuală, au fost și sunt emanația unei clase politice impusă cu forța manipulării cetățeanului, prin intermediul banului și armelor - votul democratic fiind doar paravanul nelegiuiților și parveniților oligarhi, politruci, ș.a.m.d.

Având în vedere moștenirea genetică și baza actuală de valori materiale, spirituale, noi, cele 7 miliarde de suflete, ce am invadat și acaparat planeta Pământ prin cadastrare, carte funciară, tehnologii, împrejmuiri, etc., trebuie să învățăm permanent cum funcționează ea, lumea noastră din punct de vedere social, politic, administrativ, judiciar, militar, bancar și economico-financiar, astfel încât din această învățătură comună să putem lua și noi de acolo ce este mai bun și să aplicăm acolo, unde trăim sau muncim, să putem obține ceea ce cu adevărat se cuvine.

Pentru că altminteri, doar jocurile informatice și vorbele de duh ne sunt libertăți democratice, în rest, din punct de vedere fizic și intelectual, suntem cu toții doar prizonieri ai economiei de piață, nu și beneficiari. **Azi, așa cum suntem organizați pe sistemul de funcționare și dominare al uniunilor și corporațiilor bancare, datorită politicienilor ce practică îndatorarea națiunilor și a cetățenilor - mie și ție, cetățean cu drept de vot ne lipsește**

statutul de cetățean liber, cu drept economic de muncă și, îndeosebi, statutul de beneficiar.

Practic, ne lipsește statul care ar trebui să ne pună în comun valoarea noastră socială de piață, astfel încât noi, toți contribuabilii, să putem beneficia de avantajele socializării economiei de piață.

Destul am fost îndoctrinați prin educație și obligați prin legi impuse de clasa politică, să muncim pentru taxe și impozite, din care să se poată îndestula și îmbuiba politicienii și bineînțeles, băncile cărora ne-au amanetat. Practic, ne-am amanetat singuri, ei doar ne-au creat potecile și au introdus azimutul social.

Pentru a ne vindeca de osânda muncii în zadar și pentru a putea beneficia corect de rezultatele și roadele muncii noastre, de încrederea zilei de mâine, de buna credință a aleșilor desemnați să ne reprezinte și să ne conducă destinele, noi toți trebuie să facem un curs de reflecto-terapie socială și de magie financiar-fiscalizată, monetar-bancară,etc.

Cum nicio guvernare și nicio bancă nu ar avea interesul să ridice nivelul de conștientizare a maselor pe acest domeniu, noi singuri trebuie să venim cu O.N.G-urile societății civile, cu idei peste idei, din care să putem crea, pentru prima dată, izvorul *on-line* de învățătură, de care noi și urmașii noștri avem permanentă nevoie. Raționamentul învățăturii are în vedere metoda cuceririi puterii democratice a votului „confiscată" de mai marii națiunilor și planetei, care după ce au confiscat puterea, vin și promovează legi împotriva electoratului și interesului de masă.

Acesta din urmă, atât de mult dezvoltat din punct de vedere numeric nu a reușit să facă un salt calitativ. datorită cutumelor democratice și mediatice, este incapabil și pus în imposibilitatea unei reacții pașnice. De aceea am recurs la votul la purtător acordat liderului mandant, pentru a crea puterea votului concertat, la nivel local, ca o emanație a democrației reprezentative, colective și de masă, omniprezent 24 din 24 de ore - adică „VOTUL LA PURTĂTOR".

Asta nu înseamnă că electorul își pierde dreptul de vot, dreptul lui de vot rămâne inalienabil ca proprietate, doar uzufructul votului său este încredințat democratic liderului preferat.

De ce? Pentru că, în realitate, votul individual democrat dispersat nu este reprezentativ și proprietatea privată în capitalism este o iluzie, atât timp cât taxele și impozitele pe proprietate sunt absurd de mari, chiar mai mari decât chiria socialistă – și atunci, la ce bun proprietatea privată capitalistă și votul individual, dacă eu trăiesc ca să muncesc și muncesc ca să plătesc dobânzile și spezele bancare, apoi taxele și impozitele fiscale, iar copii și bătrâni mor de foame și de frig?

Mai concret, dacă în socialism la un venit real mediu pe economie de 1500 lei/lună, chiria și întreținerea plus costul utilităților pentru un apartament cu trei camere nu puteau depăși 500 lei lunar (adică, o treime din venitul real), în capitalism impozitul pe proprietate, întreținerea și utilitățile depășesc salariul mediu pe economie de 1500 RON.

Revenind la dialogul de magie capitalistă și la ilara sa formă de proprietate privată „benefică și democratică", de aici concluzionăm că schema socială a capitalismului a fost special concepută astfel încât statele lumii să fie conduse exclusiv politic, pe principiul centralismului politic și bancar, respectiv al uniunilor bancare și fondurilor mondiale.

Toate politicile de descentralizare administrativă economică, etc., sunt concepute în primul rând pentru eficientizarea structurilor financiar-bancare și îmbunătățirea politicilor fiscale, pentru ca statele lumii, la rândul lor să-și poată onora datoriile și arieratele bancare ce converg într-o singură și invizibilă direcție, „oligarhia financiar-bancară".

Vom dezvolta pe larg toate aceste politici antiumanitate cu mecanisme „legale" bine ticluite și „democratic" de sofisticate în capitolele următoare, dar nu înainte de a vă da câteva explicații logice, ca și tu, cititorule, să devii propovăduitorul învățăturii postcapitaliste, adică învățătură simplă, prin care împreună să demascăm și să demolăm pașnic escrocheria intelectuală a mileniului - cauza durerilor noastre de cap - pentru care, nici vină nu e și nici vinovați nu există.

Ei, vinovații, sunt doar umbra, spiritul și reflexul exploatării sclavagiste și coloniale de odinioară, reîncarnați în moroii economiei de piață, care sug sângele economiei de piață prin intermediul banului virtual precum fantoma lui Dracula. Ei, mercenarii financiari ne-au dat banul pentru care le-am muncit și plătit în natură, după care, ne-au furat valoarea banului, pentru care le-am muncit.

Corifeii și scepticii vor spune *"Ce ai, omule, tu nu ai rămas cu produsul, investiția, marfa, etc.?"* Noi le vom răspunde *"Da, am rămas cu toate acestea și acum, în loc de dobândă, plătesc taxă pe valoarea lor la Trezorerie, însă eu, contribuabil la rândul meu, nu mă pot folosi de un bun decât fizic și nu de valoarea acestuia."*

Atunci tu, Statule, care practici taxe pentru valoarea bunurilor mele ca și contribuabil, te rog nu mi-o confisca și lasă-mi uzufructul acesteia în procent de 60%.

Oameni buni, valoarea la un bun este ca sufletul la om și atunci, imaginați-vă ce ar fi omul fără de suflet și veți constata că exact asta este bunul fără de valoare. Paradoxul este că valoarea bunurilor noastre impozabile, statul, prin legi ticăloșite, împotriva voinței populare, a

cedat-o banului care nu figurează ca valoare în baza de impozitare. Asta este anomalia pe care trebuie să o corectăm prin emiterea banului fiscalizat, etc.

Eu ce-ți cer ție, STAT? Îți cer ca prin puterea legii să-mi dai banul marfă contra ipotecă fiscală, pe bunul marfă. Astfel, eu contribuabil, cu banul marfă încep barterul, adică, schimb banul marfă cu bunul marfă și invers.

Tot ceea ce am acumulat ca plus produs în baza impozabilă, automat îmi majorează procentul de 60%, repartizat din creditul social fiscalizat (C.S.F.). Detalii la brevetul C.S.F., respectiv L.B.F.

Rețineți, contribuabili, că băncile folosesc „ilegal" și inechitabil banul marfă, acest drept aparține exclusiv contribuabilului. Aceste ideologii ale politicii capitaliste acaparatoare și comuniste dictatoriale au fost gândite și concepute de lideri politici ca, prin intermediul lor, să poată controla iremediabil planeta, cu tot ceea ce mișcă și nu mișcă. Atât de diabolic și întreprinzător a devenit intelectul uman democrat. Intelect care nu s-a dat înapoi de la a inventa zei, dumnezei și sfinți după chipul și asemănarea sa, cu învățături ce să-i servească și slujească lui, liderului suprem ales, în slujba susținerii dominării și asupririi aproapelui.

Acum, în zorii mileniului III, când apele s-au mai liniștit, pe moment, datorită noului concept al globalizării și în mințile tulburi ale politicienilor suspuși a rodit ideea sclavagismului economic mondial, pervertirea politică perpetuă devine iremediabilă, iar perversiunea civilizației umane în numele democrației tinde să atingă culmi nebănuite și apocaliptice, de aici, PANDEMIA!

Toate acestea fiind posibile atât timp cât noi, contribuabilii Fiscului, nu vom acționa uniți și democratic pentru construcția unui model de societate din punct de vedere administrativ, economic, modern și echitabil, fără ca cineva să mai poată centraliza vreodată puterea politică, financiară și militară a națiunii și a lumii.

Va trebui să dovedim celor care ne conduc destinele că statul suntem noi și că pe planeta Pământ interesele noastre majore nu mai pot fi guvernate nici de lăcomie și nici de nesăbuință, cu atât mai mult în contextul uniunilor, federalizării și globalizării.

Noua societate a independenților tehnocrați este de acord cu toate aceste concepte, dacă el, omul, în general o va duce mai bine și nu va mai fi exploatat și discriminat de semenii săi - el, omul, de acum știe că a trăit prost pentru că a fost condus prost sau cu rea credință; el, omul de astăzi știe că termenul globalizare și uniune presupun mai puține granițe de trecut, mai puține arme de păzit, mai puține războaie, mai multe oportunități de afirmare.

Dar tot el, omul de rând, trebuie să știe că nu toți cei implicați în integralitatea globalizării și a uniunilor sunt de bună credință și că deocamdată, scopul uniunilor este acela de atragerea și ocuparea țărilor sărace prin asocierea politică la aripile de stânga sau de dreapta, după care, prin intermediul acestor alianțe, se conduc politicile guvernamentale ale tuturor statelor uniunii și lumii.

Ce mai poate fi democratic, când toate astfel de politici sunt clientelare și se impun cu programe și reguli de sus în jos de care, cetățenii țărilor sărace nu numai că nu le-au votat pentru a mandata reprezentanții lor, dar nici nu au auzit de ele, în schimb le sunt impuse prin legi, că le convin sau nu le convin?

Electorii trebuie să înțeleagă că nimeni pe acest pământ nu candidează pentru a îndeplini dorințele electorale ale contribuabililor, dacă el, candidatul, nu are interesul îndeplinirii propriului destin sau de a-și crea propria realitate, alături de cei dragi. Îndeobște înțelepți citadini încearcă, inutil, la infinit, să-i schimbe pe ceilalți semeni ai lor, dacă prin ceea ce ei întreprind nu schimbă realitatea, cât despre clasa politică și pluralismul politico-religios, am văzut și am simțit pe pielea noastră, ceea ce acești oameni pot realiza în fapt.

În societate, ca și într-o companie privată, sunt administratori care sunt duși de valul inerției și administratori care, într-adevăr, sunt motorul conducător, adică oameni care conduc efectiv valul.

Supercentralizarea alianțelor conducătoare ale politicii Uniunii Europene, cu cât este mai perfecționată ca sistem, cu atât este mai puternică tendința elitelor politice de a se izola de mase și de a se orienta către propriul interes financiar.

Pentru ei, ca și pentru noi, bunăstarea familială este singurul atașament prin care se remarcă.

Ce este democratic în faptul că Uniunea Europeană, Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional merg mână în mână, dau bani guvernanților, îndatorează statele cu credite și dobânzi în schimbul unor hârtii fără de valoare, numite bani?

Bani, care într-un fel sau altul, în cea mai mare parte, se întorc, prin intermediul marilor corporații, tot la țările și băncile bogate de unde au plecat, dar nu înainte de acapararea resurselor locale.

Din cauza ta, statule politizat, bogații devin super bogați și săraci ai Uniunii devin și mai săraci pentru că lor, guvernele prădalnice, le vor mări taxele și impozitele, ca statul să poată plăti împrumutul bancar, plus dobânzile.

Pe același principiu lipsit de etică comercială funcționează și acordarea fondurilor europene și guvernamentale nerambursabile, pentru care ei, cetățeni beneficiari, vor trebui să suporte taxe și impozite așa de mari, ce depășesc cu mult plata normală a unei chirii dintr-o locație socialistă.

Atunci, investiția mai poate fi numită proprietate sau afacere privată, când uzufructul, prin intermediul taxelor și impozitelor ajunge la stat și de acolo, la mari oligarhi financiari ai lumii mondiale?

Ca să putem scăpa de această molimă a societății capitaliste, „BANUL" producător de dobânzi, de crize și de inflație, oamenii de rând, proprietari de vot, trebuie să perceapă banul de acum ca pe o valoare a propriei valori a potențialului cumpărător în cadrul economiei de piață, respectiv ca pe o autorizație anonimă, legitimată cu dispoziția statului și legiuitorului pentru circulația mărfurilor din punct de vedere valoric prin labirintul diversității economice.

Ambele variante ar fi mai benefice cetățeanului decât forma actuală, lipsită de etică comercială în trinitatea bancă – stat – cetățean și invers.

În primul rând că banca nu trebuie niciodată situată deasupra statului (triburile nu s-au organizat întâi în bănci), iar dacă ar fi să mă întorc la originea statului de odinioară, l-aș întreba:

„Cum de tu, stat, ți-ai lăsat monetăria și trezoreria gestionate de bănci nesubordonate direct ție? Care mai este suveranitatea ta, care mai sunt pârghiile prin care să mai poți reglementa normele de producție și de comerț ale supușilor și să-i aperi pe ei de relele practici comerciale ale mercenarilor financiari?"

Statule,dacă băncile sunt independente, magistrații sunt independenți, eu contribuabil de ce nu aș fi independent? Știu, ca să nu creez anarhie, dar atunci, Statule, lasă-mă dependent de tine, deoarece eu nu doresc ca libertatea mea economico - financiară să mai fie dependentă de bancă. Pentru că, din cauza ei, a acestei dependențe am ajuns la pușcărie, iar ție Stat, ticălosule, ți-am plătit taxe și impozite în zadar.

Statule, după asocierea și istoria triburilor, cetățenii tăi sunt cei care te-au clădit și menținut ca putere în funcție.

Acum, ei, în baza nenorocitei de proprietăți pe care au moștenit-o sau au cumpărat-o la o anumită valoare, ***sunt obligați să recunoască valoarea imaginară banului papirus (care reprezintă valoarea casei, salariului, etc.) tipărit de sistemul bancar ticăloșit și exploatată așijderea****.*

Apoi, după acest crez, să asude din greu, să-ți plătească ție taxe și impozite, care sunt cu mult peste „taxa de protecție" pe care tu, stat, le-o prestezi prin infrastructura socială.

În atare împrejurări, noi, cetățenii cu drept de vot ne vom reorganiza și votul nostru va fi săgeata. De aceea, în neocomunism, săgețile (adică voturile) nu vor mai sta la noi, le vom lăsa cu toții în custodie, în tolba arcașului sau chirurgului, pe care noi îl vom alege să ne apere proprietatea și interesele, iar ținta noastră permanentă vor fi cei plătiți din banii noștri și nu-și fac treaba bine, sau deloc.

"Arcașul" și chirurgul vor fi schimbați ori de câte ori va fi nevoie, de către noi și nu doar odată la 4-6 ani, ca acum.

Noi cetățenii democrați, preferăm să defilăm la urne doar când ne vom alege consilierul de cartier, care va fi șeful nostru de „gintă sau trib" și mandantul voturilor noastre pe linie ierarhică.

IV.3. LEGALIZAREA OFICIALĂ A ALEȘILOR

Se va face printr-o simplă acțiune în constatare, introdusă de secretarul primăriei, idem la deputat, senator, director de raion, regiune, etc., pe care mandanții noștri îl aleg la rândul lor.

S-a ajuns aici din cauza stress-ului impus de actualul șablon social capitalist, ce a dezvoltat sistemul taxelor și dobânzilor pe seama raționamentului politicienilor corupți, ce absorb eficiența muncii tuturor prin intermediul banului public pe care îl cheltuie în procent de peste 50% hoțește pe investiții contraproductive ce nu pot oferi ulterior venituri, locuri de muncă și confort social, celor ce muncesc și au ajuns abandonați, năpăstuiți și debusolați.

În numele atât de mult trâmbițatei democrații, în România și în lume, lucrurile s-au inversat – exact cum spune proverbul "a fost pus carul înaintea boilor" – boii fiind noi, cetățeni cu drept de vot.

Așa-zisul capitalism modern, prin intermediul statului bolânzit de atâta democrație, ne-a transformat pe noi, cetățenii țărilor sărace, în piața de consum a țărilor bogate, știind de la bun început că noi nu putem face față concurenței occidentale din toate punctele de vedere și ne-au dus acolo, în zona nisipurilor mișcătoare, de ne-au cufundat până la gât în zona creditelor mondiale, făcându-ne pe veci, datori.

În numai 24 de ani, statul român ne-a aruncat efectiv – spune el – la adăpostul concurenței universale, concurență care a despuiat atât la propriu, cât și la figurat, comunitatea românească de orice influență a

statului național în economie, iar de suveranitate nu mai poate fi vorba, că doar suntem (și nu suntem) cetățeni ai Uniunii Europene.

Acestei așa-zise proprietăți private moderne îi corespunde "statul român modern", care prin taxe și dobânzi este amanetat treptat sistemului bancar privat, care, prin sistemul datoriilor publice, începe să încaseze în natură "tributul nației române".

Cetățenii români și europeni cu drept de vot trebuie să înțeleagă că abolirea sclavagismului s-a făcut după ce societatea, în ansamblu, a intrat în era tehnologiilor și că reflexele coloniale ale economiei financiare sclavagiste s-au dezvoltat odată cu renunțarea la valorificarea sclavilor și a muncii fizice, prestată de aceștia, foștii stăpâni de sclavi au evoluat și au găsit soluția ca, prin intermediul corporațiilor bancare, să domine statele cu tehnologii cu tot și să nu se mai mulțumească doar cu sudoarea amărâților de odinioară, care erau sclavi și munceau necalificat, să trăiască după o zi pe alta.

De acum știu să exploateze prin intermediul dobânzii, forța de muncă calificată și robotizată cu inclusiv cea spirituală și creativă din rândul inventatorilor, negustorilor și patronilor în general – adică, exact polul opus muncii fizice-sclavagiste.

Succesul le-a fost asigurat de creditul comercial, pentru că ei, marii bancheri, ce proveneau din rândul breslei cămătarilor, care la origine aveau bani strânși din comerțul cu sclavi și exploatațiile coloniale, au creat "societăți bancare capitaliste moderne" cu iluzia și dependența absolută a funcționării economiei reale de piață pe baza banilor (marfă), acordați de aceștia sub forma creditelor virtuale. Banul virtual nu poate fi marfă, doar banul fiscalizat poate fi marfă, pentru că el este reflexia valorică a bazei impozabile.

Totul a început cu banii Trezoreriilor naționale, care au fost acaparați de oligarhi financiari încă de pe vremea monezilor de aur și argint, bani ce apoi au fost treptat înlocuiți și puși la adăpost de către aceștia.

După care, tot prin influența lor au fost tipărite bancnote de hârtie fără valoare intrinsecă, atunci când statele erau adormite de "behăitul" clasei politice, cuibărită în spatele guvernelor care mai de care mai prădalnice cu propriile națiuni.

IV.4. BILANȚUL ROMÂNIEI ÎN ULTIMA JUMĂTATE DE SECOL

ROMÂNIA ANILOR 1965-1989.

COMPARAȚIA
dintre perioada cunoscută
sub denumirea de "Epoca Ceaușescu"
și perioada 1989-2013 (Epoca triadei Iliescu-Constantinescu-Băsescu)
începe să dea câștig de cauză perioadei 1965-1989.

În *Era Ceaușescu* se fura din fabrică;

În *Era Iliescu*,s-au furat fabricile cu totul!

În *Era Ceaușescu* informatorii erau recrutați pe bază de material compromițător (adulter, injurii, neplata pensiei alimentare, etc.);

În capitalismul postdecembrist, informatorii sunt și instigatori, instigatori sub acoperire și avocați legal mituitori și denunțători ai clientului păcălit și instigant.

În *Era Ceaușescu* erau informatori și erau ascultate telefoanele;

În *Era Băsescu*, sunt și informatori și investigatori, iar telefoanele sunt super ascultate în combinații ambientale de șuetă soldate cu alterări de conținut și percheziții abuzive cu mascați, arestări televizate, etc.

Exemplele ar putea continua, dar vă las pe dumneavoastră să decideți dacă votul cetățeanului poate controla și gestiona în vreun fel dictatura erei socialiste sau democrația erei post decembriste, abuzul instituțiilor publice de tip polițienesc, taxe și impozite cu dobânzi înrobitoare, etc.

Ce fel de electorat ar putea să controleze astfel de abuzuri, ce fel de electorat ar putea să voteze împotriva propriului interes?

Doar electoratul manipulat și furat la vot!

De aceea trebuie făcut ceva de către noi toți, eu unul nu mai accept să fiu condus prost și de către proști!

"PARALELE paralele"

Prima perioadă a adus industrializare, echitate socială, modernizarea orașelor, rezervă valutară.

Cea de-a doua perioadă a adus risipirea vechii avuții sociale, dezechilibru social, injustiție, datorie financiară de aproape 100 miliarde de euro, suveranitate națională în pragul disoluției.

Cu un decalaj istoric de mai bine de 50 de ani față de realizările marilor puteri ale Europei în perioada 1965-1989 în România apare și se implementează revoluția agrară și industrială. Într-un context european nu tocmai favorabil, România are de trecut mai întâi, din punctul de vedere geografic și continental, testul politic al supraviețuirii celui de-al doilea război mondial.

După cel de al doilea război mondial dezvoltarea socio-economică a ,,bătrânului" continent cunoaște un reviriment ce are la bază două curente politice: liberalismul, axat pe pluripartitism, și socialismul, fixat pe o conducere unică ce așază economia și administrația pe baza deciziei centralizate. În România anilor 1965, Partidul Comunist atingea nivelul optim de dezvoltare, parcurgând drumul politic de la Partidul Muncitoresc, aflat în dizidență politică, la principala forță decizională la nivel statal**.**

În acest an 1965, noul Președinte ales N. Ceaușescu vine și pune bazele unei economii planificate, iar România face cunoștință cu ,,cincinalul" și cu noțiunea de strategie națională, socială, politică și economică – un sistem ce a asigurat progresul României în plan economic și mai ales educațional.

Azi, când simțurile și privirile noastre sunt îndreptate pe fereastra lumii moderne din punctul de vedere tehnologic, mai ales acum, când nanomania și proletariatul robotic au creat un dinamism economic greu de perceput pentru cele 7 miliarde de suflete ale planetei.

Întrebarea este azi, din punctul de vedere socio-economic, unde sunt planurile naționale anuale și cincinale, de ce economiști, finanțiști și politicieni bat pasul pe loc cu aceleași modele de legi perimate ale economiei de piață, în care banul lăsat fără concurență se comportă ca patronul patronilor și nu ca un mijloc circulant de schimb, iar noi toți suportăm cu stoicism aceste toane ale bancherilor și ale politicienilor "nevăzători"?

Această moștenire este echivalentul unei taxe pe prostie raportat la mediile din lumea politicii și economiei mondiale, ce nu și-au pus amprenta gândirii moderne pentru înlăturarea disconfortului crizelor, sărăciei și discriminării economiei reale.

Priviți adevărul în oglindă, oameni buni, procesați-l și cumpăniți-l cu ochii minții, din analiza comparativă a celor 24 de ani de epocă ceaușistă, când banul a fost bine strâns în frâu și 24 de ani de epocă postdecembristă, când banul a devenit, conform cererii și ofertei, căpușa politică instituționalizată.

După care, pronunțați-vă asupra posibilității eradicării sărăciei materiale și spirituale a mult încercatei seminții românești, prin alte metode decât a măririi impozitelor și lăsarea banului public la cheremul politicienilor și acoliților acestora, ce au căpușat întru-totul instituția bugetară și serviciile publice.

AZI, LA AȘA DEMOCRAȚIE, AȘA VOT

Statul, la rândul lui plătește "chirie" băncii sub formă de dobândă și comision, din taxele impuse nouă – adică tot din munca noastră, a cetățenilor cu drept de vot – de aici rezultă, fraților, adevărata față hegemonică a democrației și a libertății economice capitaliste – mai concret, statul ne-a vândut și s-a vândut sistemului bancar ticăloșit.

Nicicând omenirea nu ar fi votat așa ceva, iar noi degeaba suntem mulți, dacă forța votului o avem dispersată. Noi cetățenii, prin mandanții noștri și prin semnături asupra proiectelor de legi, să ne luăm soarta în propriile mâini și să facem voluntariat social, nu greve și revoluții, pentru implementarea unei constituții românești (europene) moderne cu legi naționale simple, eficiente și mai puțin costisitoare.

Programul "P.C.R" cu noul concept al societății neocomuniste, vine să dovedească contrariul legiuitorului, băncilor și bancherilor, cum că economia reală va putea funcționa, chiar și fără bani bancari și cu buget mult mai redus pentru toate celelalte servicii instituționalizate – atât timp cât va fi introdus creditul social.

Empirismul minții umane, în materie de dreptate și echitate socială, bani și bănci se datorează exclusiv academicienilor, oamenilor de știință și politrucilor ce și-au pus cunoștințele în slujba cămătarilor și băncilor, decimând astfel componentele de bază ale suveranității și independenței naționale.

Răul social, Madam Bursa cu bula ei speculativă ce și-a pierdut virginitatea în jocul oamenilor mari cu bani și averi, ce se păcălesc unii pe alții și pe noi toți la un loc, mai științific, prin care se speculează produsul muncii de masă.

Sistemul acesta ticăloșit ce produce și desface bula speculativă, prin intermediul prețului de monopol și dumping, în numele economiei de piață apărată de legea ticăloșită a acaparat și a sufocat, pe baza informației și sursei financiare privilegiate, în întregime, comerțul mărfurilor și valorilor mobiliare, a creat haosul și crizele din economie, **el fiind viciul precum "iedera parazit" adăpostit în economia reală producătoare de bunuri de consum.**

Depinde de tine.

Ceea ce încercăm în toate aceste discuții de aici este să vedem dacă putem să aducem o transformare radicală a minții și împreună să creăm un ring al democrației contribuabililor la bunăstarea colectivă și nu al partidelor sugativă.

Să nu acceptam lucrurile așa cum sunt, dar să le înțelegem, să le pătrundem, să le examinam, dedică-ți inima și mintea fiecărui lucru, pe care vrei să-l afli și să îl faci.

Un mod de a trăi diferit.
Dar, aceasta depinde de tine și nu de alții.
Pentru că în aceasta nu există profesor,
nici elev, nu există conducător,
nu există stăpân, nici mântuitor...
Tu însuți ești profesorul și elevul,
Ești stăpânul, ești guru, ești conducătorul,
Ești totul!

Și a înțelege înseamnă
să transformi ceea ce este!"

-Jaques Fresco - inginer social și proiectant industrial

"Proiectul Venus" face o amplă radiografie a răului social, vine cu atitudine și mai puțin cu soluțiile constructive, spre deosebire de NEOCOMUNISM – care umple însă toate aceste goluri sociale, fără convulsii și mișcări bruște.

IV.5. BREVETAREA PRODUSULUI IDEOLOGIC denumit "VOTUL LA PURTĂTOR"

I.1. Vot care este încredințat de electorat consilierului de cartier, arondisment, circumscripție - devenit mandantul reprezentativ al celor care l-au desemnat să le conducă destinele, denumit în prezentul brevet și „NUCLEUL AUTOGENERĂRII".

2. Termenul modern de ideologie aparține filosofului Destutt de Tracy, care l-a creat și l-a pus în circulația literaturii politice. Tracy consideră ideologia ca fiind „știința despre idei" – ce nu de puține ori reflectă o falsă cunoaștere, datorită intereselor de culise sau datorită intereselor elitelor, ce doresc cu orice preț controlul cât mai comod al puterii, în general - iar ca prim vehicul al perindării puterii pluripartitiste, politicienii, de secole au folosit drept paravan democrația și reprezentativitatea votului aflat în hibernare, pe care, îl trezeau sau nu, odată la cinci ani.

3. Noul concept al „votului la purtător” pornește cu regulile socio – administrative de la baza piramidei către vârful acesteia, iar reprezentativitatea transparentă și democratică activă ocupă locul hibernării votului pluralist de masă.

Presiunea votului nu va mai acționa de la vârful piramidei electorale către baza acesteia, ci invers, de la bază către vârful piramidei.

4. Consilierii aleși din rândul independenților tehnocrați vor alege primarii și primarii, la rândul lor, deputații, senatorii, managerii raionali și județeni, ș.a.m.d.

5. Noul produs, votul democratic reprezentativ la purtător, va da eficiență operativă reală votului în cunoștință de cauză și va sta la baza autogenerării și guvernării locale, regionale, naționale și europene, totodată va sta la baza principalelor transformări sociale, care dau naștere unei noi și echitabile societăți. Va impune, lună de lună și an de an, în textul de lege prin voința populară a majorității și va dispărea pentru totdeauna dictatura democrată a elitei politice minoritare.

6. Votul la purtător va domina și va îndeplini consensul cu dorințele contribuabilului elector, exact prin dinamismul reprezentativității, astfel votul va fi cu adevărat reprezentativ și mult mai operativ.

7. Caracteristica votului la purtător este aceea că va fi mult mai eficient, iar imunitatea, ca termen de încercare a alesului independent, va fi numai de un an limita maximă – în schimb, mandatul nu va mai fi condiționat de un anume termen (4,5 sau 6 ani) pentru că, în cadrul noului concept, aleșii pot fi provocați (după un an de “guvernare”), oricând, la un nou duel electoral, de un nou contracandidat, care a strâns 51% semnături din numărul de voturi al predecesorului provocat la duel (electoral).

8. Numărul de semnături se strânge efectiv de la electorat doar pentru schimbarea consilierului de cartier (sat), circumscripție, arondisment, în rest au exclusivitate voturile purtătorilor – inclusiv referendumurile și funcția de primar.

9. Votul la referendumurile și alegerile de orice fel, inclusiv pentru schimbarea primarului, opțiunea va fi secretă, dar exclusiv lăsată la latitudinea consilierilor executivi racordați voinței electorale. Înșiși ei, consilierii, pot fi înlocuiți de lobby-ul noului contracandidat la funcția de consilier sau primar (deci, viitoarea lege electorală nu va interzice organizarea alegerilor democratice pluraliste de noi contracandidați).

10. Pe același criteriu al votului reprezentativ democratic, primarii, dinamic și operativ aleși – revocă, prin alegerea unui nou contracandidat, deputați, senatori, manageri raionali, județeni, regionali și europarlamentari.

11. Consilierii, primarii, deputații și senatorii nu pot vota decât cu numărul de voturi cu care ei înșiși au fost aleși. Astfel, tot alesul rămâne de acum racordat la puterea legislativă exponentă a voinței populare reprezentative prin intermediul mandanților împuterniciți cu votul reprezentativ la purtător.

12. Statul va rămâne în permanență unitar, nefracționat pe baza intereselor de partid între putere și opoziție, iar poporul se va bucura de liniștea și continuitatea proiectelor noii societăți.

13. Miniștrii vor fi nominalizați în baza programelor prezentate pe criterii regionale de către guvernatorii de regiuni și votați de către deputații și senatorii regiunii, conform barometrului de voturi, cu care ei înșiși au fost aleși.

14. Miniștrii își vor alege programul și premierul - și nu invers.

15. Premierul sau premierii vor fi propuși de președinte (rege, sau împărat), după ce i-au fost prezentate public programele guvernării, individual, pentru fiecare minister în parte.

Miniștrii nu se vor mai schimba simultan, de aceea, fiecare va trebui să-și facă transparent propriul program.

16. În lipsa unui președinte, Președintele României se va autopropune Parlamentului după ce a obținut 33% din voturile deținute de senatori și deputați legal aleși.

17. În cazul existenței unui președinte în funcție, revocarea președintelui se va face oricând, de un nou contracandidat, ce a obținut drept susținere 51% din voturile predecesorului (dovada, semnăturile deputaților și senatorilor).

18. Dacă sunt mai mulți contracandidați ce au obținut procentul de 51% nu este absolut nicio problemă – votul va fi secret și pluralismul este admis în toate situațiile (indiferent de nivelul electoral), iar președintele în funcție va putea candida automat dacă dorește, fiind prezumată încă, susținerea sa cu 51 % procente.

19. Pentru secretizarea votului, la intrarea în sala de votare, mandanții voturilor vor decide ca voturile acordate să fie pe mai multe buletine, mii, sute, zeci de unități, important este ca totalul lor să fie egal cu numărul voturilor de mandant.

Tot pentru a nu fi identificat, nu este obligatoriu să voteze 100% cu buletine vot și nici nu are interdicție de a le distribui la mai mulți candidați.

20. Pentru preîntâmpinarea fraudelor, buletinele de vot ale mandanților vor fi semnate pe verso de către alesul existent, dar și de contracandidații ce au îndeplinit condițiile de înscriere în cursa electorală.

Noutatea este că inclusiv camera de vot va fi una secretă și că fiecare candidat va avea urna lui, cu numele și tabloul – pentru a nu se face confuzie.

Lacătul și cheia de securizare aparțin, în exclusivitate, independentului tehnocrat înscris în cursa electorală.

II. 1. Conducătorii tuturor instituțiilor bugetare vot fi votați pe aceleași criterii ale construcției continuității.

Adică, tot după acest model al democrației participative transparent realizat, aici, conducătorii instituțiilor bugetare (contracandidați) - vor fi propuși, unul de sus în jos și se vor bucura de votul de aur (egal zece voturi), acordat de către ministerul de resort sau direcția regiunii, localității de resort - și unul, sau mai mulți, de jos în sus, doar dacă au obținut agrementul a 51% din semnăturile celor ce urmează a fi conduși.

2. Revocarea conducătorilor bugetari se face după aceleași criterii ca și la aleșii poporului, prin alegerea programului noului contracandidat – imunitatea funcționează minim un an, ca termen de încercare, iar mandatul este nelimitat atât timp cât nu s-a ivit oportunitatea unui contracandidat mai performant, dar nu mai mult de zece ani.

3. După zece ani se organizează obligatoriu alegeri noi, la care pot participa vechiul și noii candidați, indiferent de cine sunt propuși, sau auto-propuși – tratamentul va fi egal, fără votul de aur. Structura ierarhică votează ca și subalternii conduși, fiecare cu câte un vot. Veriga superioară, în interiorul celor zece ani, poate numi necondiționat și ea, oricând, un nou contra candidat, dacă de jos în sus nu a existat preocuparea schimbării, vechiul candidat poate opta și el pentru o nouă alegere și un nou program.

În mod cert astfel, bugetarul, deputatul, senatorul, în noua societate vor deveni apărătorul și cârmuitorul interesului de ordine publică, pentru că și ei vor fi în permanență în vizorul primarilor (consilierilor și electorului) din colegiu. În plus, ei, bugetarii, deputații și senatorii nu vor mai proveni din rândul listelor de partid pentru "a se numi reciproc" și nici nu vor mai fi nevoiți să cheltuiască 500.000 euro în campania electorală, din care legal să încaseze în 4 ani de mandat, 50.000 euro.

Important este că lucrurile se vor simplifica, din punct de vedere electoral, cheltuielile publice și corupția se vor reduce substanțial, iar eficiența votului democratic reprezentativ va putea avea în permanență un cuvânt de spus și nu doar odată la 4, sau 5 ani. Cu alte cuvinte, voința populară nu va mai putea fi obligată, în numele democrației, la hibernare timp de un cincinal, ș.a.m.d. Selecția resurselor umane se va face natural, pe principiul voluntariatului și al probațiunii din rândul specialiștilor, ce au probat

expertiză și seriozitate, atât în societate, cât și în funcțiile publice îndeplinite anterior în administrație.

Sigur, procesul electoral se va derula în liniște și necondiționat de căpușarea anumitor întreprinderi sau contracte publice, etc.

Sigur, din punct de vedere electoral, societatea și statul vor fi un fel de „vehicul ce va funcționa pe pilot automat de sus în jos, dar și cu o cutie de viteză manuală, ce îi va permite copilotului electoratului de la verigile de bază să tragă la timp semnalul schimbării".

Consilierii, ca și primarii, vor îndeplini funcții executive, legal pot deveni adevărați patroni publici, pe timpul mandatului vor avea în permanență un cuvânt de spus, ei înșiși, dacă s-au remarcat, pot accede la un loc superior pe cale ierarhică, atât timp cât se vor bucura de susținerea necesară, de minim 51%. **Pentru buna funcționare a economiei reale, benefic în viitor va fi faptul că nu va mai exista o schimbare simultană a clasei politice locale, județene, regionale și naționale de consilieri, primari, deputați, senatori, președinți județeni, guvernatori, instituții bugetare descentralizate, etc.**

Numai astfel eficiența legislativă a continuității programelor și proiectelor naționale va fi asigurată și va da viață continuă dezvoltării eco-economiei – dispărând pentru totdeauna fracționarea acesteia din motive politice, sau clientelare.

Noua construcție politică independent tehnocrată va fi un bloc unitar, ale cărui piese, mai mult sau mai puțin performante, vor fi înlocuite precum pavelele și nu precum o "piatră de moară", adică exclusiv pentru lipsa de performanță și/ sau pentru abateri grave de la deontologia profesională, dar și ori de câte ori apare un contracandidat mai bun pentru postul în cauză.

Practic, societatea se va autogenera constant și corespunzător tradiției, gradului de cultură, etc. Deci, noua legislație va funcționa cu caracter de permanență, fără a mai prima interesul discreționar de partid național de tip totalitar.

Ineficiența alegerilor simultane din 4 în 4 ani, ce consta în fragmentarea proiectelor și programelor de tip clientelar, va face ca politicienii pluripartitiști să pice în desuitudine, ca și cei ai partidului totalitar. De aceea se impune cu pregnanță desființarea "clientelei" politice, ce-și împarte alternativ puterea și opoziția, tocmai pentru că ambele sunt clar generatoare de corupție și tensiuni sociale – dovadă migrația și aliațele, care ignoră propriile programe, de dragul puterii privilegiate, obținute în contextul europenizării și globalizării.

Alternanța partidelor, între putere și opoziție, nu face altceva decât ca electoratul, la un moment dat să nu mai voteze democratic, ci doar la fiecare ciclu electoral să sancționeze guvernarea precedentă. La atât se limitează votul democratic reprezentativ în societatea financiar-corporatistă, iar primenirea în cadrul partidului se face exclusiv propagandistic, pe principiul întăririi clientelei politice și nu a ideologiei sau programelor de guvernare ale unui partid sau altul.

Partidul ideal este "partidul independenților tehnocrați fără de partid". Din aceste motive se impune cu pregnanță să se pună capăt simultaneității "votului de masă" și fragmentării continuității proiectelor naționale, iar acest deziderat poate fi îndeplinit democratic, prin introducerea votului la purtător, ce va fi legalizat (100% pe cheltuiala contracandidatului), prin simpla acțiune în constatare la instanța locală.

Odată rămasă definitivă și irevocabilă hotărârea judecătorească, predecesorul este obligat ca în 24 de ore să procedeze la predarea funcției și gestiunii, în caz contrar, la cererea noului ales, i se vor institui măsuri asiguratorii (de către aceeași instanță) pe conturi și întreaga avere personală, preventiv - pentru acoperirea prejudiciului pricinuit de vidul unei conduceri efective și responsabile.

Numai astfel, aleșii viitoarei clase politice, care nu corespund așteptărilor electoratului, vor putea fi schimbați la timp cu rezerva electorală, se vor și teme, de promovarea unei hotărâri locale sau de susținerea unor proiecte sau unei inițiative legislative ce nu corespunde interesului de ordine publică al propriului electorat. Scurtcircuitarea (scoaterea treptat în afara legii a partidelor ce au confiscat statul) prin comportamentul nostru electoral de a vota exclusiv independenți tehnocrați, este singura cale democratică pașnică de înlăturare a guvernelor prădalnice și incompetente, fără organizarea alegerilor anticipate de masă.

D.S.

"Deși în titulatură se folosește cuvântul federal,
Sistemul Rezervelor Federale este o organizație privată,
ce nu face parte din guvernul SUA.
Bancnotele emise de băncile componente ale Sistemului
Rezervelor Federale sunt, de fapt, bani emiși
de particulari, iar contribuabilii stau pe margine,
fiind gata să acopere pierderile acelor bănci emitente".

–E.Griffin

M A S T E R L A N D
IDEOLOGIC-FINANCIAR SUPERCENTRALIZAT

PLURALISMULUI i se datorează votul sedentar ce hibernează în necunoștință de cauză, sub forma unei grămezi dezorganizate.
De aceea, votul de partid nu poate fi considerat votul reprezentativ al contribuabilului neînregimentat politic.
Dovadă, neîncrederea și absenteismul.
Astfel s-a instalat dictatura financiară a celor puțini.

MASTER PLAN DESCENTRALIZĂRI

- IDEOLOGICE prin intermediul „VOTULUI LA PURTĂTOR" până la nivelul Eşalonului I şi II.
- **FINANCIAR-FISCALE prin intermediul BANULUI şi CREDITULUI FISCALIZAT**

În Noua Societate
PUTEREA DEMOCRATICĂ a votului reprezentativ
şi PUTEREA FINANCIAR-FISCALIZATĂ
vor rămâne centralizate la nivelul eşalonului II. al primarilor de localităţi, nu la nivelul partidului alianţei, naţiunii, uniunii, etc.

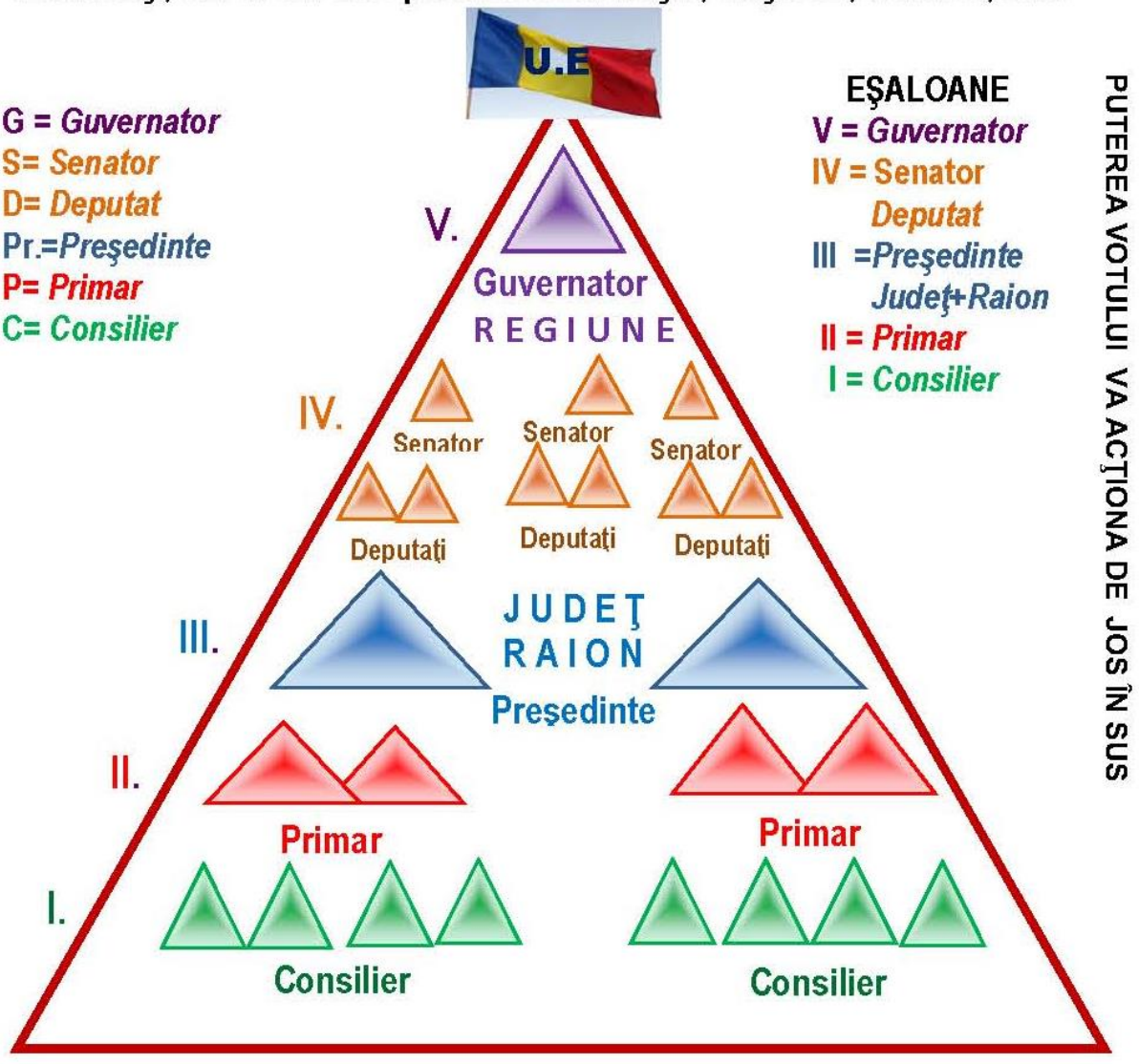

VOTUL LA PURTĂTOR cu care a fost votat și mandatat în cunoștință de cauză consilierul independent tehnocrat din rândul concitadinilor, va fi un vot dinamic, reprezentativ pe scara valorilor. El, consilierul din eșalonul I, votează și controlează primarii din eșalonul II, și invers, primarii controlează administrativ pe cei din eșalonul I. Astfel, se va instaura democrația creditului social fiscalizat

Pentru a veni **în "sprijinul cetățeanului" depozitele la vedere au fost înlocuite de cărțile de credit din plastic, generând astfel, alte datorii depunătorilor ce trebuie să plătească o taxă pentru servicii, din ce în ce mai mare - când acestea puteau fi emise gratuit de creditul social fiscalizat.**

Cu alte cuvinte, plătim taxe pentru a acorda băncilor privilegiul de a folosi banii noștri "naționali" în beneficiul ei.

Henry Ford spunea:

"Este destul de bine că americanii simpli nu înțeleg funcționarea sistemului nostru financiar-bancar, căci, dacă ar ști toate dedesubturile, cred că ar izbucni o revoluție chiar în noaptea asta".

Exact asta își dorește azi *NOUA SOCIETATE* modernă civilizată, încetarea desfrâului și holocaustului financiar oligarh mondial.

Bancherii au învățat repede cum pot crea și prelua cu banii puterea națiunii și cum pot manipula puterea cu valoarea banilor - adică, simplu, controlând cantitatea de bani aflată în circulație, "magia convertirii datoriilor noastre în profitul lor", îngrădindu-ne astfel, pe deplin, libertatea economică, reală în fapt, nouă, tuturor contribuabililor, patroni și proletari.

După ce s-a prezentat brevetarea ECO-IDEOLOGIA, urmează brevetarea drepturilor de autor pentru ECO-FINANCIA.

IV.6. „BREVETAREA ca invenție pe numele subsemnatului, a unui nou Produs Financiar de Stat, denumit „P.F.S. - 2013,

unde:
P = Produs;
F = Financiar;
S = Stat

I. **Noul Produs Financiar de Stat P.F.S. – 2013 se va derula prin intermediul setului de francize private conexe:**
   1. **CREDITUL SOCIAL FISCALIZAT - cu inițialele „C.S.F."**
   2. **LEUL ȘI BANUL FISCALIZAT - cu inițialele „L.B.F."**
   3. **EURO-IPOTECA FISCALĂ - cu inițialele „E.I.F.-2014"**
   4. **CARDUL DE IDENTITATE FISCALIZATĂ al contribuabilului persoană fizică(P.F.) și persoană juridică (P.J.)**
   5. **CASA DE MARCAT FISCALIZATĂ - „L.B.F. NON CON-2014"**
   6. **BANCOMATUL L.B.F. al Trezoreriei Ministerului de Finanțe - „T.M.F. NON CON-2014".**

Notă: L.B.F. = Leul și Banul fiscalizat ***„NON CON" se traduce „FĂRĂ CONTABILITATE" - fără impozite și taxe (de aceea, nu mai necesită contabilitatea), întrucât cele șase francize asigură premisele înfăptuirii epocii de aur – epocă în care fiecare contribuabil fiscal primește după muncă și răsplată – adică recunoașterea și răsplata societății, raportat la contribuția bazei materiale fiscalizate în folosul națiunii și al colectivității.***

Banul este/reprezintă pur și simplu recunoașterea prin lege a dreptului participativ la schimbul de mărfuri și servicii, contorizat prin intermediul noului barometru social denumit generic "CREDITUL SOCIAL FISCALIZAT".

Brevetarea noului produs financiar fiscalizat de stat denumit „P.F.S.-2013" – cu toate aceste francize, este absolut necesară pentru că nu este normal ca Băncile, Fondurile și Bursele să controleze discreționar contribuabili fiscali (persoane fizice și persoane juridice), obstrucționând astfel suveranitatea monetară a statelor, libertatea concurenței și fiabilitatea economică a pieței.

Este cunoscut de secole că actualul sistem bancar hegemonic supercentralizat sabotează competiția producției și comerțului cu bune practici, acordând privilegii financiare clientelare exclusiv companiilor transnaționale – companii ce încheie înțelegeri (neortodoxe) peste capul pieței și astfel, concurența este contrafăcută, iar prețurile nu sunt fixate de piață, ci de produsele derivate ale produselor financiar-bancare manipulate, acordate discreționar clientelei politice aflate la putere.

Pornind de la ideea că nu este normal ca banii virtuali ai băncilor să devină valoare de sine stătătoare ca marfă, ce, prin intermediul dobânzilor, deservesc instituțional exploatarea omului de către om, statul reprezentat de noi, cetățenii, va trebui să se impună în fața sistemului hegemonic ce se autogenerează pe seama exploatării contribuabilului.

Nu este normal ca sfera financiară a banilor virtuali convenționali să devină netransparentă și autonomă, sufocantă pentru economia reală tocmai prin lipsa unei concurențe reale. De aceea, se impune nevoia prezenței unei noi entități financiare, care să-i reprezinte pe contribuabilii onești, activiști ai economiei reale de piață, producătoare de servicii și bunuri de consum.

Actualii bani bancari sunt contrafăcuți în baza datoriei și nevoii sociale prezumtive și nu în baza realității materiale existente, generatoare de plus produs

Dacă raportăm viitorul schemei monetare fiscalizate la câmpul magnetic al Pământului, sau al oricărei surse magnetice, vom putea foarte ușor constata cum Polul Nord, reprezentat de creditul social fiscalizat (C.S.F.) emite câmpul - de unde, către Polul Sud, L.B.F. colectorul taxei de 3% converge mai departe transmisia pe calea undelor, către T.M.F.

Imagine1

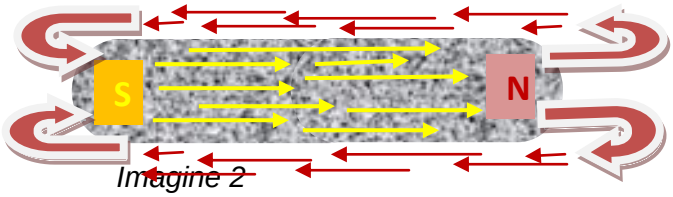

Imagine 2

I.F. COLECTOR L.B.F.
C.S.F. EMITENT L.B.F.

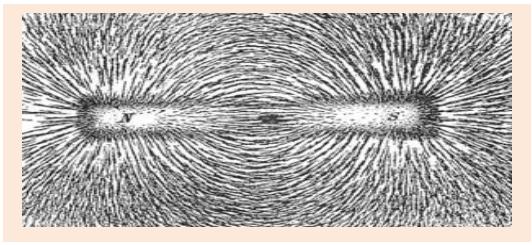

Magnetul din imagine, ca orice magnet, crește prin adaos, scade prin spargere fragmentară, etc., dar, indiferent cât ar fi "puzzle-ul" magnetic de mare sau de mic, își menține în echilibru emisia nordică și absorbția sudică.

Exact de un astfel de echilibru are nevoie și masa monetară a unei națiuni, regiuni, etc. Și astfel, piața financiară a banului fiscalizat se auto-generează și autoreglează cât mai natural în cadrul economiei de piață, prin intermediul controlului consumului C.S.F, proprietarul emitent. Accelerația rotirii L.B.F. se realizează prin lansarea sau temporizarea comenzilor sociale, acordate contribuabililor și comenzilor de stat, iar banul fiscalizat este punctul și spinul magnetic. Chiar dacă o parte din aceste unde alcătuite din unități spin se pierd, proprietatea magnetitei sau aliajului artificial este să creeze altele și sursa emisie-absorbție să funcționeze precum un „perpetuum mobile".

Aceasta este diversitatea schimbului de mărfuri pe care banul fiscalizat (L.B.F.) va trebui să o intermedieze și să o taxeze, în același timp, în mod cât mai regulat.

Evident că masa monetară a statului-națiune crește sau scade proporțional cu creșterea bazei materiale impozabile (și nu cu volumul sau puterea magnetului), mai precis, pe baza influenței plus produsului acumulat, respectiv a evenimentelor sociale și naturale constructive, distructive, etc., care pot avea loc la un moment dat.

Noua formulă de impozitare-colectare având la bază, în premieră, perisabilitatea banului (*banul cash va fi amprentat, valabil 120 de zile -4 luni***), fiecare prelungire a valabilității se taxează cu 3%, înlocuirea se face la bancomatele T.M.F.**

Transferul electronic de orice fel va fi taxat cu 3%, nolens-volens, impozitează și economia subterană, astfel banul electronic devine neperisabil.

Noul produs financiar și inexistența contabilității în cazul C.S.F. și L.B.F. constituie un pas uriaș în combaterea evaziunii, delapidării, spălării de bani, dar și a macro și micro corupției și, nu în cele din urmă a funcționării economiei de piață pe componenta economiei reale producătoare de bunuri de consum.

Ca atare, leacul C.S.F. nu poate fi mai rău decât boala actuală a sistemului bancar perimat, devenită pandemia globalizării.

Noua infrastructură a produsului financiar bazat pe creditul social fiscalizat (C.S.F.) funcționează pe baza „ideii" gratuite de flux-reflux financiar și astfel, contribuabilii vor munci mai puțin și vor câștiga mai mult.

Prin natura lui, circuitul noului produs stimulează și obligă la muncă. Toți cei care își consumă resursele inutil, fără a crea plus produs fiscalizat, devin „rebutul" economiei de piață și locul lor va fi luat de către contribuabilul mai performant.

Când spunem rebut, vorbim și de I.M.M-uri și de O.N.G-uri.

FRANCIZA – componenta de bază a „P.F.S.- 2013"

1. CREDIT SOCIAL FISCALIZAT (C.S.F) se va putea obține și derula gratuit prin intermediul Trezoreriei Ministerului de Finanțe, respectiv agențiile și bancomatele aflate în subordinea acesteia (T.M.F).

a. Derularea C.S.F. se va înfăptui exclusiv pe baza leului și a banului fiscalizat (L.B.F), ban ce se va tipări în premieră și pentru început în șarje de 5-10% la nivelul volumului valoric rezultat din baza impozabilă mobiliară și imobiliară, contemporană anului premergător tipăririi leului fiscalizat.

Banul fiscalizat sub formă de cash va fi un ban perisabil, valabil patru luni, după care, urmează primenirea în termen a acestuia, contra unei taxe de 3%.

b. Trezoreria Ministerului de Finanțe (T.M.F).

Contribuabilii persoane fizice (P.F) și persoane juridice (P.J), ca utilizatori ai creditului social fiscalizat, vor reactualiza valorile declarațiilor impozabile prin raportarea la valorile ipotecare fiscalizate la prețul de piață, având în vedere cointeresarea contribuabililor cu noile privilegii și interese oferite de C.S.F-ul „Epocii de Aur".

c. Contribuabilii utilizatori ai C.S.F. pot beneficia pe bază de voluntariat social numai dacă au achitate impozitele anuale la zi.

Tot ei, contribuabilii fiscalizați, mai pot beneficia, contracost, de evaluările experților acreditați ai Ministerului de Finanțe, în vederea reactualizării valorilor mobiliare și imobiliare.

d. Volumul creditului social fiscalizat (C.S.F) instalat la nivelul contribuabilului utilizator va coincide cu 60% din suma totală declarată și onorată în baza impozabilă mobiliară și imobiliară a Trezoreriei (T.M.F) Ministerului de Finanțe.

e. Dobânda – taxa percepută de T.M.F. va fi de 3% pe an și se va plăti retroactiv anului utilizării; ea va cuprinde și toate taxele,impozitele locale și naționale doar dacă este superioară anului 2013.

Dobânda de 3% se plătește în L.B.F pe modelul liniilor de credit – adică numai pentru sumele și perioadele exacte de utilizare, în rest, banul fiscalizat fiind proprietatea întregului popor, se folosește necondiționat de către stat, alături de procentul de 40% repartizat prin lege.

f. Contribuabilul beneficiar C.S.F. va trebui, pe lângă declarația impozabilă, să ipotecheze în favoarea T.M.F. întreaga sa avere mobiliară și imobiliară (impozabilă) angajanta ipotecii C.S.F. și să accepte (scris) că dorește să devină utilizatorul C.S.F în procent de 60% - **diferența de 40% se lasă necondiționat spre utilizare T.M.F., proprietarul 100% al C.S.F.**

g. Plata taxei-dobândă de 3% la finele anului, automat se decontează de către bancomatul central al T.M.F. din contul contribuabilului utilizator în contul T.M.F. În lipsa disponibilului, anul următor contribuabilului debitor i se va calcula o dobândă – taxă de 5% pe întreg an calendaristic.

Dacă nici pentru această nouă taxă nu s-a asigurat disponibilul necesar la începutul anului al treilea de neplată, T.M.F va investi ipotecile contribuabilului cu titlu executor și va anunța locul,data și ora vânzării, (prețul de pornire fiind nivelul sumelor datorate statului înmulțite cu doi) – pentru recuperarea dobânzii-taxă, a sancțiunii pecuniare și respectiv, a cheltuielilor de executare.

h. Din suma rezultată cu ocazia vânzării prin licitație publică transparentă, T.M.F își recuperează debitul, iar diferența o returnează C.S.F. debitorului, după care se închide partida ipotecii valorificate, restul contului și ipotecilor fiind perfect valabile. Noii proprietari ai ipotecilor imobiliare achiziționate au obligația completării declarației de impunere, dar și dreptul la C.S.F de 60% din prețurile de adjudecare, diferența de 40% rămâne spre utilizare la dispoziția T.M.F. – luând locul partidei lichidate a clientului debitor rău platnic. Contribuabilii P.F. și P.J., utilizatori de C.S.F., pot desfășura, potrivit legislației în vigoare, orice activitate legală de producție și comerț, cu condiția deținerii unui spațiu autorizat cu franciza aferentă (plătită la zi), spațiu dotat cu o casă de marcat fiscalizată ce va taxa cu 3% în contul bancomatului „T.M.F NON CON-2014„ fiecare act de circulația mărfii.

Va lipsi cu desăvârșire factura, avizul și orice altă formă de contabilitate a L.B.F., dată fiind valabilitatea limitată a cash-ului și dezinteresul contribuabilului pentru deținerea la purtător a L.B.F.-ului nepurtător de dobânzi.

Capitalismul modern va trebui să accepte proprietatea comună proporțională asupra valorilor financiar-fiscalizate utilizate în producerea bunurilor și serviciilor, a subordonării individului unor reguli clare ale proprietății, bazate pe principii socio-decizionale rigide, emanate în baza interesului de ordine publică unanim acceptat.

Este inacceptabil ca fermieri cu sute de hectare proprietate, I.M.M.-uri cu proprietăți, contribuabili și P.F. cu proprietăți – să nu poată participa la schimbul de mărfuri și progresul social.

În cazul C.S.F și L.B.F., **raportul stat-contribuabil și invers va fi guvernat pe principiul economic al cointeresării reciproce reale, în sensul că avantajul să fie reciproc.**

Principiul cointeresării stat-contribuabil vine să desăvârșească legea cererii și ofertei, în raporturile sale cu statul omniprezent în economia de piață – mai precis, ele trebuie să se stimuleze reciproc și să nu se mai saboteze,

așa cum de secole se întâmplă în cazul creditului bancar, în raporturile sale cu statul și contribuabilul.

Dacă în cazul creditului bancar se dubla, tripla artificial, prin intermediul dobânzii și comisioanelor practicate de către bancă, valoarea investiției co-contractantului client și contribuabil – lucrurile din punct de vedere matematic fiind clare, paguba de două treimi a contribuabilului client devenea prin „frauda legii" profitul băncii, având în vedere dublarea, triplarea artificială a investiției.

Avantajul în cazul creditului social fiscalizat, dublarea valorii investițiilor nu va mai exista nici în paguba, nici în favoarea contribuabilului fiscalizat.

Aici fiind vorba doar de folosirea și înlocuirea onestă a cantității de bani, pe care contribuabilul i-a primit și returnat pieței.

Astfel va funcționa noua piață de schimb a barterului modern și dezvoltare liberă, din punct de vedere economic a contribuabilului mic, mijlociu și mare - și invers, serviciile comune ale colectivității și statului vor răspunde reciproc, cu aceeași măsură, contribuabilii beneficiind proporțional de servicii (financiar fiscalizate, pompieri, justiție, etc., în general, infrastructura socială), corespunzător contribuției de 40%.

De faptul că banul bancar a circulat nestingherit în piață ca marfă generatoare de dobândă, vinovat fiind statul, care, premeditat, nu a oferit contribuabilului alternativa **legiferării C.S.F. și a comerțului cu bune practici, din partea băncilor comerciale.**

Creditul social fiscalizat vine și repune contribuabilul (inclusiv pe cel cu vocație succesorală) în drepturile anterioare, vătămate de sistemul bancar, devenit ca și partidele, stat în stat.

Tot astfel, în viitor, investițiile contribuabilului nu vor mai fi dublate sau triplate artificial, întrucât, C.S.F. și L.B.F., matematic vorbind, efectiv nu au cum să producă astfel de anomalii și aberații financiare.

Acestea din urmă nu creează profit din plus valoarea unei mărfi inexistente (bani bancari virtuali), dezvoltă plus-produsul plus-valorii reale din care statul în mod direct primește 3% taxă pe circulația mărfii, timp în care, 97% se află în depozitul rezervei de stat și așteaptă reinvestirea, după actualizarea ipotecii fiscale din care statul va obține 40%, iar clientul contribuabil 60%, ș.a.m.d. Ciclul banului fiscalizat infinit ponderat reia schimbul de mărfuri și servicii cu reproducția continuă în ansamblu și nu în salturi, sau cu întreruperi iremediabile.

Dobânda-taxă de 3% practicată de C.S.F prin intermediul contribuabililor utilizatori, în fond este dobânda colectoare de taxe și impozite locale pe circulația mărfurilor și serviciilor. Ea, dobânda-taxă nu este producătoare de bani virtuali, (ca în cazul dobânzilor bancare), întrucât, ea, taxa-dobândă nu poate deveni capital privat, cel mult, plus produs de stat ce deservește interesul comunității în ansamblu și nu privațiunea acesteia, cum se întâmplă în cazul taxelor și impozitelor direcționate unilateral pentru plata dobânzilor bancare obligație de stat.

Valoarea impozabilă declarată și ulterior utilizată actualizată (+/-) este atât în avantajul contribuabilului, care primește libertatea economică de mișcare în piață, potrivit procentului de 60% (din valoarea sa de piață), dar și a statului, care primește drept impozit diferența de 40% - diferență care, la creditul bancar revenea „gratuit" sistemului bancar. În fond, contribuabilul nu primește nimic gratuit, statul nu dă nimic gratuit, cu excepția unui drept de uzufruct convenit prin lege, respectiv banului infinit cu succes cheltuit și acesta, garantat T.M.F. cu propriile ipoteci fiscale. Statul nu pierde nimic din capitalul proprietate (L.B.F.) întrucât C.S.F. a fost astfel conceput să-i asigure permanent recircularea și controlul, dar și propria capitalizare a afacerilor de stat. Diferența față de vechiul sistem al creditului bancar constă în faptul că **tiparnița monetar-bancară emitea moneda virtuală în contul datoriilor și se dezvoltă prin rostogolirea și amplificarea datoriilor; tiparnița C.S.F. a T.M.F. (P.F.S. 2013) nu va emite monedă virtuală, ci doar reală, strict în limita a ceea ce baza impozabilă de stat conține ca ipotecă mobiliară sau imobiliară fiscalizată.**

Cu alte cuvinte, va trebui să diagnosticăm pandemia CREDITULUI BANCAR ca drept BOALA mileniului, iar CREDITUL BANCAR FISCALIZAT, LEACUL mileniului.

Practic, de acum, nu se va mai vinde sau împrumuta decât în baza a ceea ce există în mod natural, nu în baza a ce va fi – cum discreționar proceda creditul bancar comercial și banul virtual (leu ROL/RON, dolarul, euro, etc.), tot sistemul bancar și monetar mondial suferă de același diagnostic și are nevoie de același tratament ca și leul RON sau ROL.

Creditul social fiscalizat – denumit C.S.F., în contextul globalizării, va îndeplini rolul orologiului, deosebirea constând în faptul că C.S.F. măsoară valoarea mărfurilor din piață și nu diferența de fus orar a valutelor occidentale.

Barometrul cu regularizarea valorilor inter - regiuni va fi în responsabilitatea normelor de evaluare ce stabilesc prețul ipotecilor fiscale.

În contextul C.S.F., dobânda minimală a banului fiscalizat colector, va fi în fapt, o taxă fiscală de 3%, tocmai pentru a nu se mai produce în piață bani artificiali, dar și pentru a înlocui toate impozitele și taxele locale imobiliare, al căror proces de colectare este destul de greoi și costuri ridicate.

În viitor, serviciile și forța de muncă nu vor mai face obiectul bazei materiale impozabile separate, aceasta va fi impozitată odată cu plus-produsul creat venit adaos real la majorarea ipotecii fiscale a proprietarului de valoare.

Masa monetară a unei națiuni fiscalizate, prin intermediul banului colector de impozite și taxe va fi condiționată de volumul bazei materiale impozabile și ipotecate fiscal în favoarea T.M.F. Astfel, contribuabilul fiscalizat, în baza ipotecilor T.M.F. va beneficia de recunoașterea valorii sale sociale de piață și, implicit, de linia creditului fiscalizat,

mai precis, de procentul de 60% cuantificat în bani fiscalizați, pentru care contribuabilii plătesc dobânda-taxă 3%, ori de câte ori cumpără și vând mărfuri, servicii, etc. Banul fiscalizat asigură gratuit libertatea economică de mișcare în piață a contribuabilului, dar simultan taxează circuitul de interes economic și comercial al contribuabilului. În materia banului fiscalizat, Banca nu va mai avea privilegiul distribuirii banului colector, încasării de dobânzi sau comisioane discreționare.

FRANCIZA nr. 2. LEUL (BANUL) FISCALIZAT denumit (L.B.F) este un produs nou, 100% proprietate de stat gestionat de Trezoreria Ministerului de Finanțe (T.M.F), ban ce se va tipări în premieră la nivelul volumului valoric fiscalizat (onorat) rezultat din baza impozabilă (mobiliară și imobiliară) contemporană anului tipăririi L.B.F.

An de an, în cazul României europene, corecția volumului L.B.F. se va face raportat la baza impozabilă gestionată de bancomatele centrale locale, raionale, regionale, pe baza căreia se construiește infrastructura contabilității informatice și ambulante a creditului social fiscalizat național și european.

a. Ex. în cazul României:

Valoarea de piață a leului fiscalizat (L.B.F) ideală, este dată de formula:

$$\frac{1€ \times 4{,}5 \text{ RON} + 1 \$ \times 3{,}5 \text{ RON}}{2} = 1 \text{ L.B.F.}$$

Formula a fost aleasă raportat la medierea echitabilă a operațiunilor de import-export derulate preponderent prin cele două valute consacrate deja pieței românești.

b. L.B.F. nu este purtător de dobândă în favoarea contribuabilului utilizator P.F. și P.J., ci doar în favoarea proprietarului emitent, statul român (prin T.M.F.) pentru a-și acoperi cheltuielile infrastructurii aferente.

Politica statului, ca proprietar emitent de L.B.F., este de natură exclusiv investițională în economia reală pentru crearea de plus produs în flux continuu, ea, proprietate L.B.F. și a EURO-IPOTECII FISCALE este inalienabilă și devine proprietate socialistă de piață.

c. De L.B.F (și în genere, de toți banii fiscalizați) beneficiază contribuabilii utilizatori P.F. și P.J., conform condițiilor C.S.F (de la art.1) și poate fi folosit exclusiv în economia reală producătoare de mărfuri și bunuri de consum, inclusiv pentru comerțul cu mărfuri, plata de salarii și servicii către terți P.F. și P.J, cu condiția ca toate aceste operații, inclusiv asupra încasărilor din proprietățile intelectuale, să fie taxate în favoarea statului cu 3%, și se fac exclusiv prin intermediul casei de marcat fiscalizate proprietatea vânzătorului sau a cumpărătorului de achiziții – excepție, cash-ul „L.B.F." taxat pentru piața dezorganizată cu 3% odată la patru luni.

Proprietarii târgurilor, piețelor, oboarelor, talciocurilor, organizatorii de bâlciuri, etc., sunt obligați să asigure un număr corespunzător de case de marcat fiscalizate, raportat la volumul estimat de vânzători ambulanți neposesori (care în plata proprietarului a taxei de acces, spațiu, va suporta și un

mic procent pentru serviciul de utilizare a casei de marcat fiscalizate, conectate la bancomatul central al T.M.F. teritorial).

d. Se interzice cu desăvârșire folosirea L.B.F în economia financiară a viciului pentru cumpărarea și achiziția directă sau indirectă a produselor de risc, gen acțiuni, părți sociale, derivate, obligațiuni, unități fonduri, creanțe, pariuri, bilete loto,cazinou, jocuri de noroc, etc., în caz contrar sumele aferente vor fi confiscate și valorificate, sau desființate, lovite de nulitate, etc.

Toate produsele ce țin de economia financiară, pot fi achiziționate de bani bancari actuali Leul-RON și orice alte mijloace legale de plată (altele decât L.B.F) - leul RON și toate valutele operând în piața financiară nestingherit de L.B.F și C.S.F, acestea din urmă asigurând capitalizarea și concurența, exclusiv în economia reală, respectiv crearea și acumularea de plus-produs și nu de plus-valoare scriptică generatoare de bule speculative.

e. În economia reală plus-valoarea va fi „garda de corp” a plus-produsului și barterului social modern, ce împreună vin să dezvolte baza acumulării materiale și spirituale a utilizatorului de C.S.F., respectiv L.B.F., conform principiului rostogolirii bulgărelui de zăpadă (+/-).

L.B.F poate fi declarat din start leul real și banul infinit ponderat pentru că el L.B.F, spre deosebire de leul RON (bancar), este tipărit pe baza a ceea ce există și nu pe baza unei datorii previzionate.

Tocmai de aceea, leul ROL și RON a fost și este marcat de inflație.

Restricțiile L.B.F sunt măsuri de protecție pentru a-l putea menține în topul concurenței reale și nu al celei virtual-deghizate în valoarea magică de piață. Cu timpul, inclusiv băncile comerciale se vor integra economiei reale de piață cu noi coordonate economice.

Banul fiscalizat se va comporta în piață precum un cântar închiriat, pentru o taxă infimă îl folosești, îți faci treaba și îl restitui statului care ți l-a închiriat. Nu are sens să închiriezi mai multe cântare decât ai nevoie, sau să plătești chirie fără să folosești cântarele, etc.

Banul fiscalizat și creditul social are de înfruntat și concurat cu cea mai mare schemă piramidală de tip financiar, ce a fost concepută de capitalismul occidental pe schema sistemului bancar al rezervelor de stat americane, punându-se astfel la punct bazele unei adevărate industrii de bani și produse financiare virtuale, ce explodează precum baloanele de săpun la mai tot pasul, dar prin intermediul căreia poți crea și controla arsenale militare și poți finanța mercenari financiari, în vederea preluării controlului economiei mondiale și al planetei.

Aceste ființe umane, în subtilitatea perversității lor raționale, nu numai că jignesc inteligența întregii omeniri, ele jignesc inteligența creației universale ce a dat naștere vieții pe pământ. De aceea, dacă nu vom fi atenți, fenomenul globalizării poate concentra și crea atâta putere financiară la un loc, încât cei ce o controlează vor controla planeta Pământ și-i vor putea impune umanității propriile moravuri de tip colonial.

Menirea banului fiscalizat este să doboare pașnic monopolul acestei macro concurențe neloaiale supercentralizate din punct de vedere financiar, pe care însuși poporul american, cu Mr. Obama în frunte, au pierdut-o de sub control. Dovada, refuzul opoziției de a condiționa „pornirea tiparniței valutare”.

Banul fiscalizat este tipărit și emis sub o acoperire precum a banilor ce aveau asigurată acoperirea în aur, numai că, datorită imensității, supra-populării planetei (cu cele 7 miliarde de suflete) și a volumului de mărfuri și servicii, aurul, evident că nu mai putea asigura acoperirea masei monetare necesare.

De atât a fost nevoie ca, prin intermediul cifrelor și banului papirus sau electronic, să se creeze, prin legi abuzive, în locul aurului, o marfă simulată ”banul virtual” să poată asigura funcționarea inechitabilă a economiei de piață, mai precis, a comerțului cu bune practici. Dat fiind „adaosul dobândă” extraordinar de ridicat la acest tip de marfă deghizată, economia de piață, efectiv nu se mai poate autocontrola și autogenera la nivel macro și micro - și atunci vine L.B.F. să-i asigure vitalitatea și fundamentul.

El, L.B.F. este acoperit în ipoteca fiscală.

El, L.B.F. asigură libertatea de mișcare economică raportat la cantitatea și eficiența averii materiale și spirituale acumulate – este loial experienței, eficienței și performanței și nu clientelei politice.

L.B.F. este barometrul barterului economic și nu proprietarul exclusivist, cum este banul bancar privat, iar dacă noi, contribuabilii, ne dorim să avem acces la schimbul de mărfuri și servicii, îi cerem statului, prin instituțiile sale omniprezente - să ne autorizeze prin lege folosirea banului fiscalizat drept autorizație schimb-barter, etc.

De aceea, L.B.F. ca ban papirus proprietate de stat va avea o durată de patru luni, pentru că numai astfel, el este ban colector de impozite, precum superiorul său, nevăzutul ban electronic.

L.B.F. vine în completarea comportamentului autogenerării economice al fiecărui activ mobiliar și imobiliar fiscalizat și a nevoii sale sociale permanente de modernizare, de autoadministrare prin autofinanțare – de la care apoi contribuabilul să obțină, direct sau indirect, plus-produsul de care piața și omenirea are o nevoie efectivă.

L.B.F. vine ca garant al existenței unei valori fiscalizate, ce a înlocuit și înlocuiește în piață o anumită sumă de bani bancari, ce au aparținut efectiv contribuabilului, bani pe care banca i-a recuperat de la contribuabil prin restituirea creditului și îi manevrează după bunul plac, prin dispoziția unei legi perimate, deși i-a obținut în contul unei datorii fără niciun fel de plată, iar el, contribuabilul în mod premeditat era deposedat de uzufructul valoric al plus-produsului, creând contrapartida creditului dublat-triplat de prețul dobânzilor.

Rațiunea L.B.F. - dacă activul fiscalizat s-a obținut în schimbul unei sume de bani este foarte normal și natural ca lucrurile, cel puțin în procent de 60%, să se petreacă și invers, adică, bunul dobândit cu bani să reprezinte permanent în piață valoarea bunului natural măsurată în bani fiscalizați – denumit (L.B.F.) în cazul României.

Este adevărat că acest lucru nu se poate face cu banul virtual bancar pentru că el, la un moment dat, nu mai reprezintă nimic, datorită multiplicării scriptice prin intermediul dobânzilor, de aceea a fost și este expus eroziunii inflaționiste.

Noul L.B.F legitimează schimburi reale de mărfuri și servicii, pe când, banul virtual, un fals fiind, legitimează schimburi neoneste, încasează indirect mărfuri și servicii contra banului (marfă) deghizat în valoare mobiliară și imobiliară de piață, acesta fiind „banul monarh" – care, el ia de la toți tot și de la el nimeni nimic, având în vedere că, pe lângă dobânda înzecită, creditul se restituie 100% de către clientul contribuabil.

Dobânda transformată, și ea deghizată în bani, face ravagii inflaționiste în piață, ea fiind în fapt, banul scriptic inflaționist, creat din nimic.

În cazul C.S.F. și L.B.F. sursa banilor o reprezintă voința populară și va fi o sursă binecunoscută și ușor controlabilă, iar ca produs financiar de stat, este tot ceea ce omenirea a creat mai bun în acest domeniu.

Asta nu înseamnă că și acest „P.F.S. 2013" nu este perfectibil, brevetul îl va proteja atât timp cât el, ca și produs financiar fiscalizat îndeplinește condiția de cerere din partea pieței.

Numai astfel, presiunea crizelor și a inflației mondiale și unionale nu vor mai fi dezastru național pentru români, la fel și invers.

Încă suntem un caz fericit, pentru că nu am făcut trecerea la moneda unică Euro, moneda unică este o capcană, o capcană financiară care aduce profit exclusiv hegemoniei financiare, așezată în spatele sistemului bancar monolit, respectiv bursei, de unde se manipulează prețurile de monopol, dumping, etc.

Piața prețurilor este clar manipulată de bani și bănci la nivel macro.

La nivel micro este piața de regularizare, singura care funcționează pe baza cererii și ofertei, dar fără nicio șansă în fața monopolului transnațional privilegiat al macro-pieței formatoare de prețuri. Dacă România va renunța sau va ceda dreptul de a tipări propria monedă putem să spunem de acum,

"Adio, libertate economică!,
Adio, democrație!,
Adio, progres!"

Pentru că vom fi și noi transformați în prizonierii economiei de piață, precum Grecia sau Cipru, Spania, Italia, ș.a., ce s-au ales cu economii de piață practicate în procente de 75-80% de rechinii mapamondului, pierzând controlul propriilor lichidități. Și atunci, noi, plevușca economică, neputând să devenim formatori de prețuri, vom deveni victime sigure ale insolvenței.

O țară în care comerțul intern, ce ține de bucătăria internă nu este înfăptuit în monedă proprie, mărește, automat și gratuit, povara bancară și fiscală asupra poporului, pierde suveranitatea și independența și își transformă proprii cetățeni în "sclavii" economiei de piață.

După aceea, în zadar politicienii și pluripartitismul mai vorbesc de drepturile omului sau de democrație, atât timp cât, tu ajungi să muncești mai bine de trei luni pe an pentru stat,cinci luni pe an pentru bancă și doar patru luni pentru tine.

Noi, românii, trebuie să calibrăm circulația internă a mărfii, 100% pe moneda națională fiscalizată, iar barometrul leului fiscalizat va trebui să funcționeze pe formula:

$$\frac{1\ € \times (4{,}5 \text{ lei}) + 1\ \$ \times (3{,}5 \text{ lei})}{2} = 4{,}0 \text{ RON} = 1 \text{ L.B.F.}$$

Am identificat această formulă a "eurodolarului românesc" pentru a curma suferințele importatorilor și exportatorilor, întrucât economia românească este acum dependentă de cele două valute (dolar și euro) și de către leul RON sufocat mereu de jocul speculațiilor bursiere.

Banul (leul-euro) fiscalizat, a cărui valoare de piață a fost exprimată pe formula euro-dolarului împărțit la 2, va avea valoarea bătută în cuie, diferența va fi regularizată din criteriile de evaluare a ipotecilor impozabile care vor respecta întocmai barometrul mediu al prețurilor translatate din economia de piață.

Ca atare, banul fiscalizat nu va crește precum moneda virtuală, model "bitcoin", dar nici nu va scădea, precum ROL, RON și altele.

FRANCIZA nr.3 - EURO IPOTECA FISCALĂ, datorită funcțiilor sale sociale multiple, ca și L.B.F., aduce numai avantaje și toate acestea, fără costuri, pentru că, efectiv vine ca un lubrifiant european, deblochează producția bunurilor de consum, dependentă de tehnologiile internaționale de vârf și asigură o mult mai bună circulație a mărfurilor, la nivel internațional.

EURO IPOTECA FISCALĂ, lansată de statul suveran pe valorile acumulate în decursul timpului, exclusiv cu ajutorul banilor eficientizați, nu are o valoare artificială, precum banii băncilor de odinioară.

După această scurtă trecere în revistă venim și cu precizarea că toate relocările de sume de bani (euro, sau dolari) mai mari, sau mai mici, făcute pentru una sau alta dintre națiuni, pentru salvarea sistemului bancar, nu au avut decât efectul prelungirii agoniei, nu și al înlăturării cauzelor.

Toate țările trebuie să adopte din punct de vedere legislativ controlul banilor fiscalizați, gestionat separat pe modelul creditului social fiscalizat.

Națiunile au de ales, de la caz la caz - fie implică direct structura logistică actuală, trezoreria, prin care statul își colectează taxele și impozitele, fie înființează o anexă a acesteia denumită "Regia amanetului imobiliar național de stat" la care se transferă parte a personalului trezoreriei actuale.

Ca mecanism de lucru, EURO-IPOTECA FISCALĂ va include și colectarea impozitului imobiliar actual, doar că, până în prezent, cetățeanul, notarul - avocatul, nu erau direct co-interesați pentru o declarație corectă.

De acum, lucrurile se schimbă, la fel și interesele proprietarului de ipotecă, notarului, avocatului și fiscului.

Practic, se vor situa pe aceeași lungime de undă, întrucât polița euro-ipotecii fiscale de stat a fost concepută să facă simbioza între interesul proprietarului și cel al statului național, federal, etc., iar devalorizarea BANULUI fiscalizat, EURO IPOTECII fiscalizate nu ar putea fi declanșată decât de imensa masă a proprietarilor de ipoteci fiscalizate, ce ar distruge proprietățile ipotecate în dezinteresul comerțului național și internațional, ceea ce este exclus interesului contribuabilului ipotecar.

Tot programul a fost conceput ca un sistem avantajos pentru ambele părți, de câștigat având chiar și băncile aflate în dificultate – deoarece clienții lor vor fi cointeresați de transfer la noua oportunitate și este foarte normal ca potențialul noilor reglementări să-i ajute, în ansamblu, să deblocheze mecanismul bancar gripat și implicit, sistemul economico-financiar unional și cei aflați în incapacitate de plată azi, să-și poată recupera ipotecile bancare.

În fapt, cauza crizei este blocajul financiar, ce nu mai poate asigura fluidizarea producției și circulația mărfurilor din economia reală și financiară, transformate în ghiveciul economiei de piață, un produs nesustenabil și nedigerabil pentru legea cererii și ofertei.

Deși sunt adeptul simulării lucrurilor și regulilor simple, de această dată recomand pentru EURO-IPOTECA FISCALĂ, produsul nou dat de Ministerul de Finanțe, "AMANETUL IMOBILIAR NAȚIONAL DE STAT" - produs ce nu va mai putea face obiectul privatizării, sau parteneriatului public privat, altminteri, am ajunge în situația în care se află sistemul bancar actual – în situație de colaps și crize pandemice.

De subliniat faptul că aurul și metalele rare, operele de artă, care nu fac totuși obiectul fiscalizării, pot face obiectul ipotecii fiscale ce stă la baza EURO-IPOTECII FISCALE, cu condiția securizării exclusiviste la dispoziția C.S.F – T.M.F, ș.a.m.d.

Este foarte greu din punct de vedere psiho-social, să eradicăm din mentalul popular denumirea de BAN, BANCĂ, PROFIT și CONTABILITATE, pentru că oamenii nu pot concepe, după secole și milenii, că se poate trăi mult mai bine fără de ele.

De aceea, totuși o să îndrăznesc să botez Euro și Banul fiscalizat, fie „POSTERUL FISCAL" (5,10,50,100,1000,etc.) pentru că de fapt, ăsta este banul fiscalizat, fie „INDULGENȚA FISCALĂ de 1,5,10,50,100,1000, etc", întrucât, în mod sigur, ea va pica precum o mană cerească ce vine să binecuvânteze omenirea oprimată de sistemul bancar și de garda financiară, care au pus bazele statului polițienesc fiscalizat.

Numai astfel omenirea ar putea uita de BAN, BANCĂ, PROFIT, CONTABILITATE, etc.,și s-ar putea bucura liniștită de „barterul fericirii", precum și de emanciparea lumii moderne democratic – fiscalizată, în care oamenii să poată munci cu drag, atât pentru proprietatea privată(60%), cât și pentru proprietatea comună (40%).

Cu siguranță, noua lume a plus-produsului economic va fi și cea mai echitabilă lume din punct de vedere uman și comercial.

P.S.: Pentru cei ce nu cunosc, „indulgența" a fost o invenție a Papalității de la Roma, un fel de acțiune anonimă la purtător, pe care creștinii timp de secole au cumpărat-o pentru iertarea păcatelor, ea ulterior a fost înlocuită de cumpărarea moaștelor sfinte, apoi, de acatist.

FRANCIZA nr. 4. CARDUL DE IDENTITATE FISCALA – denumit și C.I.F. se eliberează contracost, tuturor utilizatorilor de C.S.F și L.B.F., el conține toate datele actuale ale cărții de identitate P.F. și P.J. similare, plus cip-*ul* ce are memorată corespondența electronică cu contul repartizat de T.M.F, parola și amprenta degetului preferat pentru securizare.

a. Cardul de identitate fiscală va ține locul legal, inclusiv al actualei cărți de identitate, și se va fi folosit exclusiv de către proprietari în fața caselor de marcat, bancomatelor fiscalizate, aparate electronice de efracție, produse și servicii.

Pe modelul cartelelor telefonice va fi încărcat cu unități(bani fiscalizați valorici) și tot pe același model, vor fi cheltuiți (excepție făcând faptul că, în loc de numărul telefonic va fi folosită parola personală și contactul amprentei de la degetul preferat).

Folosirea de către alte persoane, constituind infracțiunea de fals privind identitatea, se pedepsește potrivit Codului penal, întrucât, casa de marcat T.M.F este și reprezintă autoritatea de stat a instituției fiscale.

b. Cardul de identitate fiscal se folosește la casa de marcat fiscalizată și bancomatul T.M.F. de unde se depun și ridică sume cash.

c. Orice transfer de pe un card pe altul, indiferent de titlu, se taxează automat în favoarea statului cu 3%.

Contribuabilii pot să se împrumute, dar fără dobândă și penalități – riscul aparține celui ce împrumută și se împrumută și este bine să cunoască faptul că legea nu îi apără, dimpotrivă, îi taxează pentru un comision sau serviciu mascat – de aceea se și taxează ca atare, doar cu 3%.

În caz de infracțiune: mită, trafic, șantaj, suma se confiscă în folosul statului și nu se mai restituie mituitorului, șantajistului, traficantului de influență, la fel se procedează și în cazul mărfurilor de contrabandă sau bunurilor interzise comerțului, L.B.F.

Infracțiunile de mai sus vor fi sancționate prin confiscarea averii celor direct și indirect implicați în transferurile frauduloase ilicite.

FRANCIZA nr. 5. CASA DE MARCAT FISCALIZATĂ – denumită C.M.F. va deveni contabilul ambulant al contribuabilului utilizator de L.B.F. și C.F.S., se va regăsi obligatoriu în toate spațiile autorizate legal taxate pentru un anume gen de franciză de producție,comerț, etc., inclusiv supermarket-*uri*, piețe, târguri, oboare, bâlciuri, cabinete notariale, farmacii, case de avocatură, policlinici și spitale private, mediatori judiciari, executori judiciari, fiscali, etc. - se va obține contracost de la Trezoreria Ministerului de Finanțe (T.M.F) odată cu aprobarea francizei, sau creditului social fiscalizat.

a. Casa de marcat fiscalizată (C.M.F) va funcționa în legătură contabilă direct cu bancomatul central al T.M.F (prin intermediul net-ului și a unui program informativ electronic bine determinat și legal autorizat) pe baza introducerii cardului de identitate al contribuabilului utilizator de C.S.F și L.B.F pe care poate tasta, atât vânzarea, cât și cumpărarea de mărfuri , servicii, etc, toate actele de comerț fiind taxate cu 3% în fiecare casa de marcat.

Practic, taxarea realizată în dublu sens, cu 3% la vânzător și 3% la cumpărător, este de 6% în folosul statului, sau și mai mult, dacă există mai multe verigi comerciale pentru același produs.

Nerespectarea prevederii conduce automat la confiscarea produsului, dar și la dublul contra-valorii încasate la prima abatere, la ce-a de-a doua se confiscă întreaga avere.

Procedeul de multiplicare a procentului de 3% are avantajul neplății T.V.A. ca în cazul leului RON, ș.a., în plus, taxa de 3% îl favorizează pe producător, care va putea desface produsul la prima mână direct consumatorului și va putea asigura continuitatea nestingherită a producției, revoluția informațională permițându-i operativ și gratuit, comerțul la prima mână.

Idem și comercianții vor fi direct interesați să fie cumpărători de prima mână.

Comercianții nu pot desface legal marfa, decât dacă aceasta figurează intrată în propria C.M.F. pentru care a plătit taxa de 3% pe

circulația mărfii, altminteri, aceasta li se confiscă, întrucât nu sunt „autorizați" pentru deținere, ș.a.m.d.

b. Fiecare stand de desfacere al producătorului va fi dotat cu câte o casă de marcat plus autorizațiile legale de funcționare ale unei anumite francize prevăzute - cu posibilitatea ca, mai mulți producători, ce nu au interese comerciale contrare, să poată folosi același stand, dar fiecare cu casă de marcat proprie.

c. Pentru securizarea cardurilor de identitate, C.M.F. și bancomatele T.M.F. vor fi prevăzute în plus cu un ecran cititor de amprente, amprenta aparținând contribuabilului utilizator de C.S.F și L.B.F.

De subliniat faptul că amprenta contribuabilului se află (invizibil) în memoria cardului de identitate, așa că, pe lângă parola cod, numai el știe ce deget să aplice pe ecranul casei de marcat fiscalizate (mult mai securizat decât cardul și casa de marcat a Casei de Sănătate).

Casele de marcat fiscalizate (atât ale producătorilor, cât și ale comercianților) sunt prevăzute cu obiectiv foto pentru memorarea imaginii utilizatorului de card, plus obligația vânzătorului să compare foto card și să observe că pe ecran s-a pus unul dintre degete și nu o clonă, sau un desen amprentă, xerox, etc.

d. Casele de marcat fiscalizate au program separat de tastarea lichidităților cash în L.B.F., respectiv alte valute, iar taxa de 3% va fi obligatoriu transferată T.M.F. în moneda respectivă.

FRANCIZA nr.6. BANCOMATELE Trezoreriei Ministerului de Finanțe – denumite T.M.F. aparțin exclusiv statului, ele se montează la sediile primăriilor și posturilor de poliție și la toate sediile cu pază ale Ministerului de Finanțe – în vizorul unei camere de luat vederi, care înregistrează imaginea persoanelor prezente la bancomat.

Bancomatele ce au racordate un anumit număr de abonați prin intermediul caselor de marcat – sunt bancomatele lucrative cu C.M.F. racordate bancomatul la central.

Astfel, bancomatul T.M.F. are dublă funcționalitate:

- Primirea L.B.F. și încărcarea cardurilor de identitate fiscală, care se face automat, contra unei taxe de 3%.

- Eliberarea L.B.F. idem cash, contra unei taxe-dobândă de 3%,astfel, aceste sume cash nu pot practica un comerț nefiscalizat în afara caselor de marcat.

Sumele cash mai mari de 1.000 L.B.F. se consideră nejustificate și pe loc se confiscă (în schimb, banii fiscalizați pot fi deținuți pe cardul de identitate fiscală, indiferent de sumă).

a. Bancomatele aplică pe bancnote L.B.F. ștampila datei eliberării și expirării, valabilitatea cash-ului L.B.F. este de 4 luni calendaristice=120 zile; pentru a nu se pierde înainte de expirare, ele pot fi preschimbate contra unei taxe de 3%, ș.a.m.d.

Numai astfel banii cash ai unei țări nu vor mai putea fi dosiți comerțului pentru a bruia funcționarea corectă a economiei de piață (pe viitor se va căuta soluția tehnică favorabilă ca banii expirați să se autoperforeze după 120 zile pe ștampila valabilității).

b. Cash-ul L.B.F. expirat în afara T.M.F. este nul, bancomatul îl va recupera, dar nu va mai opera creditarea cardului de identitate, idem casa de marcat.

Folosirea banului L.B.F. expirat constituie infracțiunea de comercializarea de bani falși pedepsită cu confiscarea averii personale, pierderea drepturilor sociale (șomaj, pensie, ajutor social, etc.).

c. Securizarea bancomatului este asigurată cu toate elementele de siguranță ale casei de marcat fiscalizate(cameră imagine, cititor amprentă, etc.).

d. Bancomatele au în plus programe și dotarea aferentă încasării de valută (euro, dolar) dar și încasării leului RON, monede a căror valoare va fi transferată pe cardul de identitate fiscală purtător de L.B.F. (nu și transformată în L.B.F.)

Valutele și leul RON își îndeplinesc nestingherite funcțiile actuale, pot fi depozitate la oricare alte instituții bancare existente, CEC, case de schimb valutar, etc., mai puțin L.B.F. – ban gestionat exclusiv de T.M.F.

NON-CONTABILITATEA „C.S.F.”, „L.B.F.” și EURO-IPOTECII FISCALE

Desființarea contabilității și a creditului bancar abuziv este mai mult decât o necesitate, înlocuirea acesteia va permite „transplantul unei inimi sociale noi” și astfel, întreaga administrație colectivă va beneficia de pilotul automat al autogenerării sociale,financiare,etc.

„Contabilitatea” primară C.S.F., L.B.F. și E.I.F. se va efectua exclusiv în baza programelor informatizate, doar cu ajutorul casei de marcat fiscale (C.M.F.), respectiv cu cardul de identitate fiscală (C.I.F.) pentru toți clienții bancomatelor T.M.F. utilizatori C.S.F., - restul este plus produs, de care contribuabilul este direct interesat în declararea în vederea majorării ipotecii fiscale și implicit a procentului L.B.F. de 60%.

Bancomatele lucrative de primă linie, la rândul lor racordate la bancomatul central regional, național, unional, etc., de la care, transparent, în baza programelor informaționale existente, atât organele abilitate, cât și participanții la actul economic, pot analiza și monitoriza prin încrucișare foaia de parcurs a unui anumit produs, client, etc. – totul va fi informatizat, transparent și desecretizat.

a. Incorectitudinea contribuabililor utilizatori de C.S.F. și L.B.F. este sancționată cu confiscarea, parțial sau total, a averii, interzicerea practicării de afaceri, încasări de pensie, șomaj, ajutor social, pedeapsa la locul de muncă, etc. (conform voinței legiuitorului);

Persoana, ce a înregistrat prima sesizarea incorectitudinii, va încasa 10% din total fraudă indicată, idem inspectorul (organul) fiscal ce a instrumentat și finalizat cauza (aceștia din urmă vor încasa primă 10% din total fraudă constatată).

Procentele de mai sus se redistribuie doar din ratele efectiv încasate la T.M.F. - totuși, pentru a nu fi încălcate drepturile omului, în caz de infirmare a sesizării, atât petentul, sau inspectorii, care au abuzat contribuabilul, precum și mediatorul (Radio, Tv – jurnal, etc.), îi vor datora acestuia 5% daună din valoarea prezumatei fraude mediatizate incorect.

b. Implementarea celor mai noi și performante programe ale revoluției informaționale în contabilitatea C.S.F și L.B.F va asigura transparența fără personal (contabili, cenzori), competiția de dragul competiției și profitul de dragul profitului vor dispărea, datorită lipsei de interes și constrângerilor materiale și pecuniare impuse de noua lege.

c. În noua societate primează plus – produsul cu plata pe loc și eco-economia care se realizează continuu pe baza accelerării rotației L.B.F, va pune definitiv capăt criminalității financiare.

d. Astfel, treptat, treptat, se va pune capăt industriei contabile (veche de peste 400 de ani) și nu în cele din urmă, se va pune capăt industriei monetare virtuale, iar toată cheltuiala T.M.F. se va reduce, la nivel de regiune, cu minim 50% .

e. Prevenirea evaziunii regionale se va realiza prin 5(cinci) echipe de inspectori, deghizați în cumpărători sub acoperire, pentru organizarea de flagrante acolo unde există sesizări, sau suspiciuni de fraudă, evaziune, comerț la negru, ș.a.

f. În zona de acțiune a echipelor se va afla în permanență și un tribunal ambulant care să judece la fața locului amenzile (confiscările) contestațiile și plângerile făptuitorilor la contravenții, confiscări și în genere, toate măsurile aplicate în virtutea legii ca sancțiune (Biroul și Baroul tip rulotă).

INVENȚIA noului produs financiar fiscalizat exclusiv de stat denumit „P.F.S. - 2013” împreună cu setul celor șase FRANCIZE coroborate cu brevetul de natură ideologică, reprezintă în viitor, reforma naturală a reglementărilor social-financiare, practic, votul la purtător și C.S.F. vor autoreglementa și autogenera natural funcțiile lucrative ale economiei de piață, iar legea cererii și ofertei va putea funcționa nestingherită de clasa politică și monopolul transnaționalelor.

Faptul că politicul pluralist, de secole dorea să-și lase propria amprentă asupra reglementărilor, îl făcea să fie subiectiv și să nuanțeze reglementarea propriului interes pecuniar, devenit „cordonul ombilical” al sistemului bancar „monarh” hegemonic, ce nu putea să mai înfăptuiască;

1. **Stoparea fenomenelor ciclice de crize și inflație;**

2. **Asigurarea unei concurențe loiale, creditului bancar și băncilor vânzătoare de bani virtuali nefiscalizați;**
3. **Asigurarea politicilor economico - financiare antitrust;**
4. **Asigurarea unui nou și modern capital de lucru, mult mai motivat și echitabil decât cel existent;**
5. **Asigurarea unui flux continuu dezvoltării și progresului în domeniul modernizării infrastructurii și repunerii planetei în drepturile anterioare (eco-economia) prin asigurarea unui echilibru socio-economic cât mai natural;**
6. **Reactivarea perpetuă a bazei materiale și spirituale, precum și ocuparea forței de muncă în totalitate, printr-o selecție mai riguroasă a elitelor conducătoare, exclusiv din rândul resurselor umane ce nu au coabitat cu clientela politică.**
7. **Dat fiind faptul că pluralismul politic și religios este tributar sistemului economico-financiar, care, de secole, îi sponsorizează mita electorală pentru atragerea electorilor – enoriași, el trebuie lăsat în agonie și desuitudine.**

Se impune, de urgență, înlăturarea pârghiilor politico-religioase pluraliste de la controlul și reglementarea subiectivă a pieței economico-financiare (condiție esențială pentru vitalitatea economiei de piață).

Altminteri, așa cum funcționează ea, piața economico financiară azi, „reglementarea pluralistă" este cea care reglementează inechitatea socială cu snobismul pluripartitist al mercenarilor politici și financiari.

Aceștia din urmă fiind și adevărații nutrienți ai crizei ciclice, pentru că ei au patentat crima economico-financiară perfectă „furtul legalizat, prin intermediul dobânzii, și al inflației, pus la adăpostul pluralismului democratic reprezentativ ";

8. **Redefinirea indicatorilor de contabilitate care se bazau pe competiție, plus-valoare și profit, prin reducerea acestora la nivelul de „plus-produs" și eco-economie liberă de piață;**
9. **Reglementarea barterului modern prin metoda autofinanțării infinite și gratuite, realizate pe seama recuperării valorii bazei materiale și spirituale existente și a plus-produsului real utilizat și niciodată pe baza datoriilor previzionate, așa cum sunt banii bancari virtuali;**
10. **Încetarea comerțului inechitabil cu bani virtuali deghizați în lubrifiantul economiei de piață, ce, datorită dobânzilor practicate, erau creatorii permanenți ai masei monetare false și inflaționiste, iar barterul capitalist cel mai inechitabil din câte au existat vreodată.**

Reinventând politica prin mobilizarea „votului la purtător" cu banul și creditul social fiscalizat, practic, umanitatea a redefinit democrația și a inventat din nou roata progresului de masă.

De aceasta dată, roata muncii fiscalizate în folosul exclusiv al individului și comunității.

Roata vieții pașnice, echitabile, în funcție de agoniseala gospodărească și de valoarea socială a fiecăruia dintre noi, iar contribuabilii patriei nu vor mai face crize de conștiință post comunism, sau post capitalism, iar crize financiare, nici atât.

Vom redescoperi solidaritatea umană și vom pune bazele conștiinței colective drept fundament al eco-economiei viitorului și al globalizării ce urmează.

Avuția materială și spirituală a unei națiii trebuie să fie inalienabilă și indispensabilă valorii de circulație specifică oricărui tip de țară și capital.

Numai astfel, noi, toți contribuabilii lumii moderne din toate zonele globului, ne vom putea bucura de tratamentul egalității, iar atragerea investitorilor să fie doar decizia și bonusul dezvoltării unei anumite zone.

„Banii să se transforme natural în avere fiscalizată și averea fiscalizată să se transforme natural în bani, prin intermediul creditului social fiscalizat, fără dobânda (osânda) pripășită de secole".

Fiscul actual, cel care consumă și nu produce nimic, este „mâna moartă" a națiunii și, atunci, verigile slabe trebuiesc înlocuite urgent și necondiționat.

Fiscul trebuie să fie „apa vie" a națiunii și nu „ mâna moartă".

Statul, ca și contribuabilii, nu au nevoie de bani ca avere, au nevoie de bani pentru intermedierea schimbului și reinventarea barterului modern în condițiile deplinei egalități.

D.S.

CAPITOLUL V

ERADICAREA DE LA ORIGINI A CRIZELOR ȘI CORUPȚIEI

Având în vedere că în lume ciclicitatea crizei și inflației este de natură ideologică și financiară, antidotul este:

- VOTUL DEMOCRAT al electorului acordat în cunoștință de cauză, în fapt să fie un vot activ și permanent utilizat de la alesul tehnocrat independent ca exponent al reprezentativității sociale. Asta nu înseamnă că electorul nu rămâne cu votul în drept să îl poată oferi oricând noului contracandidat la funcția de consilier, atunci când precedentul nu mai corespunde pretențiilor sale.

- Pentru criza financiară – LEUL (Banul) FISCALIZAT care va deveni și banul infinit, întrucât el va fi emis de Trezoreria Ministerului de Finanțe pe baza ipotecii fiscale mobiliare și imobiliare, precum și a declarațiilor impozabile ale contribuabililor.

În ultimul timp, tot mai mulți oameni de bine din întreaga lume, organizații, cluburi, partide și O.N.G-uri caută soluții viabile pentru schimbarea actualului sistem politico-socio-administrativ perimat, fie că ține de sorgintea ideologiei capitaliste occidentale de dreapta, fie că ține de ideologia comunistă de stânga.

De aceea, noi ne-am permis să venim în întâmpinare cu o radiografie a răului social, dar și cu detalii asupra antidotului de remediere. Dovada – votul la purtător și banul real fiscalizat cu dubla funcție (circulația mărfii și colectare fiscală), ce într-adevăr asigură libertatea economică în plenitudinea ei.

Până în prezent, niciuna dintre cele două ideologii (comuniste sau capitaliste), cu toate subdiviziunile și aliațele lor liberale, neoliberale, populare, socialiste, etc., nu au reușit să asigure perpetuarea prosperității echitabile, deși civilizația umanității, de o parte și de alta a lumii a cunoscut revoluții peste revoluții, care mai de care mai promițătoare.

De aceea, tot omul și azi dorește ca lumea să fie schimbată, cel puțin ideologic și financiar - bunăstarea și eradicarea corupției ar veni de la sine, întrucât banul fiscalizat nu mai este aducător de dobândă (plus-valoare), iar plus-produsul inclusiv cel rezultat din economia subterană, automat se va taxa natural cu 40%, ș.a.m.d.

Oamenii (contribuabili) nu au interesul, nu au motivația ascunderii banului fiscalizat, pentru că el este ca și cash un produs financiar perisabil, valabil doar 4 luni – după care, folosirea frauduloasă intră automat în vizorul Oficiului de Spălare de Bani și Fiscului.

S-a stabilit că drama umanității a fost tocmai efectul pervers al democrației otrăvite, care, în mai toate sistemele, a ridicat sărăcia și democrația la nivel de cinste și astfel corupția clasei politice devenea principiul de

funcționare al statului de drept – este adevărat că la o scară mult mai redusă în socialism.

În zadar capitalismul occidental, importat și de România post-decembristă ne sugerează tacit o democrație pluralist - economică, atât timp cât masa de patroni și proletari capitaliști nu este guvernată de o structură organizatorică bine definită, care să se ocupe și să se pre-ocupe de propria soartă, în lupta cu pluralismul politic și nedreptățile sociale propovăduite de acesta împotriva propriului electorat.

Realitatea este că și dictatura și democrația nu au fost altceva decât instrumente mascate de asuprire a omului de către om, războaiele și sărăcia au fost omniprezente la clădirea civilizației umanității, dar și suprapopulării planetei și a distrugerii ecosistemului planetar.

Așa-zisa societate modernă în care trăim a fost și este cuprinsă de paranoia politică, paranoia înarmării, paranoia modei și snobismului, a excursiilor excentrice și extravagante și nu în cele din urmă, paranoia banului și a băncii propovăduitoare de crize și inflație.

În cadrul noului concept ”NEOCOMUNISMUL” post capitalist, ca precursor al „Epocii de Aur „ post comuniste de care doar am auzit și pe care niciunul dintre români nu a văzut-o, vom reveni în reluarea acestui deziderat, denumindu-l ”NOUA SOCIETATE” - concept care nu era deloc rău, cel puțin ca idee și optimism.

Câștigurile unei instituții capitaliste gen Bancă, Bursă, Fond, etc., reprezintă profitul mascat întrucât, automat, câștigurile uneia duc la pierderile alteia (altora), iar toate produsele tradiționale ale economiei financiare sunt atât de vechi, încât asistăm la o inflație de instituții și modele perimate.

Modernizarea și reformarea României nu poate fi concepută fără reinventarea capitalului de lucru și regândirea strategiilor privind locurile de muncă și piața echitabilă de comerț și consum și, nu în cele din urmă, reinventarea, redescoperirea elitei conducătoare.

Dacă la Vatican, cardinalii mandatați prin votul la purtător al monarhilor de la verigile inferioare pot face selecția riguroasă a elitei creștinismului, în mod sigur și în România și în lume – consilierii și primarii pot fi împuterniciți prin lege cu votul nostru democratic pentru alegerea și selecția elitelor ierarhice, elite ce să poată juca rolul cardinalilor în cursa independenților tehnocrați. Astfel încât, în 5-10 ani de cernere și primenire a resurselor umane socializate, să obținem conducători de excepție ai autoguvernării locale, regionale, naționale fără alegeri anticipate, europene, etc. Importantă este modificarea legii electorale pentru introducerea votului la purtător și legitimarea contracandidaților (independenți) prin hotărârea acțiunii în constatare.

Deturnarea fluxului general al camătăriei și mutarea acestuia în matca mafiei legalizate financiar-bancare, a fost cel mai uriaș salt din

istorie al „banului papirus" și al breslei cămătarilor – salt cu profunde influențe negative asupra întregii lumi și care, mai bine de trei secole, din cauza dobânzilor și comisioanelor „legale", și-a pus amprenta asupra suferinței, la nivelul fiecărei generații, în parte.

Revenind în direct la noul concept al Neocomunismului postcapitalist, precizăm că actualele site-uri web și comerțul cu bani electronici, prin care se transformă zi de zi, minut de minut, bula speculativă a economiei capitaliste, supralicitează răbdarea celor mulți și netezesc drumul tinerei generații în accesul la economia de piață cu o ofertă nouă, umană și echitabilă.

Totul depinde de noi alegătorii „proprietari de masă" a voinței populare tehnocrate generatoare de proiecte și legi, ca astfel statul să fie obligat să recunoască cele două componente ale creditului social fiscalizat (C.S.F.), al cărui uzufruct va purta obligatoriu cele două componente: componenta uzufruct-*ului* valoric egală cu 60% privat și 40% public-stat.

Repartiția uzufructului valoric (60% - 40%) se va face pe baza leului și în genere, a banului fiscalizat (L.B.F.) Pentru dovedirea justeței și logicii echitabile, venim și cu un exemplu:

Contribuabilul „Isărescu" a achitat 100.000 euro pe un imobil pentru care anual plătește 300 euro impozit „generic" statului. Deci, a înlocuit capitalul său scriptic bănesc (la care nu plătea impozite statului și nici alte cheltuieli pentru întreținerea sumei, ba dimpotrivă, datorită dobânzilor circulante în ambele sensuri se creau bani virtuali imposibil de controlat), cu un imobil perfect integrat pieței de consum și creator de (plus valoare statului prin) taxe și impozite și indirect prin cheltuielile de întreținere a casei, contribuabilul „Isărescu" în virtutea rolului sau activ dorește un credit social T.M.F. acordat în leul fiscalizat de stat (echivalentul a 60.000 euro cu dobânda/taxa de 3% pe an și bonus scutirea de impozit); Astfel, contribuabilul își poate relua dezvoltarea propriei afaceri în domeniul viticulturii de la Drăgășani și va beneficia continuu de exonerarea impozitului de 300 euro pe an la casă. În schimb va plăti 3% la procentul de 60% = 60.000 euro, sau mai precis, 3% din cât a consumat – dar nu mai puțin de 300 euro (0,3% - estimată taxei de apartament).

Acesta este avantajul și raționamentul pentru ca statul tehnocrat să devină concurentul trustului bancar exploatator și să înceteze favorizarea acestei mafii (bancare) legalizate.

Din logica noului concept și a formulei economice simplificate, sigur se va dezvolta economia reală, producătoare de servicii și bunuri de consum, în detrimentul bulei speculative, prin care creditul bancar produce bani deghizați și nu plus produs. Banii bancari acordați sub formă de credit fiind bani artificiali fără acoperire și garanție împotriva inflației, iar banii încasați sub forma dobânzii bancare erau bani fictivi (virtuali), pentru că ei, în realitate nu existau. Dacă, teoretic, acceptăm că tot banul românesc 100%, inițial a fost

acordat ca un credit legal pe zece ani S.R.L., Isărescu, de unde apar banii pentru a se plăti dobânda lunară? Știm că Domnia Sa va spune *”așa ceva nu este posibil”,* dar matematic este posibil și matematic demonstrăm hoția, pandemia capitalistă al cărui microb este de natură financiar-bancară.

Or, în orice țară socialistă comenzile de stat erau primordiale pentru construcția infrastructurii sociale, pe baza lor se construia scheletul economiei reale și monetare.

Ele, comenzile de stat sunt cele care inițiază consumul de bani și de materii prime indigene, ele asigură absorbția forței de muncă regională și dezvoltă industria pe plan orizontal și vertical.

De aceste comenzi depinde viteza de rotație a leului fiscalizat; ele extind, modernizează și îmbunătățesc permanent infrastructura de care economia privată reală (excludem economia financiară practicanta bulei speculative) are nevoie să se dezvolte pe orizontală și verticală, proces în care este atras inclusiv creditul social fiscalizat (60%) relocat dezvoltării capitalului privat.

În mod greșit, funcționarea și dezvoltarea economiei unei țări capitaliste civilizate este dependentă de banii băncilor, în condițiile în care banii națiunilor au ajuns să fie gestionați discreționar de bănci private, ce au devenit „stat“ în „stat“, ele, băncile, generând crizele și inflația. În aceste condiții, cetățeanul român și european este obligat să reinventeze urgent, prin intermediul votului la purtător, statul suveran independent emitentul leului fiscalizat de stat, prin intermediul căruia să reluăm în plin dezvoltarea economică a României (lumii) și implicit, a proprietății private.

Banul fiscalizat de stat (L.B.F.), pe lângă funcția de ban electronic colector de dobânzi (impozite mobiliare și imobiliare) și al taxei de 3%/an practicată pe circulația mărfurilor și a serviciilor, va asigura și concurența banului bancar practicant de dobânzi și comisioane înrobitoare, sufocante, ș.a.m.d., iar capitalizarea statului român cu 40% din creditul social fiscalizat (C.S.F.) va putea dezvolta politicile antitrust, prin regiile proprii transformate în antreprenor general al comenzilor de stat.

Rezerva de stat nu va putea depăși o treime din volumul leului fiscalizat și nici nu va putea coborî rezerva de stat sub 20%, circulația banului (leu sau euro) fiscalizat va deveni obligatorie în politica monetar-fiscală a Neocomunismului, numai astfel leul ban fiscalizat (L.B.F). va deveni sângele și creditul social fiscalizat (C.S.F.), motorul economiei.

Retragerea sau blocarea circulației banului (leu, euro) fiscalizat automat ar conduce la blocarea și griparea economiei și invers, plata în avans în exces sau contravaloarea de lucrări supraevaluate ar duce la devalorizarea banului fiscalizat. De aceea, toate plățile vor fi făcute la livrare.

Funcționarea economiei socialiste la parametri optimi se datora reciclării și retehnologizării permanente a economiei, iar persoanele

juridice socialiste, pe lângă faptul că primeau o dobândă infimă la depozite în lei, managerii respectivi erau efectiv înlocuiți – din cauza lipsei de viziune nu întrevedeau oportunitatea cheltuielii dezvoltării și progresului.

Personal invidiez modelul economic chinezesc, o țară și două sisteme: unul comunist și unul capitalist – mai puțin am înțeles interesul acesteia de colectarea valutelor străine lipsite de acoperire și nici modul cum își vor recupera banii. Chinezii speră că de acești bani, totuși americanii să le vândă „*Taiwanul*".

Revenind la România, după Revoluția din 1989, când comunismul a fost înlocuit cu capitalismul occidental de import - asistăm la aceleași greșeli, distrugerea industriei comuniste, dar și a patronatului autohton, îndeosebi cel provenit din rândul comuniștilor. Citiți și analizați singuri în ce capitalism și democrație reprezentativă am intrat, când am acceptat pluripartitismul cu alianțele politice europene și, odată cu ele, transferul suveranității monetare.

În 1989 am pus capăt la 24 de ani de „Eră Ceaușistă tovărășească" pe care, ulterior am încrucișat-o cu 24 de ani de Eră capitalistă „pluralist-democratică" și ne-am convins cu toții cât de „bine" ne-a fost și cât de „bine" ne va fi.

De aceea vă invit ca împreună să creăm un nou concept echitabil de muncă și de repartiție, bazat exclusiv pe inovația de folosire a averii private materiale și spirituale existente, cu ajutorul căreia, prin simple scheme monetare, să potențăm finanțarea societății românești, pentru crearea de noi locuri de muncă, dar mai ales, de o nouă infrastructură socială, care să asigure funcționarea eco-economiei românești și ca model al lumii capitalist-comuniste, în ansamblu.

Români,

Dacă până în 1989 economia românească putea să funcționeze bine cu Leul românesc, observăm că după perioada 1989 - 2013, deși am continuat să lucrăm cu Leul românesc corcit de valutele occidentale, pro-geniturile acestora au fost neîndestulătoare, nu pentru a porni motoarele economiei capitaliste și culmea, nici cel puțin pentru a le ține în funcțiune pe cele ale economiei ceaușiste, care, de bine, de rău, până în 1989 funcționau la capacitate (reprofilarea a lipsit cu desăvârșire).

Ce nu au priceput politicienii noștri pluraliști - că vâltoarea cârdășiei capitaliste creează permanent și premeditat crize și inflație, datorită vârte-jurilor financiare, în care suveranitățile economice și monetare sunt pur și simplu subrogate de grupurile instituționalizate precum *Citigroup, Goldman Schs, Morgan Stanley, UBS, Wells Fargo, ING Banking* într-un cuvânt, "Criminal Banking Cartel", grupuri ce în prezent domină lumea financiară, ele fiind companii transnaționale ce dispun de bani, care se află aproape în totalitate în afara controlului guvernelor sau băncilor centrale și dețin automat

posibilitatea formării prețurilor de monopol și dumping prin intermediul burselor și banilor virtuali, la care numai ele au acces.

P.S. Scuzați „MACHETA PENALĂ" - urmează ca specialiști în domeniu să-și exprime opinia vis-a-vis de această dramă ideologică ce reprezintă apusul solidarității tovărășești.
Atenție Președinți, ISTORIA și MÂNIA sunt imprevizibile !

Noi vrem economie de piață, dar una proprie, în care să ne regăsim și să nu mai auzim că suntem generația de sacrificiu, vrem o economie de piață cu bună și cu cinstită măsură.

Până acum, legea cererii și a ofertei a funcționat pe principiul „cine împarte, parte-și face". De aceea nu mai dorim ca politicienii, din 4 în 4 ani să ne primenească rețetarul și sloganul politic, noi dorim să funcționeze proiectele și programele economiei progresiste, tiparnița noastră monetară de stat să funcționeze 100% pentru bucătăria internă a României și tiparnița globală, sau unională să ne deservească pentru 10/20% din importurile și exporturile României și acestea cu finalizare gen barter.

Români,

Ridicați privirea și îndreptați cocoașa, haideți, de dragul României să renunțăm la comoditate și comedie, să ne organizăm, să trecem la treabă și să arătăm că avem coloană vertebrală și că nu vom mai cerși din poartă în poartă! Atenție, români, însăși Mântuitorul ar fi poruncit să fie pus biciul pe cămătarii și politicienii din templu.

Așa să ne audă și să ne ajute Dumnezeu!
se roagă și ateul

Haideți, să începem cu un prim exercițiu de românism și să vedem **câți suntem în stare să ne adunăm în ziua de Crăciun în fața bisericilor noastre românești și, împreună cu păstorii de suflete, să păstrăm un moment de iertare și reculegere în memoria celor împușcați pe nedrept (de Crăciun) cu 24 de ani în urmă și apoi să susținem tacit prezentele proiecte** (*altele decât muzeul unei execuții, muzeu născut mort),***cu cele cinci mari obiective însoțite de măsuri și soluții concrete pentru oprirea declinului românesc și redobândirea suveranității și independenței naționale.**

Tot românul, ce se consideră nemulțumit de politica ultimilor 50 de ani și gospodar, sau specialist cu expertiză și își dorește o anumită candidatură, va trebui să-și creeze, transparent și democratic, *site on-line* cu propria piramidă electorală de susținători recrutați, în primul rând de la locul de domiciliu. Conexiunile votului în cunoștință de cauză se fac pe orizontală și pe verticală, cu lideri raionali, județeni, regionali, naționali și europeni.

Adevăratul lider este cel care are soluțiile la problemele comunității și reușește, cu cheltuieli minime, să-i mobilizeze pe oameni pentru rezolvarea acestora în timp optim, iar el ca specialist să promoveze de jos în sus pe scara ierarhică a puterii.

Revenind totuși asupra titlului lucrării legat de pandemia crizei capitaliste, pe lângă ceea ce s-a expus mai sus, încerc, ca pe baza principiului vaselor comunicante, să explorăm autoguvernarea corupției în contextul globalizării. Bancherii sponsorizează (corup) politicieni, ajunși la putere, politicienii din sponsorizări și credite corup electoratul cu majorări artificiale de pensii, salarii,alocații, bonificații, etc. – astfel produsul democratic al sistemului occidental capitalist a dezvoltat „noi legi ale economiei de piață”, ca de exemplu:

Macro-corupția politică și instituțională;
Macro-dezechilibre economico-financiare;
Macro-birocrație bugetară;
Macro-inechitate socială;
Disconfort social numit PANDEMIE; etc.

Inechitatea derivă din faptul că politicul (această mafie legalizată a escrocilor intelectuali) a legiferat tipărirea banilor deghizați în funcție de cererea celor privilegiați, care de fapt intenționau să creeze o nouă datorie, ceea ce, de cele mai multe ori, reimpunea „o nouă loterie” cu o nouă inflație a pieței. Nu de puține ori, cei care au obținut bani pe bază de datorie, din varii motive au revenit și, din nou, au cerut tipărirea de bani, majorând datoria.

Fenomenul se cheamă rostogolirea datoriilor cu ajutorul banilor virtuali, deghizați în valori de piață și care în realitate nu reprezintă nimic, ca și marfă.

Așadar, în locul plus produsului bazei materiale impozabile, se rostogolesc eșecurile datornicilor suverani, pe baza cărora se îmbuibează clientela politică electorală.

Or, a produce bani în contul unei datorii contraproductive este ca și cum ai tocmi și plăti pielea ursului din pădure – pentru că acești bani primari

au fost tipăriți, au ajuns în piață, în folosul clientelei politice privilegiate, după care au reluat în piață procesul inflaționist, participând la alte schimburi de mărfuri și produse, de acum ei, banii „falși” erau vânduți ca marfă reală și astfel produceau inflația – întrucât ei în sine nu reprezentau o marfă propriu-zisă, cu un plus produs în momentul nașterii și nici vorbă de uzufruct real fizic, deși, din punct de vedere contabil, profitul scriptic există ca o macro-aerierată.

În condițiile în care creditul social fiscalizat (C.S.F.) și leul ban fiscalizat (L.B.F.) îi asigură contribuabilului și statului posibilitatea finanțării schimbului de mărfuri și servicii, fără corvezile dobânzilor bancare înrobitoare, la ce bun ar mai fi contabilitatea, în condițiile în care plus produsul primează, atât în averea statului național, cât și cea a contribuabilului ocrotit și păstorit de statul suveran. Legenda ne spune că însuși *Iisus* i-a alungat pe cămătari din templu pe motiv că se îndeletniceau cu obiceiuri păgâne, nu ne spune însă și ce a pus Iisus în locul lor.

Noi, în numele democrației sustenabile vom introduce creditul social fiscalizat (C.S.F) și leul ban fiscalizat (L.B.F.) fără naționalizarea sau confiscarea masei monetare actuale, ce, în frauda interesului de ordine publică, se folosește de acoperișul legii prădalnice erodate de mafia legalizată a pluralismului politic.

Numai astfel poate funcționa tandemul uzufructului:

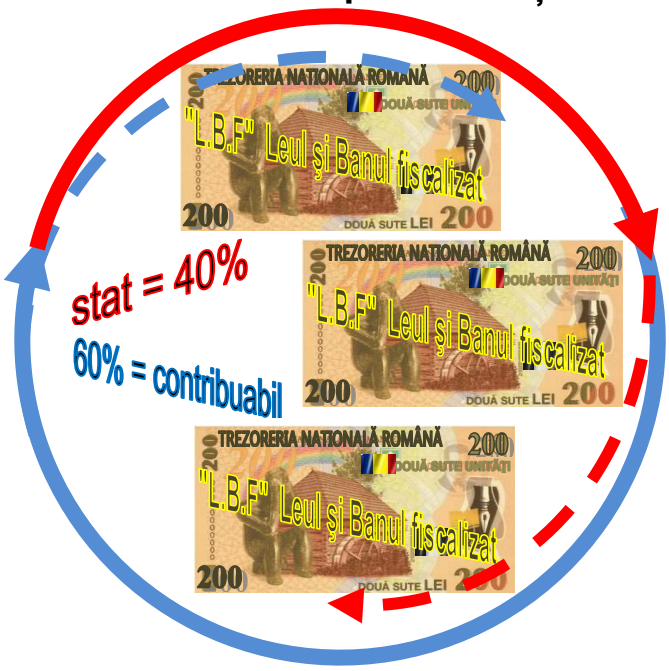

FIZIC- în fapt, 100% de către contribuabil proprietar

CONTABIL- în drept, uzufruct-ul valoric:

- 60% contribuabil,

- 40% T.M.F – STAT

VALORIC- 100% de către statul proprietar

Masa monetară reconstituită cu ajutorul leului ban fiscalizat (L.B.F.) va avea la bază acordul de voință al persoanei fizice și juridice proprietare, acord ce va fi inclus în formularul noii declarații impozabile și ipotecii (mobiliare sau imobiliare) depuse în favoarea Trezoreriei Ministerului de Finanțe(T.M.F.)

Avantajul social al contribuabilului (P.F. și P.J.), dar și al statului, ca reprezentant al interesului tovărășesc de grup rezultă din creditul

social fiscalizat (C.S.F.) ce va distribui doar uzufructul la noua masă monetară a leului ban fiscalizat (L.B.F.), pe formula 60% proprietarului actual și 40% interesului colectiv de grup tovărășesc și de stat.

Leul și banul fiscalizat (L.B.F) va fi administrat de Trezoreria Ministerului de Finanțe(T.M.F.) și eliberat din creditul social fiscalizat (C.S.F.) contra unei dobânzi de 3% pe an - dobânda ce va ține loc și de toate taxele și impozitele bunurilor mobile și imobile ipotecate T.M.F. și niciodată nu se va mai întâmpla ștergerea a două sau patru zerouri din coada banului bancar virtual, ca în cazul Leului ROL, RON,etc.

Astfel va fi asigurată concurența loială banului bancar privilegiat emis în contul unei datorii previzionate în interesul unei clientele privilegiate din rândul elitei politice și financiar-bancare.

Ban (bancar) purtător al virusului dobândă (plus comision) ce se dezvoltă de două trei ori de la privilegiatul favorizat la consumator onest.

Politica antisocială a banului bancar îngrădește libertatea economică a contribuabilului onest de a munci, el o face sub presiunea constrângerii financiar-bancare, căreia, direct și indirect, îi amanetează și îi datorează totul.

Banul bancar, fiind tipărit doar în contul unei datorii, face ca toți cei ce muncesc și primesc o astfel de plată, primesc, în fapt, parte din datoria primului privilegiat, nota de plată a acestei datorii este suportată prin procesul natural inflaționist în cele din urmă, de prestatorul și producătorul onest și nu de datornicul privilegiat al „democrației" capitaliste.

Atât timp cât voința politică va tipări bani "falși" în contul datoriilor clientelare, acești bani vor fi supuși eroziunii „democrației" inflaționiste și corupției de tip occidental ca și ideologia noastră postdecembristă.

V-ați întrebat vreodată de ce omul are atât de mulți *"Dumnezei"* și necuvântătoarele niciunul?

Eu unul m-am întrebat și am rămas profund mâhnit, pentru că și ele simt frica, durerea și își doresc nemurirea ca și noi oamenii.

Ele știu mai bine decât noi ce este suferința, ce înseamnă să își piardă puii și invers, când puii își pierd mamele.

Am ajuns la concluzia că omul, în procesul umanizării a făcut legea pământului și este natural că *"cine împarte, parte își face",* dar în acest caz, mai poate fi vorba de o societate umană?

Ei, omule, află că de-a lungul istoriei ți-ai depășit sensul existenței datorită lăcomiei și egoismului tău, ai dat-o în bară cu multe civilizații, dar acum toate astea s-au schimbat și bilanțul umanității a devenit deja dramatic pentru cele șapte miliarde de suflete, care trebuie să contabilizeze:

- Gaura în stratul de ozon cu care punem in pericol existența ființei umane și a întregului ecosistem;

- Mediile urbane supraaglomerate greu de controlat din punct de vedere microbian, cu rețeaua lor subterană, în cazul unei carantine sau catastrofe;

- Poluarea mediului și inundațiile rezultate din topirea ghețarilor;

- Modificările genetice, care au devenit un fel de anus contra naturii și ne pot aduce la tot pasul noi și noi riscuri, pentru care imunitatea noastră pare a fi depășită (sida, cancer, ș.a.);

Cu ajutorul minții tale bolnave, omule, în numele umanității ai cucerit și dominat planeta Pământ, iar perversitatea ta umană și-a spus demult cuvântul, odată ce a format lideri și logistica necesară amanetării prezentului și viitorului omenirii în numele echității și democrației.

În cadrul politicilor sociale și de grup ai făcut programe și tot ce ți-a stat în putință să concentrezi puterea financiară astfel încât, un mic grup să domine omenirea și cu tot ceea ce au creat oamenii, de-a lungul istoriei și Zeii și Dumnezeii lor, la un loc.

În zadar azi facem, omule, spume la gură alături de politicienii vremii și vremurilor, dacă de mai bine de 300 de ani ei, politicienii, ne tot promit "marea cu sarea" și noi tot îi credem sau criticăm în zadar – înseamnă că suntem atât de îndobitociți și atât de tâmpiți, încât ne lăsăm mereu conduși de această "mafie legalizată", bine instituționalizată și poziționată din punct de vedere social.

Adică, ele, partidele ce au demotivat masele populare și au introdus în mentalul mulțimii sentimentul de ură a săracilor împotriva bogaților, doar bancherii rămânând nevăzuți și neutri în spatele cortinei.

Pentru a înțelege noi, cei mulți, aceste ițe încurcate trebuie să ne întoarcem puțin în timp, la strămoșul nostru care a inventat roata și a gândit că lucrurile, în ansamblul lor trebuie sa se învârtă precum Pământul în jurul soarelui.

Dar, cine a inventat banul de hârtie, electronic și virtual, sau dobânda drept contorul exploatării omului de către om, etc., cine a fost și ce a urmărit el?

Ce au urmărit liderii religioși?
Controlul masei de enoriași!
Ce au urmărit liderii politici?
Controlul masei de electori!

Ce au urmărit bancherii cămătari?

Controlul masei monetare și implicit controlul economiei, dar și controlul venitului contribuabilului de rând.

P.S.: Patroni și proletari, uniți-vă prin intermediul noului concept al NEOCOMUNISMULUI, împreună vom înfăptui capitalismul social caritabil, promotorul societății moderne echitabile.

***Eu, ANONIMUL CONTROVERSAT - d*edic această lucrare în totalitate**
ex. Președintelui NICOLAE CEAUȘESCU
care a condus remarcabil - ca și gospodar - destinele României timp de 24 de ani către „Epoca de Aur„, pe care nici el și nici noi nu am apucat-o, totuși, eu, țărănușul oltean îi datorez profundă recunoștință pentru cei 24 ani de bursă și învățătură și nu voi precupeți nimic – indiferent cât voi fi arestat – să duc mai departe visele de aur ale semeției românești

Nu pot să închei însă fără să spun cititorului cum l-am cunoscut personal pe Nicolae CEAUȘESCU.

În iarna anului 1988, la cantonul de vânătoare Bratovoești – Dolj, eu, căpitan de miliție eram detașat să păzesc vila Ocolului Silvic pe timpul evenimentului de vânătoare ce urma să aibă loc, eveniment la care, invitat și totodată amfitrion spiritual, era regretatul poet Adrian Păunescu.

(Din lipsă de spațiu, evităm detaliile și amănuntele evenimentului).

La finele festinului vânătoresc, pe lângă un ceaun la fiert cu tochitură și unul cu vin fiert, poetul începe cu o glumă – conjugând pentru Președintele N.C. și întreaga audiență,

verbul *„a fâlfâi”:*

mie mi se fâlfâie,
ție ți se fâlfâie,
lui, ei, i se fâlfâie
nouă ni se fâlfâie,
vouă vi se fâlfâie,
lor li se fâlfâie;

după care și verbul *„a suferi”:*

eu sufăr,
tu suferi,
el,ea, suferă,
noi suferim,
voi suferiți,
ei,ele, suferă.

De fapt, gluma sau bancul era „că vine miliținanul și îi ia la întrebări”:

- De ce ziceți, mă, că suferiți?

Poanta:

- Din cauză că celor de la TESA, li se fâlfâie de noi!

(TESA fiind în genere, activiști P.C.R)

Toți invitații încep să râdă la comandă, doar CEAUȘESCU și PĂUNESCU zâmbesc malițios, privindu-se reciproc.

CEAUȘESCU întoarce privirea către mine - eram singurul milițian din preajmă, îmbrăcat în uniformă (restul fiind securiști civili, infiltrați în rândul personalului) și mă întreabă:

- Miliției̦ne, ai auzit bancul poetului, tu de ce nu râzi?

Distanța dintre noi fiind doar de 5-6 metri, iau poziția de drepți și, fâstâcit, răspund:

- Da, l-am auzit, nu râd, sunt de servici.

- Atunci, tovarășe, arată că nu ni se fâlfâie de oamenii muncii, invită pădurarul, omul ce m-a dus cu sania și băieții cu câinii, aici la masă - dați mai întâi oasele la câini - și oamenii care nu au mâncat să ia loc acolo la masă! *(fiind vorba de masa de protocol de unde se ridicaseră Președintele și invitații săi).*

Se instalase pe loc o liniște de mormânt, doar câinii de vânătoare ai pădurarului mai scheunau și se agitau - după care, CEAUȘESCU întreabă mirat staff-ul și pe spiritualul amfitrion:

- Dar de ce ați tăcut?

La care, poetul răspunde cu o întrebare:

- V-am supărat cumva?

- Nu, chiar deloc, dar din păcate, cam așa stau lucrurile și este foarte dureros – cred că acest banc este la modă că l-am auzit pentru a treia oară într-o lună - haideți, îmbarcarea, că este duminică, să lăsăm oamenii să mănânce și să ajungă la familii!

La unison, șoferii au pornit „Daciile” și întreg staff-ul s-a îmbarcat, de parcă s-a dat alarma generală și nu comanda de plecare, iar eu milițianul, devenisem statuia ce salutam. La care, CEAUȘESCU întinde mâna, mă atenționează să nu plec până ce întreg personalul va servi masa și tot ce a rămas acolo din protocol.

- Să trăiți, am înțeles!

După care, face din mână către întreg personalul rămas (bucătar, ospătari, pădurar,câțiva vânători și securiști îmbrăcați gonaci), le mulțumește pentru ospitalitate și pleacă. Imediat, toți cei prezenți au fost invitați la masa de protocol, în timp ce doar pădurarul (dacă nu mă înșel, pe nume Deca) aduna oasele și resturile să le dea la câini. Toate scaunele se ocupaseră, mai puțin scaunul Președintelui - și când Deca revine după ce hrănise câinii, îi spun să se așeze pe scaunul Președintelui, însă el politicos refuză și mă invită pe mine să ocup locul.

Îl conving să se așeze, numai și numai după ce îi spun că eu nu pot mânca (deoarece am dat mâna cu Președintele și cel puțin o săptămână nu voi folosi mâna dreaptă, atunci s-a supus).

Partea dureroasă a bancului am înțeles-o acum, după ce am fost arestat de TESA capitalistă - chiar „li se fâlfâie” de români și de interesele acestora.

Dar, fie roata și pătrată, tot se mai întoarce odată!

A fost prima și ultima întâlnire a mea cu NICOLAE CEAUȘESCU.

De aceea nu am crezut și nu cred ca Nicolae Ceaușescu să fi fost un om rău, sau să fi avut conturi sau averi în străinătate, cum nici casele de protocol sau vânătoare nu-i aparțineau, fiind doar folosite pentru protocolul

diplomatic și de lucru al Partidului, ori al staff-ului marilor întreprinderi socialiste.

Păcat că toate greșelile și erorile comunismului se contabilizează pe numele președintelui, care a avut cele mai mari realizări economice din istoria zilelor noastre.

Greșelile, în orice epocă sunt inerente, dar multe dintre ele aparțin celor zeloși din subordine și deficiențelor de comunicare sau de dezinformare, pe baza cărora conducătorii pot lua decizii greșite.

Pentru mine, Nicolae CEAUȘESCU a fost o lecție de viață și istorie, o lecție ce mi-a marcat profund existența – el fiind, după familia mea, omul căruia îi datorez totul. Sunt sigur că istoria îl va reabilita pe CEAUȘESCU eroul socialismului modern, iar Biserica – dacă se respectă, îl va canoniza; 85% din activiștii de partid erau profesioniști cu expertiză, 10% propagandiști, 5% veterani - azi proporțiile sunt exact invers. De aceea trebuie să renunțam definitiv la propagandă si propagandiști.

Dumnezeu să-i odihnească în pace pe soții CEAUȘESCU si pe sora lui, Elena Bărbulescu (care mi-a înmânat toate notițele personale ale fratelui N.C.) și să-i așeze pe eșafodul zbuciumatei istorii, alături de bravi conducători cu sfârșit cel puțin la fel de tragic, începând cu *Decebal, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul,Constantin Brâncoveanu, Vlad "Dracul",* Mareșalul Antonescu ș.a.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

În memoria
ultimilor 24 de ani de Eră Ceaușistă
și
24 de ani de Eră Capitalistă.

P.S. Pe Elena Ceaușescu nu am iubit-o niciodată, însă am iertat-o irevocabil după ce am văzut-o cum s-a comportat și opus militarilor ce au intenționat să o separe de soțul său în fața plutonului de execuție:

„Nu mă despărțiți, vreau sa mor alături de soțul meu!"

În acel moment, pentru Elena Ceaușescu cea fără de lacrimi, am avut viziunea personajului Fefeleaga – am văzut în persoana ei modelul eroinei ce rămâne alături de tatăl copiilor săi - și la bine și la rău.

Bucuria vieții mele
ar fi ca BREVETUL să prindă viață
şi atunci, penitența nu ar fi decât un rău
pozitiv pentru comunistul sub acoperire ce a
doborât recordul mitei capitaliste
-victima represiunii nedrepte-

Singur împotriva tuturor !
Deținutul CAPITALIST

"Este o ruşine să nu faci nimic
atunci când eşti supus mizeriei şi
nedreptății !"

"Nu-ți iubeşti aproapele
dacă poți şi nu vrei să-i laşi
moştenire învățătura şi
dorința de schimbare;
Poate chiar el, urmaşul tău
va înfăptui ceea ce noi nu am
reuşit,sau nu am fost în
atare!"

"MITA este **alifia capitalistă,**
este **azimutul cererii şi ofertei,**
antidotul ce vindecă neputința
celor slabi în fața celor tari.
MITA nu se dă de voie, se dă de
nevoie pentru a vindeca rănile
sociale ale constrângerii
inechitabile. **MITA** este
înşelăciunea mascată ca şi
valoarea "Banului monarh".
MITA este
SUROGATUL CONŞTIINȚEI CAPITALISTE"

"Să nu-mi porți pică CITITORULE,
pentru că eu nu sunt un
scriitor, sunt, ca şi tine,
o victimă a sistemului!"

"O victimă care pune preț pe viață şi
nu pe bani !"

PROGRAMUL
PARTIDULUI
"POST CAPITALIST ROMÂN"

"I-am învins!"

"M-a învins sistemul ! "

"Să trăiți bine !"

DUPĂ 24 ANI
DE ERĂ CAPITALISTĂ

"Aici sunt banii voştri,
România durerii şi disperării !"

ECO IDEOLOGIA - ECO FINANCIA
BIBLIA MILENIULUI III

CAPITALISM

GLOBALIZARE